

หนังสือ กิจการอัครสาวก

ในบรรดาสิ่งนำทิ้งที่เราสามารถสัมผัสได้เมื่ออ่านหนังสือกิจการอัครสาวกคือ ประสิทธิภาพในการประกาศข่าวดีและแผ่ขยายไปอย่างรวดเร็วของกลุ่มคริสตชน รวมทั้งบทบาทของพระจิตเจ้าผู้ทรงอยู่เบื้องหลังของความสำเร็จเหล่านี้ ยิ่งกว่านั้น ความกล้าหาญและความร้อนรนของกลุ่มธรรมทูตสมัยเริ่มแรกที่ถูกส่งออกไปประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าและความรอดพ้นผ่านทางพระคริสตเจ้ายังเป็นแบบอย่างและแรงบันดาลใจให้กับบรรดาธรรมทูตในสมัยต่อมาอีกด้วย

การเลือกหนังสือกิจการอัครสาวกมาศึกษาเป็นพิเศษในโอกาสปีพระวาจาและการฉลอง 350 ปีมิสซังสยาม จึงนับว่าเหมาะสมและลงตัวเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากเราจะได้ศึกษาเนื้อหาของข่าวดีที่เราต้องประกาศแล้ว เรายังสามารถเรียนรู้แนวทางและวิธีการในการประกาศข่าวดีจากบรรดาธรรมทูตผู้เชี่ยวชาญและเต็มไปด้วย

ประสบการณ์อีกด้วย ซึ่งหลายอย่างสามารถนำมาประยุกต์
ใช้กับสถานการณ์ปัจจุบันได้

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาหนังสือเล่มนี้อย่าง
จริงจังและเข้มข้นจะช่วยให้คริสตชนไทยมีความมั่นใจ ความ
กล้าหาญ และความรื้อนรนในการประกาศข่าวดีและความ
เชื่อของตนให้กับพี่น้องต่างความเชื่อที่อยู่รอบข้าง ซึ่งจะ
ส่งผลให้ศิษย์พระคริสต์กลายเป็นศิษย์ธรรมทูตอย่างแท้จริง

**“พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่าน และท่าน
จะรับอำนาจเพื่อจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม
ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย จนถึงสุดปลายแผ่นดิน”**
(กจ 1:8)

อวยพรมาในนามองค์พระผู้เป็นเจ้า

(บิชอปยอแซฟ ลือชัย ชาติวุฒิชัย)

ประธานคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม
แผนกพระคัมภีร์

บทนำ

ถึงเวลาที่เราจะก้าวสู่ความเป็นศิษย์ธรรมทูต ตาม
สมัชชาใหญ่ และหลักสำคัญคือการที่ชุมชนศิษย์พระ
คริสต์ ต้องเป็นศิษย์ธรรมทูต

ถึงเวลาที่เราต้องกล้าคิด กล้าทำจริงจัง เต็มที่กับ
การเป็นศิษย์ธรรมทูต

ถึงเวลาที่เราต้องนำทุกคนให้อ่านหนังสือกิจการ
อัครสาวก บทบาทของการเป็นศิษย์พระคริสต์ที่กล้าหาญ
เช่นเปโตร เปาโล และบรรดาอัครสาวก

พอเห็นด้วยอย่างมากถึงความสำคัญของการอ่าน
หนังสือกิจการอัครสาวก ขอเชิญชวนเด็กๆ ทุกคน และ
คริสตชนทุกท่าน อ่าน เรียนรู้ ศึกษา พระคัมภีร์กิจการ
อัครสาวกร่วมกัน

ก้าวไปครับ ไปเป็นศิษย์ธรรมทูตด้วยกัน

คุณพ่อสมเกียรติ ตรีนิก

ความรู้เกี่ยวกับหนังสือกิจการอัครสาวก

1. ตั้งแต่แรกหนังสือกิจการอัครสาวกและพระวรสารฉบับที่สามคงจะเป็นสองภาคของหนังสือเล่มเดียวกัน ซึ่งในปัจจุบันอาจได้ชื่อว่า “ประวัติศาสตร์การก่อกำเนิดของคริสตศาสนา” ต่อมาราวปี ค.ศ. 150 คริสตชนต้องการรวบรวมพระวรสารทั้งสี่ไว้เป็นหนังสือเล่มเดียว สองภาคนี้จึงถูกแยกจากกัน ในช่วงนั้นหนังสือภาคที่สองนี้คงได้ชื่อว่า “กิจการอัครสาวก” ตามธรรมเนียมของชาวกรีกโรมันสมัย ดังที่พบได้ในชื่อ “กิจการ” ของฮันนิบาล และ “กิจการ” ของอเล็กซานเดอร์ เป็นต้น เหตุผลที่แสดงว่าพระวรสารฉบับที่สามและหนังสือกิจการอัครสาวกเป็นผลงานต่อเนื่องกันก็คือ (1) อาร์มภบทของหนังสือทั้งสองเล่มกล่าวว่า เป็นหนังสือที่เขียนอุทิศแก่คนหนึ่งชื่อเฮโอฟีลัส (ลก 1:1-4 และ กจ 1:1) ผู้เขียนอาร์มภบทของ กจ กล่าวถึงพระวรสารว่าเป็น “งานชิ้นแรก” ของตนและอธิบายว่าทำไม

ตนจึงเขียนพระวรสารและสรุพบเหตุการณ์สุดท้ายของพระเยซูเจ้า (พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ทรงสำแดงพระองค์และเสด็จสู่สวรรค์) (2) พระวรสารฉบับที่สามและ กจ มีลักษณะคล้ายกันในแง่วรรณกรรม ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ ไวยากรณ์และลีลาการเขียน ซึ่งรักษาเอกลักษณ์เดียวกันตลอดหนังสือกิจการฯ และตลอดพระวรสารฉบับที่สามด้วย จึงสรุปได้ว่าผู้เขียนหนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นบุคคลเดียว

บุคคลเดียวที่นักเขียนของพระศาสนจักรคิดว่า เป็นผู้แต่งหนังสือเล่มนี้คือลูกา นักวิจารณ์ทุกคนไม่ว่าในสมัยก่อนหรือในสมัยปัจจุบันไม่เคยเสนอบุคคลอื่นนอกจากลูกา เราพบว่ากลุ่มคริสตชนต่างๆ ตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. 175 มีความเห็นนี้ ดังที่ปรากฏในสารบบพระคัมภีร์ของกรุงโรมที่รู้จักกันในนามว่า “Muratorian Fragment” ในอารัมภบทของหนังสือต่อต้านลัทธิของ Marcion ในข้อเขียนของนักบุญอีเรเนอัส เคลเมนต์แห่ง อเล็กซานเดรีย โอริเจน และของแตร่ตุเลี่ยน ความคิดที่ว่าลูกาเป็น

ผู้เขียนยังได้รับการสนับสนุนจากหลักฐานภายในหนังสือ
อีกด้วย คือผู้เขียนต้องเป็นคริสตชนในยุคของบรรดา
อัครสาวก ต้องเป็นชาวยิวที่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมกรีก
อย่างดี หรือยิ่งกว่านั้น อาจเป็นชาวกรีกผู้มีการศึกษา
และคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ฉบับ LXX และกับลัทธิยิวเป็น
อย่างดี คำอธิบายที่ง่ายที่สุด (แต่อาจอธิบายอย่างอื่นได้
ด้วย) สำหรับการใช้สรรพนาม “เรา” ในข้อความบางตอน
ในภาคสองของหนังสือกิจการฯ ก็คือผู้เขียนร่วมเดินทาง
กับเปาโลด้วย ธรรมประเพณีโบราณของพระศาสนจักร
ยังบอกว่าเพื่อนร่วมทางผู้นี้ของเปาโลคือลูกา ซึ่งเป็นชาว
ซีเรียจากเมืองอันติโอกและเป็นแพทย์ไม่มีเชื้อสายยิว
(คส 4:10-14) เมื่อเปาโลถูกจองจำที่กรุงโรม เขากล่าว
ถึงลูกาว่าเป็นเพื่อนสนิทซึ่งไม่ละทิ้งตนเลย (คส 4:14;
ฟม 24) เมื่อพิจารณาข้อความตอนที่ใช้สรรพนาม “เรา”
ใน กจ จะเห็นว่าลูกาติดตามเปาโลในการเดินทางเพื่อ
แพร่ธรรมครั้งที่สอง (กจ 16:10ฯ) และครั้งที่สาม (กจ
20:6ฯ เทียบ 2 คร 8:18) เหตุผลที่ชื่อของลูกาไม่ปรากฏ

ในรายชื่อของบุคคลที่ร่วมงานกับเปาโลใน กจ 20:4 ก็คือ เพราะเขาเป็นผู้รวบรวมรายชื่อเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม มี เหตุผลที่ทำให้นักวิชาการหลายคนคิดว่าผู้เขียนหนังสือ กิจการอัครสาวกรวมทั้งพระวรสารฉบับที่สามไม่น่าจะเป็นเพื่อนร่วมทางของเปาโล แต่เป็นนักเขียนคนหนึ่งที่เราไม่ทราบชื่อ เหตุผลสำคัญของความคิดเห็นนี้คือ ลก และ กจ มีทรรศนะทางเทววิทยาต่างกับจดหมายของ เปาโล และเล่าเหตุการณ์ไม่ตรงกับที่เปาโลเล่า เราจะ อธิบายเหตุผลความแตกต่างเหล่านี้ตามโอกาส

ไม่มีธรรมเนียมใดในสมัยแรกบอกชัดว่า ลก และ กจ เขียนขึ้นเมื่อไรและที่ไหน (ในประเทศกรีซ หลังจากมรณกรรมของเปาโล หรือที่กรุงโรมก่อนที่การ ไต่สวนคดีของเปาโลจะสิ้นสุด) เราจึงจำเป็นต้องพึ่ง หลักฐานภายใน กจ จบลงเมื่อเปาโลถูกจองจำที่กรุงโรม ราวปี ค.ศ.61-63 ดังนั้นจะต้องเขียนขึ้นหลังจากช่วงนั้น และเขียนหลังพระวรสารของมาระโก นักวิชาการบางคนเสนอว่าลูกาเขียนผลงานทั้งสองนี้ระหว่างปี ค.ศ.80

ถึง 100 ซึ่งอาจเป็นไปได้ แต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัดจาก กจ (เช่นเดียวกับจาก ลก) ว่าผลงานทั้งสองนี้เขียนขึ้นในช่วงเวลาหลังจากปี ค.ศ. 70

2. อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องวันเวลาแน่นอนที่เขียนไม่สำคัญเท่ากับปัญหาแหล่งข้อมูลที่ลูกาใช้ในการเล่าเรื่องเหตุการณ์ต่างๆ ใน กจ การวิเคราะห์หนังสือกิจการฯ ทำให้เห็นว่าคำยืนยันใน ลก 1:1-4 (ที่ต้องการให้เป็นอารัมภบทสำหรับงานทั้งสองชิ้น) เป็นความจริง ลูกาคงต้องรวบรวมหลักฐานอย่างละเอียดจำนวนมากจากหลายๆ แหล่ง แม้ว่าลูกาจะดัดแปลงข้อมูลตามความคิดของตนไปบ้าง ข้อมูลเหล่านี้ก็ยังแสดงเอกลักษณ์เฉพาะของตนอย่างชัดเจน ดังจะเห็นได้ว่าหลักคำสอนซึ่งมีการพัฒนาไปตามบริบท ยังคงรักษารูปแบบดั้งเดิมไว้ในข้อความบางตอนเช่นเดียวกับลีลาการเขียนซึ่งมีหลายแบบด้วย ในข้อความที่ลูกาอาจควบคุมวิธีการเขียนได้ เช่นในบันทึกการเดินทาง ภาษาที่ใช้เป็นภาษากรีกที่ดีมาก แต่ในการบรรยายเรื่องราวสมัยแรกของกลุ่ม

คริสตชนในปาเลสไตน์ เราพบว่าภาษากรีกที่ใช้มีสำนวน
เซมิติกปนอยู่มาก ไม่สละสลวย ผิดไวยากรณ์ ไม่ชัดเจน
เหตุผลที่ทำให้เป็นดังนี้ก็คือ บางครั้งลูกาพยายามเลียน
แบบภาษากรีกของพันธสัญญาเดิมฉบับ LXX แต่หลาย
ครั้งเพราะลูกาแปลข้อความจากต้นฉบับภาษาอาราเมอิก
ตามตัวอักษร

ในพระวรสารเราอาจตรวจสอบลักษณะการเขียน
ของลูกาได้โดยเปรียบเทียบกับ มธ และ มก แต่น่า
เสียดายที่เราไม่มีหนังสืออื่นที่จะนำมาเปรียบเทียบกับ
กจ ได้ กระนั้นก็ดี เราอาจกำหนดแหล่งข้อมูลที่ลูกาใช้
อยู่บ้างได้ นักวิชาการบางคนเสนอความคิดว่าข้อความ
1:12-15:35 ทั้งตอนมีแหล่งข้อมูลจากเอกสารภาษาอารา
เมอิกฉบับเดียว แต่ความคิดเห็นเช่นนี้ดูจะไม่ละเอียดเท่า
ที่ควรเพราะไม่ได้คำนึงถึงข้อความหลายข้อที่ลูกาเรียบ
เรียงใหม่อย่างแนบเนียน แหล่งข้อมูลที่เขาใช้น่าจะไม่ยาว
นักและมีความหลากหลาย ทั้งยังอาจไม่ได้เขียนเป็นลาย
ลักษณ์อักษรเลยก็ได้ (ในบางกรณีอาจจะเขียนเป็นลาย

ลักษณะอักษรแล้ว เช่น คำปราศรัยของ สเทเฟน) ลูกา คงได้รับธรรมเนียมประเพณีที่เล่าต่อๆ กันมาปากต่อปากจากหลายวงการ ข้อมูลเหล่านี้เล่าเรื่องต่างๆ ที่ลูกานำมารวมกับข้อมูลอื่นๆ ที่มีเพื่อเรียบเรียงเป็นหนังสือกิจการฯ

ถ้าไม่คำนึงมากเกินไปถึงรายละเอียด เราอาจแยกธรรมเนียมประเพณีที่ลูกาใช้เป็นข้อมูลได้ดังต่อไปนี้

(1) ธรรมเนียมประเพณีเกี่ยวกับคริสตชนกลุ่มแรกที่กรุงเยรูซาเล็ม (บทที่ 1-5)

(2) บันทึกสั้นๆ เกี่ยวกับชีวประวัติของบุคคลต่างๆ เช่น ของเปโตร (9:32-11:18; บทที่ 12) หรือของฟีลิป (8:4-40) รายละเอียดเหล่านี้อาจจะได้มาโดยตรงจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น จากฟีลิปผู้ประกาศข่าวดีซึ่งลูกาพบที่เมืองซีซารียา (21:8)

(3) รายละเอียดเกี่ยวกับระยะก่อตั้งกลุ่มคริสตชนที่เมืองอันติโอกและผู้ก่อตั้งชาวยิวที่พูดภาษากรีก ข้อมูลเหล่านี้ต้องมาจากพระศาสนจักรที่นั่นอย่างแน่นอน (6:1-8:3; 11:19-30; 13:1-3)

(4) เรื่องการกลับใจและการเดินทางแพร่ธรรมของเปาโล เปาโลคงเล่าเรื่องนี้ให้ลูกาฟัง (9:1-30; 13:4-14:28; 15:36ฯ) แม้บางครั้งรายละเอียดไม่ตรงกับในจดหมายของเปาโล สำหรับลูกา ความหมายและบทสอนจากเหตุการณ์ในชีวิตของเปาโลสำคัญกว่าการให้รายละเอียดอย่างถูกต้อง

(5) เรื่องการเดินทางครั้งที่สองและสามของเปาโล ลูกาอาจมีบันทึกส่วนตัว เพราะเหตุผลนี้เป็นคำอธิบายง่ายที่สุดสำหรับข้อความที่ลูกาใช้สรรพนาม “เรา” วิธีเขียนของลูกาแสดงลักษณะเฉพาะอย่างชัดเจนในข้อความตอนนี้ (11:27 เชิงอรรถ n; 16:10-17; 20:5-21:18; 27:1-28:16)

ลูกาเรียบเรียงสาระทั้งหมดนี้เข้าเป็นหนังสือเล่มเดียวโดยจัดลำดับเรื่องให้เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์อย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเชื่อมโยงเรื่องราวต่างๆ เข้าด้วยกันอาศัยสูตรตายตัว (ตัวอย่างเช่น 6:7; 9:31; 12:24)

3. การอ้างอิงอย่างดียิ่งเอกสารที่ใช้เช่นนี้ทำให้ กจ มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์อย่างมาก แต่บางครั้งลูกาเรียบเรียงข้อมูลจากเอกสารเหล่านี้ขึ้นใหม่ โดยกล่าวถึงเหตุการณ์นั้นก่อนเวลาหรือรวมเหตุการณ์ต่างวาระเข้าเป็นเหตุการณ์เดียว ตัวอย่างเช่นเหตุการณ์ต่างๆ ในบทที่ 12 น่าจะเกิดขึ้นก่อนที่บาร์นาบัสและเปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มตามที่เล่าไว้ในบทที่ 11:30; 12:25 เว้นเสียแต่ว่า การไปกรุงเยรูซาเล็มครั้งนี้เป็นโอกาสเดียวกันกับที่กล่าวถึงในบทที่ 15 รายละเอียดเกี่ยวกับ “การประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม” ในบทที่ 15 อาจเป็นการรวมการถกเถียงปัญหาสองครั้งต่างกัน (ดู เชิงอรรถ) ก็ได้ การเรียบเรียงโดยปรับรายละเอียดบ้างเช่นนี้ไม่ทำให้ กจ ลดความน่าเชื่อถือลงไป ถ้าเข้าใจว่าลูกาเปลี่ยนแปลงรายละเอียดตามรูปแบบวรรณกรรมที่ใช้

ลูกาเขียน กจ เหมือนกับที่นักประวัติศาสตร์ร่วมสมัยทำ คือไม่รู้สึกว่าต้องเขียนตามลำดับเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นอย่างเคร่งครัด แต่พยายามสรุปคำสอนทางเทววิทยาจากเหตุการณ์เหล่านั้น เจตนาเช่นนี้ทำให้ลูกาต้องเรียบเรียงข้อมูลอีกแบบหนึ่ง ตัวอย่างเช่นลูกาจงใจแสดงว่าอัศจรรย์ของเปโตร กับของเปาโลมีลักษณะคล้ายกัน (เปรียบเทียบ 3:1-10 กับ 14:8-10; 5:15 กับ 19:12; 5:19 หรือ 12:6-11, 17 กับ 16:23-26, 40; 8:15-17 กับ 19:2-7; 8:18-24 กับ 13:6-11; 9:36-42 กับ 20:7-12) นอกจากนั้น เรื่องอัศจรรย์เหล่านี้บางครั้งยังคล้ายคลึงกับเรื่องอัศจรรย์ในพระวรสารอีกด้วย (เปรียบเทียบ 3:6-7 กับ ลก 4:39; มก 1:31; เปรียบเทียบ 9:33-34 กับ ลก 5:24ข-25; 20:10, 12 กับ ลก 8:52-55) ถ้อยคำที่สเทเฟนกล่าวก่อนสิ้นใจ (7:59-60) คล้ายกับพระวาจาของพระเยซูเจ้าก่อนสิ้นพระชนม์ (ลก 23:34, 46) คำปราศรัยของเปาโลที่ปีสิเดีย (13:16-41) ก็มีสวนคล้ายกันมากกับคำปราศรัยของเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม (2:14-36; 3:12-26; 4:8-12; 5:29-32) และที่เมืองซีซารียา (10:34-43) เราจึงมีเหตุผลเพียงพอที่จะสันนิษฐานว่า

ลูกาไม่ได้รับคำปราศรัยเหล่านี้มาอย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้
ในหนังสือ แต่แต่งขึ้นเองโดยใช้รูปแบบของการเทศน์
ของบรรดาอัครสาวกในสมัยแรก คือมีการประกาศข่าวดี
เรื่องพระคริสตเจ้า พร้อมกับอ้างข้อความจากพระคัมภีร์
มาพิสูจน์ ลูกาเอาใจใส่ปรับปรุงรูปแบบเช่นนี้ให้เข้ากับ
สถานการณ์ต่างๆ ที่มีการปราศรัยแต่ละครั้ง นักวิชาการ
มักจะเปรียบเทียบภาพลักษณ์ของเปาโลที่ปรากฏใน กจ
กับภาพลักษณ์ของเขาที่ปรากฏจากจดหมายที่เขียน เป็น
ความจริงว่าเปาโลใน กจ มีท่าทีประนีประนอมมากกว่า
เปาโลในจดหมาย (เปรียบเทียบ กจ 21:20-26 กับ กท
2:12ฯ; กจ 16:3 กับ กท 2:3; 5:1-12) แต่เราต้องเข้าใจ
ว่าความแตกต่างเช่นนี้มาจากเจตนาของข้อเขียนที่มี
แบบวรรณกรรมต่างกัน เปาโลแสดงตนกล้าหาญเพื่อ
ป้องกันหลักการโดยไม่ประนีประนอมในจดหมาย (ดู 1
คร 9:19-23 ด้วย) แต่ลูกาพยายามแสดงว่า คริสตชนใน
สมัยแรกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างแท้จริง

ถึงกระนั้น เราไม่ควรจะเน้นท่าทีประนีประนอม

ของเปาโลดังที่ กจ กล่าวไว้มากเกินไป นักเทววิทยาบางคน (สำนัก Tübingen) เคยคิดว่า กจ เป็นหนังสือที่เขียนในศตวรรษที่ 2 เพื่อคลี่คลายปัญหาขัดแย้งระหว่างคริสตชนที่เป็นศิษย์ของเปโตรและที่เป็นศิษย์ของเปาโล แต่นักวิชาการในปัจจุบันไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีนี้ เพราะ กจ เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ และเขียนขึ้นหลังจากเหตุการณ์ที่เล่าไม่นาน ปัญหาที่แท้จริงคือลูกาเขียน กจ เพื่อจุดประสงค์อะไร เขาดัดแปลงข้อมูลที่บันทึกไว้ก่อนแล้วมากน้อยเพียงไร บางคนคิดว่าลูกาเขียน กจ เพื่อให้ผู้ปกครองในรัฐบาลโรมันเห็นว่าเปาโลไม่ได้เป็นอาชญากรทางการเมือง เจตนาเช่นนี้ที่จะป้องกันเปาโลไม่จำเป็นต้องทำให้ลูกาบิดเบือนความเป็นจริง ลูกาต้องการเน้นลักษณะ 2 ประการของเปาโล คือเปาโลโต้เถียงกับชาวยิวในเรื่องศาสนาเท่านั้น และเปาโลมีความจงรักภักดีต่อรัฐบาลโรมันอยู่ตลอดเวลา ถึงกระนั้นลูกาไม่มีเจตนาเพียงกล่าวถึงเปาโลเพื่อให้เป็นหลักฐานสำหรับการพิจารณาคดีในศาลเท่านั้น เจตนา

หลักของลูกาในการเขียน กจ คือเขียนประวัติศาสตร์การก่อกำเนิดของคริสตศาสนา

4. เจตนาเช่นนี้เห็นได้ชัดจากโครงสร้างของ กจ ดังที่พระดำรัสของพระคริสตเจ้าในตอนแรกของหนังสือสรุปไว้ว่า “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย จนถึงสุดปลายแผ่นดิน” (กจ 1:8) เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็มอันเป็นที่ที่ความเชื่อหยั่งรากลึกอย่างมั่นคง และคริสตชนกลุ่มแรกเติบโตขึ้นทั้งในปริมาณและพระพรพรทาน (บทที่ 1-5) คริสตชนกลุ่มนี้เริ่มขยายตัวเมื่อชาวยิวที่พูดภาษากรีกลับใจและนำโลกทรรศน์ที่กว้างกว่าเข้ามาในกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่สเทเฟนถูกประหารชีวิตเป็นมรณสักขีและผู้กลับใจเหล่านี้ถูกขับไล่ออกจากกรุงเยรูซาเล็ม (6:1-8:3) ความเชื่อแผ่ขยายไปทางทิศเหนือสู่แคว้นสะมาเรีย (8:4-25) ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ถึงบริเวณชายทะเล และขึ้นทางเหนืออีกสู่เมืองซีซารียา (8:26-40; 9:32-11:18) เรื่องการกลับใจของเปาโล

ที่แทรกเข้ามาตรงนี้แสดงว่าความเชื่อได้แผ่ไปถึงเมืองตามัสกัสแล้ว และในไม่ช้าจะแผ่ไปถึงแคว้นซีลีเซียด้วย (9:1-30) ข้อสรุปที่ปิดเรื่องราวตอนนี้ (9:31 ซึ่งเติมชื่อแคว้นกาลิลีเข้าไปด้วย) ต้องการเน้นบ่อยๆ ให้ตระหนักถึงการแผ่ขยายของความเชื่อ ต่อจากนั้น กจกล่าวถึงการรับข่าวดีที่เมืองอันทิโอก (11:19-26) เมืองอันทิโอกกลายเป็นศูนย์อำนวยการงานธรรมทูตโดยรักษาความสัมพันธ์กับกรุงเยรูซาเล็มไว้อย่างต่อเนื่อง กรุงเยรูซาเล็มยังช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นที่เมืองอันทิโอกเกี่ยวกับงานธรรมทูตด้วย (11:27-30; 15:1-35) การแก้ปัญหาเช่นนี้เปิดโอกาสให้ความเชื่อแผ่ไปสู่คนต่างศาสนาได้มากยิ่งขึ้น หลังจากทีโครเนลลัสกลับใจ เปโตรถูกจองจำ และเมื่อรับการปลดปล่อยแล้วก็ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเราไม่รู้ว่าเป็นที่ใด (บทที่ 12) ตั้งแต่บทนี้เป็นต้นไป เปาโลเข้ามามีบทบาทโดดเด่นในเรื่องเล่าของลูกา การเดินทางครั้งแรกของเปาโลนำความเชื่อไปถึงเกาะไซปรัสและถึงอาเซียน้อย (บทที่ 13-14) การ

เดินทางสองครั้งต่อมานำความเชื่อไปจนถึงแคว้นมาซิโดเนียและประเทศกรีซ (15:36-18:22; 18:23-21:17) หลังการเดินทางแต่ละครั้ง เปาโลกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เขาถูกจับกุมที่นั่นและถูกจองจำที่เมืองซีซารียาในเวลาต่อมา (21:18-26:32) และถูกนำตัวไปกรุงโรม ที่นั่นเขายังเป็นธรรมทูตประกาศข่าวดีต่างๆ ที่ถูกจองจำอยู่ด้วย (บทที่ 27-28) ขาวยิวในสมัยนั้นคิดว่ากรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางของโลกและกรุงโรม เป็น “สุดปลายแผ่นดิน” เมื่อลูกาเล่าว่าเปาโลมาถึงกรุงโรม จึงนับได้ว่าเรื่องที่ต้องการเล่านั้นจบแล้ว

เราอาจรู้สึกเสียตายที่ลูกาไม่ได้เขียนว่าอัครสาวกคนอื่นๆ ทำอะไรบ้าง และไม่ได้เล่าถึงการก่อตั้งกลุ่มคริสตชนกลุ่มอื่นๆ เช่นที่กรุงโรมและที่เมืองอเล็กซานเดรีย จากจดหมายที่เปาโลเขียนถึงชาวโรมในระหว่างการเดินทางครั้งที่ 3 เราทราบว่ามิคริสตชนกลุ่มหนึ่งที่กรุงโรมแล้ว ก่อนที่เปาโลจะไปที่นั่น ลูกาไม่บอกอะไรเลยเกี่ยวกับงานธรรมทูตของเปโตร นอกเขตปาเลสไตน์ ตั้งแต่บทที่ 13

ลูกาให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่เปาโล และกล่าวเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่กรุงเยรูซาเล็ม เพราะผู้เผยแผ่ความเชื่อไปสู่คนต่างศาสนาคือคริสตชนชาวยิวที่พูดภาษากรีก ลูกาสนใจพิสูจน์ความจริง 2 ประการนี้คือ (1) พลังจากพระจิตเจ้าภายในคริสตศาสนาเป็นพลังบันดาลใจให้ความเชื่อแผ่ขยายออกไป (2) หลักคำสอนที่ลูกาสรุปลจากการพิจารณาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามหลักฐานที่มีก็เป็นผลมาจากการแนะนำ ของพระจิตเจ้าด้วย

5. ในที่สุดบทตอนนี้เราทำได้เพียงเสนอประเด็นสำคัญของ กจ เท่านั้น ได้แก่

(1) **การประกาศข่าวดี (Kerygma)** ของบรรดาอัครสาวก มีสาระสำคัญอยู่ที่ความเชื่อในพระคริสตเจ้า กจ เสนอการประกาศข่าวดีนี้ในรูปแบบต่างๆ ซึ่งทำให้เราแลเห็นวิวัฒนาการของคำสอนเกี่ยวกับพระคริสตเจ้าได้ ตัวอย่างเช่น คริสตชนในสมัยแรกประกาศแต่เพียงว่าพระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์ทรงชั้ยชนะ ได้รับศักดิ์ศรีเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อทรงกลับคืนพระชนมชีพ

(2:22-36) แต่ต่อมา เปาโลประกาศว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ด้วย (9:20)

(2) จาก**คำปราชัย**ต่างๆ เรา รู้จักข้อความสำคัญจากพันธสัญญาเดิมซึ่งพระจิตเจ้าทรงดลใจให้คริสตชนใช้เพื่อสอนสังฆกรรมเกี่ยวกับพระคริสตเจ้าอย่างเป็นระบบและเป็นข้อพิสูจน์ในการโต้แย้งกับชาวยิว ตัวอย่างเช่นข้อความเกี่ยวกับ “ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์” (3:13, 26; 4:27, 30; 8:32-33) ข้อความเกี่ยวกับโมเสสคนใหม่ (3:22ฯ; 7:20ฯ) ข้อพิสูจน์การกลับคืนพระชนมชีพจาก สดต 16:8-11 (กจ 2:24-32; 13:34-37) และการใช้เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เพื่อเตือนชาวยิวมิให้ต่อต้านพระหรรษทาน (กจ 7:2-53; 13:16-41) แน่นนอน คนต่างศาสนาซึ่งไม่รู้จักพระคัมภีร์ต้องการข้อพิสูจน์อื่นที่เข้าใจได้ง่ายกว่านี้ (14:15-17; 17:22-31) หน้าที่อันดับแรกของบรรดาอัครสาวก คือ การเป็น “พยานรู้เห็นเหตุการณ์” (1:8 เขิงอรรถ k) ลูคาจึงสรุปการประกาศข่าวดีของบรรดาอัครสาวก (2:22 เขิงอรรถ

h) และเล่าถึงเครื่องหมายอัศจรรย์ที่บรรดาอัครสาวก
ได้ทำ แต่ปัญหาเร่งด่วนที่สุดสำหรับพระศาสนจักรที่
เพิ่งเกิดขึ้นคือการรับคนต่างศาสนาเข้าเป็นสมาชิก กจ
ให้รายละเอียดสำคัญเกี่ยวกับปัญหานี้ แต่มิได้กล่าวถึง
ปัญหาและความขัดแย้งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในกลุ่มคริสต
ชนสมัยนั้น รวมทั้งความขัดแย้งกับผู้นำด้วย (ดู กท
2:11 เจริญธรรม h) กลุ่มคริสตชนที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งมี
ยากอบเป็นผู้นำยังคงปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว
อย่างเคร่งครัด (15:1, 5; 21:20) แต่ชาวยิวที่พูดภาษา
กรีก ซึ่งมีสเทเฟนเป็นโฆษกต้องการแยกตนจากการร่วม
ศาสนพิธีในพระวิหารตามคำเล่าของลูกา เปโตร และโดย
เฉพาะเปาโล ทำให้ผู้เข้าประชุมที่กรุงเยรูซาเล็มยอมรับ
หลักเกณฑ์ที่ว่าความรอดพ้นมาจากความเชื่อในพระ
คริสตเจ้าเท่านั้น มิติดังกล่าวมีผลทำให้คนต่างศาสนาไม่
จำเป็นต้องเข้าสุหนัตและไม่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติ
ของโมเสส กระนั้นก็ดี เนื่องจากว่าความรอดพ้นมาจาก
อิสราเอล ลูกาจึงเล่าว่าเปาโลไปเทศน์ให้ชาวยิวฟังก่อน

เสมอ เมื่อชาวยิวปฏิเสธไม่ยอมรับฟังเท่านั้น เปาโลจึงหันไปเทศน์สอนคนต่างศาสนา (13:5 เชิงอรรถ e)

(3) กจ ยังให้รายละเอียดสำคัญอีกหลายประการเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของกลุ่มคริสตชนในสมัยแรก เช่นวิธีการภาวนาและการแบ่งปันทรัพย์สินแก่กันของกลุ่มที่กรุงเยรูซาเล็ม การใช้น้ำทำพิธีล้างบาปซึ่งหมายถึงการล้างเดชะพระจิตเจ้า (กจ 1:5 เชิงอรรถ f) พิธีบูชาขอบพระคุณ (ศีลมหาสนิท หรือพิธีมิสซา) (2:42 เชิงอรรถ gg) ความพยายามในการจัดระบบปกครองโดยมี “บรรดาประกาศก” และ “อาจารย์” (13:1 เชิงอรรถ a) การแต่งตั้งผู้ปกครองดูแลสำหรับคริสตชนที่พูดภาษากรีก (ดู 6:5 เชิงอรรถ f) และการแต่งตั้ง “ผู้อาวุโส” ซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลกลุ่มคริสตชนที่กรุงเยรูซาเล็ม (11:30 เชิงอรรถ p) ตลอดจนผู้ซึ่งเปาโลแต่งตั้งขึ้นให้ดูแลกลุ่มคริสตชนต่างๆ ที่เขาได้ก่อตั้ง (14:23)

(4) การพัฒนาระบบการปกครองเช่นนี้นับว่าเป็นผลการกระทำของพระจิตเจ้าซึ่งคอยแนะนำพระ

ศาสนจักรอยู่ตลอดเวลา พระวรสารของลูกา (ลก 4:1
เชิงอรรถ b) เน้นถึงบทบาทสำคัญของพระจิตเจ้าฉันใด
กจ (1:8 เชิงอรรถ j) ก็กล่าวว่าการขยายตัวของพระ
ศาสนจักรเป็นผลของการกระทำอย่างต่อเนื่องของพระ
จิตเจ้าฉันนั้น ดังนั้น กจ จึงได้ชื่อว่า “พระวรสารของพระ
จิตเจ้า” เพราะเล่าว่าพระจิตเจ้าทรงบันดาลความชื่นชม
และความพิศวงในกิจการของพระเจ้าอยู่บ่อยๆ

(5) นอกจากความคิดทางเทววิทยาเช่นนี้แล้ว กจ
ยังให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกมาก ซึ่ง
เราไม่รู้จากที่อื่น ลูกาบรรยายถึง**อารมณ์และความรู้สึก**
ของบุคคลต่างๆ ในเหตุการณ์ที่เขาเล่าไว้ได้อย่างดีเลิศ
ข้อความหลายตอนเช่นคำปราศรัยของเปาโลต่อหน้า
กษัตริย์อากริปปา (บทที่ 26) และการบรรยายความ
รู้สึกของบุคคลต่างๆ เมื่อเปาโลอำลาผู้อาวุโสของ กลุ่ม
คริสตชนที่เมืองเอเฟซัส (20:17-38) แสดงว่าลูกาเป็น
นักเขียนชั้นยอด

กจ จึงเป็นหนังสือที่มีคุณค่าอย่างยิ่งและเป็น

หนังสือเล่มเดียวที่มีลักษณะวรรณกรรมประเภทนี้ใน
พันธสัญญาใหม่

(6) ตัวบทของพันธสัญญาใหม่ตกทอดมาถึงเรา
เป็นสำเนาคัดลอกโบราณจำนวนมากที่มีความคลาด
เคลื่อนเล็กน้อยหลายแห่ง สำหรับ กจ สำเนาคัดลอก
โบราณน่าสนใจที่สุดได้แก่ สำเนาคัดลอกกลุ่มที่เรียกว่า
“ตัวบทตะวันตก” (Western Text คือ Codex Bezae,
คำแปลโบราณทั้งภาษาละตินและภาษาซีเรียค และนัก
เขียนของพระศาสนจักรยุคแรก) “ตัวบทตะวันตก” นี้
แตกต่างจากตัวบทฉบับปรับปรุงที่เมืองอเล็กซานเดรีย
เพราะไม่ได้รับการปรับปรุงเชิงวิพากษ์ในสมัยโบราณ จึง
มีข้อความหลายตอนที่ผู้คัดลอกได้ปรับปรุงแก้ไขตามใจ
แต่ก็มีรายละเอียดน่าสนใจซึ่งไม่พบในสำเนาคัดลอก
โบราณฉบับอื่น และอาจเป็นข้อความที่ตรงกับต้นฉบับ
ดั้งเดิมก็ได้ ข้อความแตกต่างที่มีความสำคัญมากๆ จะ
อธิบายไว้ในเชิงอรรถ

NON ENIM
INDICAVI ME
SCIRE ALIQUID
INTER VOS NISI
IESUM CHRISTUM
ET HUNC
CRUCIFIXUM.

กิจการอัศรสาวก

อาร์มภท

1 ¹เอโอฬัสที่รัก ในหนังสือเล่มแรก ข้าพเจ้าเล่าถึงทุกสิ่งทีพระเยซุเจ้าทรงกระทำและทรงสั่งสอนเริ่มตั้งแต่ต้น ²จนกระทั่งถึงวันที่พระองค์ทรงได้รับการยกขึ้นสวรรค หลังจากทีทรงแนะนำสั่งสอนบรรดาอัศรสาวกทีทรงเลือกสรรโดยทางพระจิตเจ้า ³พระเยซุเจ้าทรงแสดงพระองค์แก่อัศรสาวกเหล่านั้น และทรงพิสูจน์ด้วยวิธีการต่างๆ ว่าหลังจากทรงรับทุกข์ทรมานแล้ว พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ ตลอดเวลาสี่สิบวันที่พระองค์ทรงแสดงพระองค์แก่เขาทั้งหลาย ทรงกล่าวถึงพระอาณาจักรของพระเจ้า ⁴ขณะที่ทรงร่วมโต๊ะกับเขา พระองค์ทรงกำชับว่า “อย่าออกจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่จงคอยรับพระพรทีพระบิดาทรงสัญญาไว้ ดังทีท่านได้ยินจากเรา ⁵ยอห์นทำพิธีล้างด้วยน้ำ แต่ภายในไม่กี่วัน ท่านจะได้รับพิธีล้างเดชะพระจิตเจ้า”

พระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์

⁶ผู้ที่มาชุมนุมกับพระเยซูเจ้า ทูลถามพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า พระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรอิสราเอลอีกครั้งหนึ่งในเวลานี้หรือ” ⁷พระองค์ตรัสตอบว่า “ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้วันเวลาที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยอำนาจของพระองค์” ⁸แต่พระจิตเจ้าจะเสด็จลงมาเหนือท่านและท่านจะรับอำนาจเพื่อจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียจนถึงสุดปลายแผ่นดิน

⁹เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เมฆบังพระองค์จากสายตาของเขา ¹⁰เขายังคงจ้องมองท้องฟ้าขณะที่พระองค์ทรงจากไป ทันใดนั้นมีชายสองคนสวมเสื้อขาวปรากฏแก่เขา ¹¹กล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ท่านทั้งหลายยืนนิ่งนมองท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเยซูเจ้าพระองค์นี้ที่เสด็จสู่สวรรค์ จะเสด็จกลับมาเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงจากไปสู่สวรรค์”

I. พระศาสนจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

บรรดาอัครสาวก

¹²บรรดาอัครสาวกเดินทางจากภูเขาคาซาเรียที่เรียกว่า “ภูเขามะกอกเทศ” กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ภูเขานี้อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มเป็นระยะทางที่อนุญาตให้เดินได้ในวันสัปดาห์ ¹³เมื่อเข้าไปในเมืองแล้ว เขาขึ้นไปยังห้องชั้นบนซึ่งเคยเป็นที่พักของเขา อัครสาวกเหล่านั้นคือ เปโตร ยอห์น ยากอบ อันดรูว์ ฟิลิป โทมัส บาร์โธโลมิว มัทธีว ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนผู้เป็นชาตินิยม และยูดาบุตรของยากอบ ¹⁴ทุกคนร่วมอธิษฐานภาวนาสม่ำเสมอเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พร้อมกับบรรดาสตรีรวมทั้งมารีย์พระมารดาของพระเยซูเจ้าและพระประยูรญาติของพระองค์

ผู้ได้รับเลือกแทนยูดาส

¹⁵ในระหว่างนั้น เปโตรยืนขึ้นในหมู่พี่น้องที่ชุมนุมกันอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน กล่าวว่า ¹⁶“พี่น้อง

กจ 1:17

ทั้งหลาย จำเป็นที่พระคัมภีร์จะต้องเป็นจริงตามที่
พระจิตเจ้าทรงใช้พระโอษฐ์ของกษัตริย์ดาวิดตรัสล่วงหน้าถึงยูดาส ผู้นำคนมาจับกุมพระเยซูเจ้า ¹⁷ยูดาสผู้นี้
เคยเป็นคนหนึ่งในคณะของเราและร่วมภารกิจกับเรา

¹⁸ยูดาสผู้นี้นำเงินที่ได้มาจากการประกอบ
อาชญากรรมไปซื้อที่ดินแปลงหนึ่ง เขาล้มคว่ำลงที่นั่น
ท้องแตกไส้ทะลัก ¹⁹ผู้อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มทุกคนรู้
เรื่องนี้ดี จึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า
“ฮาเคลดามา” (hakeldama) แปลว่า “นาเลืด” ²⁰เพราะ
มีเขียนไว้ในหนังสือเพลงสดุดีว่า

‘ขอให้ที่อยู่ของเขาถูกทิ้งร้าง
อย่าให้มีผู้ใดอาศัยอยู่เลย’

และอีกตอนหนึ่งว่า

‘ขอให้ผู้อื่นรับหน้าที่แทนเขา’

²¹ดังนั้น ในบรรดาคนทั้งหลายซึ่งอยู่กับเราตลอดเวลาที่พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินชีวิตอยู่กับเรา ²²เริ่มตั้งแต่พิธีล้างของยอห์นจนถึงวันที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์นั้น จำเป็นที่คนหนึ่งจะต้องเป็นพยานร่วมกับเราถึงการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์”

²³ผู้ที่มาชุมนุมกันเสนอชื่อชายสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาสหรือยูลทัส และอีกคนหนึ่งชื่อ มัทธีอัส ²⁴เขาทั้งหลายอธิษฐานภาวนาว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทราบจิตใจของมนุษย์ทุกคน ขอทรงแสดงให้เห็นข้าพเจ้าทั้งหลายรู้ว่า พระองค์ทรงเลือกคนใดในสองคนนี้” ²⁵ให้รับหน้าที่รับใช้เป็นอัครสาวกแทนยูดาสที่ละทิ้งหน้าที่นี้เพื่อไปยังที่ของตน” ²⁶เขาจึงจับสลากระหว่างสองคนนี้ และจับสลากได้มัทธีอัส มัทธีอัสจึงได้เข้าร่วมคณะกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน

วันเพนเตกอสเต

2 ¹เมื่อวันเพนเตกอสเตมาถึง บรรดาศิษย์ทุกคนมาชุมนุมในสถานที่เดียวกัน ²ทันใดนั้นมีเสียงจากฟ้า

เหมือนเสียงลมพัดแรงกล้า ทุกคนที่อยู่ในบ้านได้ยิน³ เขาเห็นเปลวไฟลักษณะเหมือนล้น แยกไปอยู่เหนือศีรษะของเขาแต่ละคน⁴ ทุกคนได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระจิตเจ้าประทานให้พูด

⁵ขณะนั้นที่กรุงเยรูซาเล็มมีชาวยิวผู้เลื่อมใสศรัทธาในพระเจ้ามาจากทุกชาติทั่วโลก ⁶เมื่อประชาชนได้ยินเสียงนี้ จึงมาชุมนุมกันจำนวนมาก รู้สึกงงสนเท่ห์เพราะแต่ละคนได้ยินคนเหล่านี้พูดภาษาของตน⁷ และประหลาดใจอย่างยิ่ง กล่าวว่า “ทุกคนที่กำลังพูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีมิใช่หรือ” ⁸แล้วทำไมเราแต่ละคนจึงได้ยินเขาพูดภาษาท้องถิ่นของเรา ⁹เราชาวปารเธีย ชาวมีเดีย และชาวเอลาม บางคนอาศัยอยู่ในเขต เมโสโปเตเมีย แคว้นยูเดีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นปอนทัสและแคว้นเอเชีย¹⁰ แคว้นฟรีเจียและแคว้นบิเทียม บางคนมาจากอียิปต์และเขตของประเทศลิเบีย รอบๆ เมืองไซริน บางคนมาจากกรุงโรม¹¹ ทั้งชาวยิวและผู้กลับใจเข้านับถือลัทธิยิว บางคนเป็นชาวเกาะครีตและชาวอาหรับ พวกเราได้ยินคนเหล่านี้ประกาศกิจการยิ่ง

ใหญ่ของพระเจ้าเป็นภาษาของเรา”¹²ทุกคนประหลาดใจ และฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่หมายความว่าอย่างไร”¹³ แต่บางคนหัวเราะเยาะ กล่าวว่า “พวกนี้ตีมเกล้ามากเกินไป”

เปโตรปราศรัยต่อหน้าประชาชน

¹⁴เปโตรยืนขึ้นพร้อมกับบรรดาอัครสาวกสิบเอ็ดคน และพูดกับประชาชนด้วยเสียงดังว่า “ท่านทั้งหลาย ชาวยูเดีย และท่านที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงตั้งใจ ฟังวาจาของข้าพเจ้าเถิด แล้วท่านจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ¹⁵คนเหล่านี้ไม่เมาเหล้าดังที่ท่านคิด เพราะเพิ่งสามโมงเช้าเท่านั้น ¹⁶แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นไปตามพระดำรัสของพระเจ้าที่ตรัสโดยทางประกาศโยเอลว่า

¹⁷“พระเจ้าตรัสว่า ในวันสุดท้าย
เราจะให้พระจิตเจ้าของเราแก่มนุษย์ทุกคน
บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของท่านจะ
ประกาศพระวาจา
บรรดาคนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต

บรรดาคนชราของท่านจะฝันเรื่องต่างๆ
¹⁸ในวันเหล่านั้น เราจะให้พระจิตเจ้าของเรา
แก่ทุกคน

แม้กระทั่งทาสชาย ทาสหญิงของเราด้วย
และเขาจะประกาศพระวาจา

¹⁹เราจะทำปาฏิหาริย์ในท้องฟ้าเบื้องบน
จะทำเครื่องหมายอัศจรรย์บนแผ่นดิน
เบื้องล่าง

เป็นเลือด ไฟและกลุ่มควัน

²⁰ดวงอาทิตย์จะมืดไป

ดวงจันทร์จะกลายเป็นเลือด
ก่อนที่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง
วันอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์

²¹เวลานั้น ทุกคนที่เรียกขานพระนาม
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอดพ้น'

²²ชาวอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังวาจาเหล่านี้เถิด
พระเยซูชวามานาซาเรธ เป็นบุรุษที่พระเจ้าทรงส่งมาหา

ท่าน พระเจ้าทรงรับรองพระองค์โดยประธานอำนาจทำ
 อัจฉริยะ ปาฏิหาริย์และเครื่องหมายต่างๆ เดชะพระเยซู
 เจ้า พระเจ้าทรงกระทำการเหล่านี้ในหมู่ท่านทั้งหลายดัง
 ที่ท่านรู้อยู่แล้ว ²³พระเยซูเจ้าทรงอุ้มมอบในมือของท่าน
 ตามที่พระเจ้านิรมลประสงค์และทรงทราบล่วงหน้า ท่าน
 ใช้มือของบรรดาคนธรรมดาประหารชีวิตพระองค์โดย
 ตรึงบนไม้กางเขน ²⁴แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์
 กลับคืนพระชนม์ชีพ พ้นจากอำนาจแห่งความตาย เพราะ
 ความตายยึดพระองค์ไว้ได้อำนาจอีกต่อไปไม่ได้ ²⁵ดังที่
 กษัตริย์ดาวิดตรัสถึงพระองค์ว่า

‘ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
 เสมอ

พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวา ข้าพเจ้าจะไม่
 หวันไหว

²⁶ดังนั้น จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี

ปากของข้าพเจ้ากล่าวถ้อยคำแสดงความ
 เกษมเปรมปรีดี

ร่างกายที่ตายได้ของข้าพเจ้า พำนักอยู่ในความ
หวัง

²⁷ เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งข้าพเจ้าไว้ใน
แดนผู้ตาย

และจะไม่ทรงปล่อยผู้ศักดิ์สิทธิ์
ของพระองค์ให้เน่าเปื่อย

²⁸ พระองค์ทรงสอนข้าพเจ้าให้รู้จักทางแห่งชีวิต
พระองค์จะทรงทำให้ข้าพเจ้าเปี่ยมด้วย
ความยินดีเฉพาะพระพักตร์พระองค์'

²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอบอกท่านตรงๆ ว่า
กษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเราสิ้นพระชนม์และถูกฝัง
ไว้ ที่ฝังพระศพของพระองค์ยังคงอยู่ในหมู่เราจนถึงทุก
วันนี้ ³⁰ พระองค์ยังทรงเป็นประภาศกด้วย ทรงทราบว่า
พระเจ้าทรงปฎิญาณและทรงสัญญาว่าจะทรงให้เชื้อ
พระวงศ์ผู้หนึ่งของพระองค์ประทับบนพระบัลลังก์สืบ
ต่อมา ³¹ กษัตริย์ดาวิดทรงเห็นล่วงหน้า จึงตรัสถึงเรื่อง
การกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้าดังนี้ พระองค์

มิได้ทรงถูกทอดทิ้งไว้ในแดนผู้ตาย และร่างกายของพระองค์จะไม่เน่าเปื่อย ³²พระเยซูเจ้าพระองค์นี้ พระเจ้าทรงบันดาลให้กลับคืนพระชนมชีพ เราทุกคนเป็นพยานได้ ³³พระองค์ทรงได้รับการเทิดทูนให้ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า พระองค์ทรงได้รับพระจิตเจ้าจากพระบิดาตามพระสัญญา และประทานพระจิตเจ้านี้ให้เราตั้งที่ท่านได้เห็นและได้ยินอยู่นี้ ³⁴กษัตริย์ดาวิดยังไม่เคยเสด็จสู่สวรรค์ แต่พระองค์ตรัสว่า

‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ของข้าพเจ้าว่า

เชิญประทับเบื้องขวาของเรา

³⁵จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่าน

มาอยู่ใต้เท้าของท่าน’

³⁶ดังนั้น ขอให้เผ่าพันธุ์อิสราเอลทั้งมวลรู้แน่เถิดว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูผู้หนึ่งที่ท่านทั้งหลายนำไปตรึงบนไม้กางเขนให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสตเจ้า”

ผู้กลับใจกลุ่มแรก

³⁷ถ้อยคำเหล่านี้เสียดแทงใจของทุกคน เขาเหล่านั้นจึงถามเปโตรและอัครสาวกอื่นๆ ว่า “พี่น้อง พวกเราจะต้องทำอะไร” ³⁸เปโตรตอบว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเถิด แต่ละคนจงรับศีลล้างบาปเดชะพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า เพื่อจะได้รับการอภัยบาป แล้วท่านจะได้รับพระพรของพระจิตเจ้า ³⁹พระสัญญานี้มีไว้สำหรับท่านทั้งหลาย สำหรับบุตรหลานของท่านและสำหรับทุกคนที่อยู่ห่างไกลซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะทรงเรียก” ⁴⁰เปโตรกล่าวถ้อยคำอีกมาก อ้อนวอนและตักเตือนเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงช่วยตนให้รอดพ้นจากคนชั่วร้ายในยุคนี้เถิด” ⁴¹คนเหล่านั้นรับถ้อยคำของเปโตรและได้รับศีลล้างบาป วันนั้นผู้มีความเชื่อมีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกประมาณสามพันคน

ชีวิตของคริสตชนกลุ่มแรก

⁴²คนเหล่านั้นประชุมกันอย่างสม่ำเสมอเพื่อฟังคำสั่งสอนของบรรดาอัครสาวก ดำเนินชีวิตร่วมกัน

ฉันพี่น้อง ร่วม “พิธีบิขนมบัง” และอธิษฐานภาวนา⁴³ พระเจ้าทรงบันดาลให้บรรดาอัครสาวกทำปาฏิหาริย์ และเครื่องหมายอัศจรรย์เป็นจำนวนมาก ทุกคนจึงมีความยำเกรง

⁴⁴ผู้มีความเชื่อทุกคนดำเนินชีวิตร่วมกันและมีทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม ⁴⁵เขาขายที่ดินและทรัพย์สินอื่นๆ แบ่งเงินให้ทุกคนตามความต้องการ

⁴⁶ทุกๆ วัน เขาพร้อมใจกันไปที่พระวิหารและไปตามบ้านเพื่อทำพิธีบิขนมบัง ร่วมกินอาหารด้วยความยินดีและเข้าใจกัน ⁴⁷เขาทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้า และได้รับความนิยมนจากประชาชนทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้จำนวนผู้ที่ได้รับความรอดพ้นเพิ่มขึ้นทุกวัน

เปโตรรักษาคนง่อย

3 ¹วันหนึ่ง เวลาบ่ายสามโมง เปโตรและยอห์น กำลังขึ้นไปที่พระวิหารเพื่ออธิษฐานภาวนา ²ที่ประตูพระวิหารซึ่งเรียกกันว่า “ประตูงาม” มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยแต่กำเนิด มีผู้หามคนง่อยผู้นี้มาไว้ที่นั่นทุกวันเพื่อขอทาน

จากคนที่เข้าไปในพระวิหาร ³เมื่อเห็นเปโตรและยอห์น กำลังเดินเข้าพระวิหาร คนง่อยจึงขอทานจากเขาทั้งสอง คน ⁴เปโตรและยอห์นจึงมองเขา กล่าวว่า “จงมองเรา” ⁵คนง่อยก็จึงดูเขาทั้งสองคน หวังว่าจะได้อะไรบ้าง ⁶เปโตรกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีเงินไม่มีทอง แต่ข้าพเจ้า มีอะไรจะให้ท่าน เดชะพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าชว นาชารีธ จงเดินไปเถิด” ⁷แล้วเปโตรจับมือขวาของเขา ช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขากลับ มีกำลัง ⁸เขากะโดดขึ้นยืนและเริ่มเดิน แล้วจึงเข้าไปใน พระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น เดินบ้าง กระโดด บ้าง พลังสรรเสริญพระเจ้า ⁹ประชาชนทั้งหลายเห็นเขา เดินและสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ก็จำได้ว่าเขาเป็นคนที่เคย นั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร ต่างก็ตกตะลึง และประหลาดใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่เขา

เปโตรปราศรัยกับประชาชน

¹¹ขณะที่คนซึ่งเคยเป็นคนง่อยคนนั้นนั่งงอแงเหินยว เปโตรและยอห์นไว้ ประชาชนทุกคนประหลาดใจอย่าง

ยัง ต่างวิ่งไปหาเขาทั้งสองคนที่เฉลียวซึ่งเรียกว่า “เฉลียวซาโลมอน”

¹²เมื่อเปโตรเห็นดังนั้นจึงกล่าวปราศรัยกับประชาชนว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ทำไมท่านจึงประหลาดใจในเรื่องนี้ ทำไมท่านจึงจ้องมองเราเหมือนกับว่าเราทำให้ชายผู้นี้เดินได้ด้วยอำนาจหรือความเลื่อมใสของเราต่อพระเจ้า ¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงสำแดงอำนาจรุ่งเรืองของพระเยซูเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ท่านทั้งหลายได้มอบพระเยซูเจ้านี้ให้แก่บรรดาผู้ปกครอง และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต ทั้งๆ ที่ปีลาตตัดสินใจจะปล่อยพระองค์อยู่แล้ว ¹⁴ท่านปฏิเสธพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์และชอบธรรม แต่กลับขอให้ปล่อยฆาตกร ¹⁵ท่านประหารเจ้าชีวิต แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย เราเป็นพยานได้ในเรื่องนี้ ¹⁶ด้วยความเชื่อในพระนามพระองค์ ชายผู้นี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและเคยรู้จักจึงกลับมีกำลังขึ้นอีก ความเชื่อในพระองค์นี้แหละรักษาชายง่อยคนนี้ให้เป็นปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย

¹⁷ถึงกระนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านทำไปเพราะไม่รู้เช่นเดียวกับบรรดาหัวหน้าของท่าน ¹⁸แต่พระเจ้าทรงใช้วิธีนี้เพื่อทำให้ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสไว้ล่วงหน้าโดยทางบรรดาประกาศกว่าพระคริสตเจ้าของพระองค์จะต้องทรงรับทรمانนั้นเป็นจริง ¹⁹เพราะฉะนั้นท่านจงเป็นทุกข์กลับใจและหันมาหาพระเจ้าเถิด เพื่อบาปของท่านจะได้รับการอภัย ²⁰และดั่งนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงบันดาลให้เวลาแห่งการให้กำลังใจมาถึง และจะทรงส่งพระคริสตเจ้าที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้ามาหาท่าน คือพระเยซูเจ้า ²¹พระองค์ยังทรงต้องรออยู่ในสวรรค์จนกระทั่งถึงเวลาที่จะทรงฟื้นฟูทุกสิ่งขึ้นใหม่ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ตั้งแต่โบราณกาลโดยปากของบรรดาประกาศผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ²²โมเสสกล่าวไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงบันดาลให้ท่านมีประกาศกคนหนึ่งเหมือนข้าพเจ้า เกิดขึ้นจากบรรดาพี่น้องของท่าน ท่านจงเชื่อฟังทุกสิ่งที่เขาจะบอก ²³ผู้ใดไม่เชื่อฟังประกาศผู้นี้ จะต้องถูกกำจัดออกไปจากประชากร’ ²⁴ประกาศกทุกคนตั้งแต่ประกาศ

ซามูเอลเป็นต้นมาก็ได้กล่าวและประกาศล่วงหน้าถึงเรื่องเหล่านี้

²⁵ท่านทั้งหลายเป็นบุตรหลานของบรรดาประกาศก และของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่าน เมื่อตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายบนแผ่นดินจะได้รับพระพรโดยทางเชื้อสายของท่าน’ ²⁶ดังนั้น พระเจ้าทรงบันดาลให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทรงกลับคืนพระชนมชีพ และทรงส่งมาหาท่านก่อนผู้อื่นเพื่อนำพระพรมาให้ท่านแต่ละคนกลับใจละทิ้งวิถีทางชั่วร้ายของตน”

เปโตรและยอห์นต่อหน้าสภาชั้นเอดริน

4 ¹ขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังปราศรัยกับประชาชนอยู่นั้น บรรดาสมณะพร้อมกับนายทหารรักษาพระวิหารและบรรดาชาวสะดูสีได้เข้ามาพบ ²เขาไม่พอใจมากที่ทั้งสองคนสั่งสอนประชาชนและประกาศว่าบรรดาผู้ตายจะกลับคืนชีพเพราะพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ ³เขาจับกุมเปโตรและยอห์นจองจำไว้จนถึง

กจ 4:4

วันรุ่งขึ้น เพราะเป็นเวลาเย็นแล้ว ⁴แต่หลายคนที่ยังฟังคำเทศน์สอนนั้นมีความเชื่อ และจำนวนของคนเหล่านี้เพิ่มขึ้นถึงประมาณห้าพันคน

⁵วันรุ่งขึ้น บรรดาผู้ปกครอง ผู้อาวุโสและธรรมาจารย์มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม ⁶พร้อมกับอันนาสมหาสมณะ คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และสมาชิกทุกคนในครอบครัวมหาสมณะ ⁷เขานำเปโตรและยอห์นมาอยู่กลางที่ประชุม แล้วเริ่มซักถามว่า “ท่านทั้งสองคนทำการโดยอำนาจหรือในนามของผู้ใด” ⁸เปโตรเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้ากล่าวกับเขาว่า “ท่านผู้ปกครองประชาชน และผู้อาวุโสทั้งหลาย ⁹วันนี้เราทำความดีรักษาผู้ป่วยคนหนึ่ง เราจึงถูกสอบสวนว่าคนนี้หายจากโรคได้อย่างไร ¹⁰ท่านทั้งหลายและประชาชนอิสราเอลทุกคนจงรู้เถิดว่า ชายคนนี้หายจากโรคมาขึ้นอยู่ต่อหน้าท่านทั้งหลาย ก็เพราะพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านนำไปตรึงกางเขน แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย ¹¹พระเยซูเจ้าองค์นี้ทรงเป็นศิลาซึ่งท่านทั้งหลายผู้เป็น

ช่างก่อสร้างขว้างทิ้ง แต่ได้กลายเป็นศิลาหุ้มม ¹²ไม่มีผู้ใดช่วยให้เรารอดพ้น เพราะใต้ฟ้านี้พระเจ้ามิได้ประทานนามอื่นแก่มนุษย์นอกจากนามนี้ที่ช่วยเราให้รอดพ้นได้

¹³เมื่อเขาเหล่านั้นเห็นว่าเปโตรและยอห์นพูดอย่างกล้าหาญ ทั้งรู้ว่าทั้งสองคนไม่เคยได้รับการศึกษา และไม่มีความรู้พิเศษใดๆ ก็ประหลาดใจและระลึกได้ว่าทั้งสองคนเคยอยู่กับพระเยซูเจ้า ¹⁴เมื่อเห็นคนที่หายจากโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร ¹⁵จึงสั่งให้ทั้งสองคนออกไปนอกห้องประชุม แล้วเริ่มปรกษากันว่า ¹⁶“เราจะทำอย่างไรกับทั้งสองคนนี้ดี เพราะเขาทำการอัศจรรย์เด่นชัด ทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มรู้ว่าเขาทำเครื่องหมายอัศจรรย์นี้อย่างเปิดเผย เราไม่อาจปฏิเสธได้ ¹⁷แต่เราต้องขู่เขา อย่าให้กล่าวถึงนามนั้นแก่ผู้ใด เพื่อเรื่องนี้จะได้ไม่เล็ดลือแพร่หลายไปในหมู่ประชาชนมากยิ่งขึ้น”

¹⁸เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นเข้ามา สั่งอย่างเด็ดขาดมิให้พูดหรือสอนในพระนามพระเยซูเจ้าอีก ¹⁹เปโตรและยอห์นย้อนถามว่า “ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจ

กจ 4:20

เถิดว่าอะไรเป็นการถูกต้องเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า จะฟังท่านหรือจะฟังพระเจ้า ²⁰เราจำเป็นต้องพูดถึงสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยินมา” ²¹ที่ประชุมขู่ว่าทั้งสองคนอีกครึ่งหนึ่งแล้วปล่อยไป เพราะไม่พบสาเหตุที่จะลงโทษ และเพราะกลัวประชาชน ทุกคนต่างถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ²²คนที่หายจากโรคอย่างอัศจรรย์นั้นมีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

คำอธิษฐานภาวนาของบรรดาอัครสาวก

เมื่อถูกเบียดเบียน

²³เมื่อเปโตรและยอห์นได้รับการปลดปล่อยแล้วก็ไปพบบรรดาศิษย์ เล่าทุกเรื่องที่บรรดาหัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสกล่าวกับตน ²⁴เมื่อบรรดาศิษย์ฟังจบแล้วจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสร้างฟ้า แผ่นดิน ทะเล และสิ่งสารพัดที่มีอยู่ในนั้น ²⁵เดชะพระจิตเจ้า พระองค์ทรง دلใจให้กษัตริย์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์และผู้เป็นบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตรัสว่า

‘ทำไมชนชาติทั้งหลายจึงบันดาลโทสะ
 และบรรดาประชาชาติจึงวางแผนร้าย
²⁶บรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินต่างต่อต้าน
 บรรดาผู้ปกครองมาร่วมกันต่อสู้กับองค์
 พระผู้เป็นเจ้า
 และผู้รับเจิมของพระองค์’

²⁷ความจริงแล้ว ในเมืองนี้ภักษัตริย์เฮโรดและ
 ปอนทิอัสปีลาตร่วมกับคนต่างชาติและประชากร
 อิสราเอลต่อสู้กับพระเยซูเจ้าผู้รับใช้ศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเจิมไว้²⁸เพื่อให้พระประสงค์
 ที่ทรงกำหนดไว้ด้วยพระอำนาจสำเร็จไป ²⁹บัดนี้
 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดทอดพระเนตรคำข่มขู่
 ของเขาทั้งหลายและประทานให้ข้ารับใช้ของพระองค์
 ประกาศพระวาจาของพระองค์ด้วยความกล้าหาญ
 อย่างยิ่งเถิด ³⁰โปรดแสดงพระอำนาจในการรักษา
 โรค ให้เครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์เกิดขึ้นเดชะ
 พระนามพระเยซูเจ้าผู้รับใช้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เถิด”

กจ 4:31

³¹เมื่อบรรดาศิษย์อธิษฐานภาวนาจบแล้ว สถานที่ที่เขา มาชุมนุมกันนั้นก็สันสະเทือน ทุกคนได้รับพระจิตเจ้า เต็มเปี่ยมและเริ่มประกาศพระวาจาของพระเจ้าอย่าง กล้าหาญ

กลุ่มคริสตชนสมัยแรก

³²กลุ่มผู้มีความเชื่อดำเนินชีวิตเป็นน้ำหนึ่งใจ เดียวกัน ไม่คิดว่าสิ่งที่ตนมีเป็นกรรมสิทธิ์ของตน แต่ทุก สิ่งเป็นของส่วนรวม

³³บรรดาอัครสาวกยังคงเป็นพยานยืนยันถึงการ กลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วย เครื่องหมายอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ และทุกคนได้รับความ เคารพนับถืออย่างสูง

³⁴ในกลุ่มของเขาไม่มีใครขัดสน ผู้ใดมีที่ดินหรือ บ้านก็ขายและมอบเงินที่ได้ ³⁵ให้บรรดาอัครสาวก เพื่อ แจกจ่ายให้ผู้มีความเชื่อแต่ละคนตามความต้องการ

บาร์นาบัสผู้มีใจกว้าง

³⁶ชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ บรดาอัครสาวกเรียกเขาว่า บาร์นาบัส ซึ่งแปลว่า บุตรแห่งการให้กำลังใจ เขาเป็นคนเผ่าเลวีชาวเกาะไซปรัส ³⁷เขามีที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งเขาขาย นำเงินมามอบให้บรดาอัครสาวกด้วย

อานาเนียและสัปปิราผู้ไม่ซื่อตรง

5 ¹ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียมีภรรยาชื่อสัปปิราขายที่ดินของตน ²เขาแอบเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้โดยที่ภรรยาเห็นด้วย แล้วจึงนำเงินส่วนที่เหลือมอบให้บรดาอัครสาวก ³เปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย ทำไมซาดานเข้าสิงในใจของท่านให้กล่าวมุสาต่อพระจิตเจ้าและแอบเก็บเงินจากราคาที่ดินไว้ส่วนหนึ่งเล่า ⁴ที่ดินเป็นของท่านอยู่ก่อนที่จะขายมิใช่หรือ และเมื่อขายแล้ว ท่านมีสิทธิที่จะเก็บเงินไว้ใช้ตามใจมิใช่หรือ ท่านคิดจะทำเช่นนี้ได้อย่างไร ท่านมิได้กล่าวมุสาต่อมนุษย์ แต่กล่าวมุสาต่อพระเจ้า” ⁵เมื่ออานาเนียฟังถ้อยคำเหล่านี้ ก็ล้มลงสิ้นใจทุกคนที่รู้เรื่องนี้ต่างมีความกลัวอย่างยิ่ง ⁶คนหนุ่มบางคนจัดการห่อศพของเขาและนำไปฝัง

⁷หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาก็มารับโดยไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้น ⁸เปโตรจึงถามนางว่า “บอกเราตามตรงนะ ท่านทั้งสองคนขายที่ดินได้เงินเท่านี้จริงหรือ” นางตอบว่า “ถูกแล้ว ได้เท่านี้” ⁹เปโตรจึงพูดว่า “ทำไมท่านทั้งสองคนจึงตกลงกันที่จะทดลองพระจิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟังซิ แท้ของผู้ที่ฝังสามของท่านอยู่ที่ประตูแล้ว เขาจะนำท่านไปฝังด้วย”

¹⁰ทันใดนั้นเอง นางก็ล้มลงแทบเท้าของเปโตรและสิ้นใจ เมื่อพวกคนหนุ่มเข้ามาก็พบว่านางตายแล้ว จึงนำศพของนางไปฝังไว้เคียงข้างสามี ¹¹พระศาสนจักรทั้งหมด รวมทั้งทุกคนที่รู้เรื่องนี้มีความกลัวอย่างยิ่ง

สถานการณ์ทั่วไป

¹²บรรดาอัครสาวกทำเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์หลายประการในหมู่ประชาชน ผู้มีความเชื่อทุกคนมักจะมาชุมนุมกันที่เจโลียงซาโลมอน ¹³ไม่มีผู้อื่นกล้าเข้ามารวมกลุ่มกับเขา แต่ประชาชนต่างยกย่องเขาอย่างมาก ¹⁴ผู้มีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพิ่มจำนวน

ขึ้นเรื่อยๆ ทั้งชายและหญิง ¹⁵ประชาชนนำผู้ป่วยมาที่ลานสาธารณะ วางไว้บนที่นอนและแคร่ อย่างน้อยเพื่อให้เงาของเปโตรที่เดินผ่านมาทอดปกคลุมผู้ป่วยบางคน ¹⁶ประชาชนจากเมืองต่างๆ รอบกรุงเยรูซาเล็มมาชุมนุมกัน นำผู้ป่วยและผู้ที่ถูกปีศาจชั่วร้ายทรมานมาที่นั่นด้วย ทุกคนได้รับการรักษาให้หาย

บรรดาอัครสาวกถูกจับและได้รับการปลดปล่อยอย่างอัศจรรย์

¹⁷มหาสมณะและทุกคนที่อยู่กับเขาคือกลุ่มชาวสะดูสี มีความอิจฉาอย่างยิ่ง ¹⁸จึงจับกุมบรรดาอัครสาวกและจองจำไว้ในคุกสาธารณะ

¹⁹เวลากลางคืน ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเปิดประตูคุก นำบรรดาอัครสาวกออกไป สั่งว่า ²⁰“ท่านทั้งหลายจงไปที่พระวิหาร ประกาศพระวาจาเกี่ยวกับวิถีชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟังเถิด” ²¹เมื่อบรรดาอัครสาวกได้ฟังดังนั้น ก็เข้าไปในพระวิหารตั้งแต่เช้าตรู่และเริ่มสั่งสอนที่นั่น

บรรดาอัครสาวกถูกนำตัวไปที่สภาชั้นเฮตริน

เมื่อมหาสมณะและทุกคนที่อยู่กับเขามาถึง ก็เรียกประชุมสภาชั้นเฮตรินและบรรดาผู้อาวุโสทุกคนของอิสราเอล แล้วให้พนักงานไปที่คุกนำตัวบรรดาอัครสาวกออกมา²² แต่เมื่อพนักงานไปถึง ก็ไม่พบบรรดาอัครสาวกอยู่ในคุกแล้ว จึงกลับมารายงานว่า²³ “พวกเราพบคุกดื้อไว้อย่างแน่นหนาและคนเฝ้าก็ยืนรักษาการณ์อยู่ที่ประตู แต่เมื่อเราเปิดประตูเข้าไปก็ไม่พบผู้ใดเลยสักคน”²⁴ เมื่อนายทหารรักษาพระวิหารและบรรดาหัวหน้าสมณะได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ต่างรู้สึกสับสนไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น²⁵ ขณะนั้นเอง มีคนหนึ่งมาบอกว่า “ดูซิ คนเหล่านั้นที่ท่านทั้งหลายจองจำไว้ในคุก กำลังยืนสั่งสอนประชาชนอยู่ในพระวิหาร”²⁶ นายทหารรักษาพระวิหารพร้อมกับนายทหารยามจึงไปนำบรรดาอัครสาวกมาโดยไม่ใช้กำลัง เพราะเกรงประชาชนจะขว้างด้วยก้อนหิน

²⁷เขานำบรรดาอัครสาวกมายังสภาชั้นเฮตริน มหาสมณะจึงกล่าวหาว่า²⁸ “เรากำชับท่านทั้งหลายอย่างแข็งขันแล้ว ไม่ให้สอนโดยออกนามนี้ แต่ท่านยังขืนนำ

คำสอนของตนมาแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และต้องการให้โลหิตของคนคนนี้ตกอยู่กับเรา” ²⁹เปโตรและบรรดาอัครสาวกตอบว่า “เราต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” ³⁰พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าที่ท่านทั้งหลายประหารชีวิตโดยตรึงบนไม้กางเขนนั้นกลับคืนพระชนมชีพ ³¹พระเจ้าทรงยกพระองค์ท่านขึ้นประทับเบื้องขวาในฐานะเป็นหัวหน้าและผู้กอบกู้ เพื่อให้อิสราเอลกลับใจและรับการอภัยบาป ³²เราทั้งหลายเป็นพยานในเรื่องนี้ และพระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานแก่ผู้ที่เชื่อฟังพระองค์ก็ทรงเป็นพยานด้วย” ³³เมื่อได้ฟังดังนี้ทุกคนในสภาชั้นเฮเดรินรู้สึกโกรธเคืองอย่างมากอยากจะฆ่าบรรดาอัครสาวก

กามาลิเอลเสนอความคิดเห็น

³⁴ขณะนั้น อาจารย์กฎหมายชาวฟาริสีคนหนึ่งชื่อกามาลิเอล เป็นที่เคารพนับถือของประชาชน ยืนขึ้นในสภาชั้นเฮเดรินและขอให้นำบรรดาอัครสาวกออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง ³⁵แล้วจึงกล่าวแก่บรรดาสมาชิกสภา

ว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ท่านจะทำอะไรกับคนเหล่านี้ ก็จงคิดให้ดีเสียก่อน ³⁶เมื่อไม่นานมานี้ คนคนหนึ่งชื่อ เทวดัสตั้งตนเป็นผู้วิเศษ คนประมาณสี่ร้อยคนติดตามเขา แต่เมื่อเขาถูกฆ่า ทุกคนที่ติดตามเขาก็กระจัดกระจายไปจนหมดสิ้น

³⁷หลังจากนั้นในสมัยสำรวจจำนวนประชาชน ก็มียูดาสชาวกาลิลี ชักจูงประชาชนให้มาติดตามตน แต่เขาก็ถูกฆ่าด้วย ทุกคนที่ติดตามเขาก็กระจัดกระจายไป ³⁸บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกท่านทั้งหลายว่า จงเลิกสนใจคนเหล่านี้ และปล่อยเขาไปเถิด เพราะถ้าแผนการและกิจการของเขามาจากมนุษย์ แผนการและกิจการนั้นก็จะสลายไปเอง ³⁹แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเขาไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น ท่านจะกลับเป็นผู้ต่อสู้กับพระเจ้าเสียเอง”

ทุกคนเห็นด้วยกับกามาลิเอล ⁴⁰จึงส่งคนไปเรียกบรรดาอัครสาวกเข้ามา สั่งให้เขียนและกำชับมิให้พูดในพระนามพระเยซูเจ้า แล้วปล่อยตัวไป ⁴¹บรรดาอัครสาวกออกจากสภาชั้นเฮดริน มีความยินดีที่ได้รับเกียรติที่ถูกสบประมาทเพราะพระนามพระเยซูเจ้า

⁴²ทุกๆ วัน เขาทั้งหลายสั่งสอนและประกาศข่าวดีอย่างต่อเนื่องทั้งในพระวิหารและตามบ้านว่าพระเยซูเป็นพระคริสตเจ้า

11. การกิจของบรรดาอัครสาวกในสมัยแรก

การเลือกตั้งสังฆานุกร

6 ¹เวลานั้น ศิษย์มีจำนวนมากขึ้น บรรดาศิษย์ที่พูดภาษากรีกไม่พอใจศิษย์ที่พูดภาษาฮีบรู เพราะในการแจกทานประจำวัน บรรดาแม่ม่ายของตนถูกละเลยมิได้รับแจก

²อัครสาวกสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์มาประชุม กล่าวว่า “ไม่สมควรที่เราจะละทิ้งการประกาศพระวาจาของพระเจ้าเพื่อไปแจกอาหาร ³พี่น้องทั้งหลาย จงเลือกบุรุษเจ็ดคนจากกลุ่มของท่านทั้งหลาย เป็นคนที่มีชื่อเสียงดี เปี่ยมด้วยพระจิตเจ้าและปรีชาญาณ แล้วเราจะแต่งตั้งเขาให้ทำหน้าที่นี้ ⁴ส่วนเราจะอุทิศตนอธิษฐานภาวนาและประกาศพระวาจา ⁵ทุกคนใน

ที่ประชุมต่างเห็นชอบกับข้อเสนอนี้ จึงเลือกสเทเฟน บุรุษผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อและพระจิตเจ้า ฟิลิป โปรโครัส นิกาโนร์ ทิโมน ปาร์เมนัส และนิโคลาสชาวอันติโอกผู้กลับใจมานับถือศาสนาเยว 'เขานำคนทั้งเจ็ดคนมาอยู่ต่อหน้า บรรดาอัครสาวกซึ่งอธิษฐานภาวนาและปกมือเหนือเขา

⁷พระวาจาของพระเจ้าแพร่หลายยิ่งขึ้น ศิษย์มีจำนวนมากขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาสมณะหลายคน ยอมรับความเชื่อด้วย

สเทเฟนถูกจับกุม

⁸สเทเฟนเปี่ยมด้วยพระหรรษทานและพระอำนาจ ทำปาฏิหาริย์และเครื่องหมายอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ในหมู่ประชาชน ⁹บางคนจากศาลาธรรมที่เรียกกันว่าศาลาธรรมของเสรีชนที่เคยเป็นทาส คือชาวยิว จากเมืองไซริน เมืองอเล็กซานเดรีย แคว้นซีลีเซียและอาเซีย เริ่มโต้เถียงกับสเทเฟน ¹⁰แต่เขาเหล่านั้นเอาชนะสเทเฟนไม่ได้ เพราะสเทเฟนพูดด้วยปรีชาญาณซึ่งมาจากพระจิตเจ้า ¹¹คนเหล่านั้นจึงเสี้ยมสอนประชาชนบาง

คนให้ใส่ความว่า “พวกเราได้ยินเขาพูดดูหมิ่นโมเสสและพระเจ้า”¹² เขาเหล่านั้นนั่งอยู่ยงประชาชนบรรดาผู้อาวุโสและธรรมาจารย์ให้ปั่นป่วนวุ่นวาย แล้วจึงเข้าจู่โจมจับกุมสเทเฟนนำไปยังสภาชั้นเฮเดริน¹³ ตั้งพยานเท็จปรักปรำว่า “ชายคนนี้พูดดูหมิ่นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และธรรมบัญญัติอยู่เสมอ”¹⁴ พวกเราได้ยินเขาพูดว่า เยชูชาวนาซาเรธผู้นี้จะทำลายสถานที่นี้และจะเปลี่ยนแปลงขนบประเพณีที่โมเสสมอบให้เรา”¹⁵ ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาชั้นเฮเดรินต่างเพ่งมองสเทเฟน เห็นใบหน้าของเขาสว่างรุ่งเรืองเหมือนกับใบหน้าของทูตสวรรค์

คำปราศรัยของสเทเฟน

7¹ มหาสมณะถามสเทเฟนว่า “ข้อกล่าวหาเหล่านี้เป็นความจริงหรือ”

² สเทเฟนตอบว่า “ท่านมหาสมณะและพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้าเถิด พระเจ้าผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์ได้แสดงพระองค์แก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ขณะที่เขายังอยู่ในแคว้นเมโสโปเตเมียก่อนที่จะไปอยู่ที่แผ่นดิน

ฮาราน ³พระองค์ตรัสกับเขาว่า ‘จงละทิ้งแผ่นดินของท่านและญาติพี่น้องของท่านไปยังแผ่นดินที่เราจะแสดงแก่ท่าน’ ⁴อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอยู่ที่ฮาราน หลังจากบิดาของอับราฮัมตาย พระเจ้าทรงย้ายเขาให้มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอยู่จนถึงบัดนี้ ⁵พระเจ้ามิได้ให้อับราฮัมมีสมบัติใดๆ เป็นมรดกในแผ่นดินนี้ แม้แต่แผ่นดินกว้างเท่าฝ่าเท้า แต่พระองค์ทรงสัญญาจะประทานแผ่นดินนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขาในภายหลัง แม้ว่าเวลานั้นอับราฮัมยังไม่มีบุตร ‘พระเจ้าตรัสว่า ‘เชื้อสายของอับราฮัมจะไปอาศัยในแผ่นดินของคนต่างชาติ จะตกเป็นทาสและถูกกดขี่เป็นเวลาสี่ร้อยปี’ ⁷แต่เราจะตัดสินลงโทษชนชาติที่ทำให้เขาเป็นทาส’ พระเจ้าตรัส ‘หลังจากนี้เขาจะออกจากแผ่นดินนั้นและถวายเป็นคารวกิจแก่เรา ณ สถานที่นี้’ ⁸พระเจ้าประทานพันธสัญญาซึ่งมีพิธีสัชนัตเป็นเครื่องหมายให้อับราฮัม อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัคและทำพิธีสัชนัตให้อิสอัคในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดยาโคบและยาโคบให้กำเนิดบรรพบุรุษทั้งสิบสองคนของเรา

⁹บรรดาบรรพบุรุษของเราอิจฉาโยเซฟ จึงขายโยเซฟเป็นทาสให้ถูกนำตัวไปยังอียิปต์ แต่พระเจ้าสถิตกับเขา ¹⁰และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากทุกประการ พระองค์ประทานปรีชาญาณให้ เขาจึงเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ กษัตริย์ฟาโรห์ทรงแต่งตั้งโยเซฟให้ปกครองอียิปต์และทรัพย์สินทั้งหมดของพระองค์ ¹¹เมื่อเกิดกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และคานาอัน ก็มีความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวง บรรดาบรรพบุรุษของเราไม่มีอาหารเลี้ยงชีวิต ¹²เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข่าวชายในอียิปต์ จึงส่งบรรดาบรรพบุรุษของเราไปที่นั่นเป็นครั้งแรก ¹³ในครั้งที่สองโยเซฟแสดงตนให้พี่น้องรู้ว่าตนเป็นใคร กษัตริย์ฟาโรห์จึงทรงทราบถึงวงศ์ตระกูลของโยเซฟด้วย ¹⁴หลังจากนั้นโยเซฟส่งคนไปรับยาโคบผู้บิดาและญาติพี่น้องทุกคนเป็นจำนวนเจ็ดสิบห้าคน ¹⁵ยาโคบลงไปยังอียิปต์ เขาและบรรดาบรรพบุรุษของเราสิ้นชีวิตที่นั่น ¹⁶ศพของเขาทั้งหลายถูกย้ายมาอยู่ที่เมืองเซเคมและถูกฝังไว้ในสุสานซึ่งอับราฮัมซื้อไว้ด้วยเงินจากบุตรของฮาโมร์บิดาของเซเคม

¹⁷เมื่อจวนถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงกระทำให้พันธสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมเป็นจริง จำนวนประชาชนเพิ่มขึ้นอย่างมากในอียิปต์ ¹⁸ต่อมาภักษัตริย์องค์ใหม่ทรงขึ้นปกครองอียิปต์ พระองค์ไม่ทรงรู้จักโยเซฟเลย ¹⁹จึงทรงใช้อุบายมาทำร้ายชาติของเรา โดยทรงบังคับให้บรรพบุรุษของเรานำทารกไปทิ้งให้ตาย ²⁰โมเสสเกิดมาในเวลานั้นเอง เขาเป็นเด็กน่ารักมาก ได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในบ้านบิดาของเขาเป็นเวลาสามเดือน ²¹เมื่อเขาถูกนำไปทิ้ง พระธิดาของภักษัตริย์ฟาโรห์ทรงเก็บไปเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม ²²ดังนั้น โมเสสจึงได้เรียนรู้วิชาความรู้ทุกอย่างของชาวอียิปต์ และเป็นคนสำคัญเพราะคำพูดและการกระทำของเขา

²³เมื่อโมเสสอายุสี่สิบปี เขาต้องการไปเยี่ยมพี่น้องชาวอิสราเอลทั้งหลาย ²⁴เมื่อเห็นชาวอิสราเอลคนหนึ่งถูกทำร้าย เขาจึงเข้าไปป้องกันและฆ่าชาวอียิปต์ที่ข่มเหงเป็นการแก้แค้น ²⁵โมเสสคิดว่าพี่น้องคงเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังทรงใช้เขาเป็นเครื่องมือเพื่อช่วยชาวอิสราเอลให้รอดพ้น แต่ชาวอิสราเอลไม่เข้าใจเช่นนั้น ²⁶วันรุ่งขึ้น

โมเสสพบชาวอิสราเอลสองคนกำลังทะเลาะกันอยู่ เขาพยายามไกล่เกลี่ยทั้งสองคนให้คืนดีกัน กล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ทำไมท่านจึงทำร้ายกันเล่า’ ²⁷แต่คนที่ทำร้ายเพื่อนบ้านผลักเขาออกไป ถามว่า ‘ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและผู้พิพากษาของพวกเรา’ ²⁸ท่านต้องการฆ่าข้าพเจ้าอย่างที่ท่านฆ่าชาวฮีบต์เมื่อวานนี้หรือ’ ²⁹เมื่อได้ยินเช่นนี้ โมเสสจึงหนีไปอยู่ในแผ่นดินมีเดียน ที่นั่นเขาให้กำเนิดบุตรชายสองคน

³⁰เวลาผ่านไปสี่สิบปี ทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏให้โมเสสเห็นในเปลวไฟของพุ่มไม้ที่กำลังลุกไหม้ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย ³¹โมเสสรู้สึกประหลาดใจในสิ่งที่ตนเห็น และขณะที่เข้าไปดูใกล้ๆ นั้น เขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า ตรัสว่า ³²‘เราเป็นพระเจ้าของบรรดาบรรพบุรุษของท่าน พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัคและของยาโคบ’ โมเสสกลัวจนตัวสั่นไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมอง ³³แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า ‘จงถอดรองเท้าออก เพราะที่ที่ท่านยืนอยู่นี้เป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์’ ³⁴เราเห็นประชากรของเราถูกกดขี่ข่มเหงในอียิปต์แล้ว

เราได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของเขา เราจึงลงมาเพื่อช่วยเขาให้เป็นอิสระ ถึงเวลาแล้ว มาเถิด เรากำลังจะส่งท่านกลับไปยังอียิปต์

³⁵โมเสสผู้นี้ถูกชาวอิสราเอลปฏิเสธด้วยคำพูดที่ว่า ‘ใครแต่งตั้งให้ท่านเป็นหัวหน้าและผู้พิพากษาของเรา’ แต่พระเจ้าทรงส่งเขาไปเป็นหัวหน้าและผู้ไถ่กู้โดยทางทูตสวรรค์ที่ปรากฏมาในพุ่มไม้ ³⁶เขานำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ โดยทำปาฏิหาริย์และเครื่องหมายอัศจรรย์ต่างๆ ในแผ่นดินนั้น ที่ทะเลแดง และในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี ³⁷ผู้นี้คือโมเสสที่กล่าวกับบรรดาบุตรของอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าจะทรงบันดาลให้ประกาศกคนหนึ่งเหมือนข้าพเจ้าเกิดขึ้นเพื่อท่านจากกลุ่มพี่น้องของท่าน’ ³⁸ผู้นี้อยู่ในที่ชุมนุมในถิ่นทุรกันดาร เป็นคนกลางระหว่างทูตสวรรค์ที่ตรัสบนภูเขาซีนายกับบรรพบุรุษของเรา เขาได้รับพระวาจาทรงชีวิตมามอบให้เรา ³⁹บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา ยิ่งกว่านั้นได้ปฏิเสธไม่ยอมรับเขา ต้องการจะกลับไปอียิปต์อีก ⁴⁰บรรพบุรุษของเราได้กล่าวกับฮาโรน ว่า ‘จงสร้าง

รูปพระซึ่งจะนำหน้าเราให้เราเกิด เพราะเราไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่โมเสสผู้นี้ซึ่งนำเราออกมาจากอียิปต์’ ⁴¹ในโอกาสนั้น เขาทั้งหลายปั้นรูปปลุกโคตัวหนึ่ง แล้วถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพนั้น และขึ้นชมผลงานจากมือของตน ⁴²แต่พระเจ้าทรงเป็นพระพักตร์ไปจากเขา ทรงปล่อยเขาให้กราบไหว้ดวงดาวในท้องฟ้า ดังที่มีเขียนไว้ในหนังสือของบรรดาประกาศกว่า

‘พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย

ท่านทั้งหลายนำเครื่องบูชาและของถวายมาให้เราในถิ่นทุรกันดารตลอดเวลาสี่สิบปีหรือ

⁴³เปล่าเลย ท่านแบกภาระใจของพระโมเสสและดาวของพระเรฟาน

ซึ่งเป็นรูปเคารพที่เจ้าปั้นขึ้นเพื่อนมัสการ ดังนั้น เราจะเนรเทศท่านให้ไปไกลกว่าบาบิโลนอีก’

⁴⁴บรรพบุรุษของเรามีกระโจมนัดพบในถิ่น
ทุรกันดารดังที่พระเจ้าตรัสบัญชาให้โมเสสสร้างขึ้น
ตามแบบที่เขาเห็น ⁴⁵บรรพบุรุษของเราได้รับกระโจม
นั้น และสมัยของโยชูวา เขาเหล่านั้นนำกระโจมเข้ามา
ในแผ่นดินของชนต่างศาสนาที่พระเจ้าทรงขับไล่ออกไป
ไปต่อหน้าบรรพบุรุษของเรา กระโจมนี้คงอยู่จนถึงสมัย
กษัตริย์ดาวิด ⁴⁶กษัตริย์ดาวิดทรงเป็นที่โปรดปรานของ
พระเจ้า และทรงขอสร้างที่พำนักสำหรับพระเจ้าของ
ยาโคบ ⁴⁷แต่กษัตริย์ที่ทรงสร้างที่พำนักถวายแด่พระเจ้า
คือกษัตริย์ซาโลมอน ⁴⁸แม้กระนั้น พระผู้สูงสุดก็ได้ทรง
พำนักอยู่ในสิ่งก่อสร้างจากมือมนุษย์ ดังที่ประกาศก
กล่าวไว้ว่า

⁴⁹‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา

แผ่นดินเป็นที่วางเท้าของเรา

ท่านทั้งหลายจะสร้างบ้านชนิดใดให้เรา

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส

หรือสถานที่ใดจะเป็นที่พักผ่อนของเรา

⁵⁰‘มิใช่มือของเราที่สร้างสิ่งทั้งมวลเหล่านี้หรือ’

⁵¹ท่านผู้ต้อฉันใจกระด้างและหูตึงทั้งหลายเอ๋ย ท่านต่อต้านพระจิตเจ้าอยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่าน เคยทำเช่นไร ท่านก็ทำเช่นนั้น ⁵²มีประกาศกคนใดบ้าง ที่บรรพบุรุษของท่านมิได้เบียดเบียน เขาฆ่าผู้ที่ประกาศ ล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าผู้ทรงขอบธรรม และบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ทรยศและฆ่าพระองค์ด้วย ⁵³ท่านทั้งหลายได้รับธรรมบัญญัติผ่านทางทูตสวรรค์ แต่ ก็หาได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัตินั้นไม่”

⁵⁴เมื่อได้ฟังดังนั้น ทุกคนรู้สึกขุ่นเคืองเจ็บใจ ขบฟันคำรามเข้าใส่สเทเฟน

สเทเฟนถูกหินขว้าง เขาไล่ผู้เบียดเบียน

⁵⁵สเทเฟนเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า เพ่งมองท้องฟ้า มองเห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า และเห็นพระเยซู เจ้าทรงยืนอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า ⁵⁶จึงพูดว่า “ดูซิ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าเปิดออก และเห็นบุตรแห่งมนุษย์ ทรงยืนอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า” ⁵⁷ทุกคนจึงร้องเสียง ดัง เอามืออุดหู รังกรูกันเข้าใส่สเทเฟน ⁵⁸ฉุดลากเขา

ออกไปนอกเมืองแล้วเริ่มเอาหินขว้างเขา บรรดาพยานนำเสื้อคลุมของตนมาวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ “เซาโล” ⁵⁹ขณะที่คนทั้งหลายกำลังเอาหินขว้างสเทเฟน สเทเฟนอธิษฐานภาวนาว่า “ข้าแต่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดรับวิญญาณของข้าพเจ้าด้วย” ⁶⁰เขาคูกเขาลงและร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอย่าทรงลงโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” เมื่อกล่าวดังนี้แล้ว เขาก็สิ้นใจ

8 ¹เซาโลเป็นคนที่เห็นชอบกับการที่สเทเฟนถูกฆ่า วันนั้น เกิดการเบียดเบียนพระศาสนจักรอย่างรุนแรงในกรุงเยรูซาเล็ม ทุกคนนอกจากบรรดาอัครสาวกกระจัดกระจายไปตามชนบทในแคว้นยูเดียและสะมาเรีย

²ผู้มีใจศรัทธาบางคนนำศพสเทเฟนไปฝังและรำให้คร่ำครวญถึงเขาอย่างมาก ³สวณเซาโลออกรังควานพระศาสนจักร เข้าไปตามบ้าน จู่ดลากทั้งชายและหญิงไปจองจำไว้ในคุก

ฟิลิปในแคว้นสะมาเรีย

⁴บรรดาผู้ที่กระจัดกระจายไปเหล่านี้ออกไปยังที่ต่างๆ ประกาศพระวาจาเป็นข่าวดี ⁵ฟิลิปไปเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสตเจ้าให้ชาวเมืองนั้นฟัง ⁶ประชาชนที่ได้ฟังถ้อยคำของฟิลิปและเห็นเครื่องหมายอัศจรรย์ที่เขาทำ ก็พร้อมใจกันฟังคำสั่งสอนของเขา ⁷คนหลายคนที่ถูกปีศาจสิงอยู่ร้องเสียงดังแล้วปีศาจก็ออกไป คนอัมพาตและคนง่อยจำนวนมากหายจากโรค ⁸ประชาชนในเมืองนั้นจึงชื่นชมอย่างมาก

ซีโมนผู้วิเศษ

⁹นานมาแล้วในเมืองนั้น ชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นผู้วิเศษ อ้างว่าตนเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ทำให้ประชาชนแคว้นสะมาเรียประหลาดใจ ¹⁰ทุกคนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างเลื่อมใสเขา พุดว่า “ชายผู้นี้คือพระอานุภาพของพระเจ้าที่เรียกว่าผู้ยิ่งใหญ่” ¹¹ประชาชนเลื่อมใสเขาเพราะเขาใช้เวทมนตร์ทำให้ประชาชนประหลาดใจเป็นเวลานานมา

แล้ว ¹²แต่เมื่อประชาชนเปลี่ยนมาเชื่อฟิลิป ที่ประกาศข่าวดีเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าและพระนามพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว ทั้งชายและหญิงได้รับศีลล้างบาป ¹³แม้ซีโมนก็มีความเชื่อ ได้รับศีลล้างบาป และอยู่เคียงข้างฟิลิปตลอดเวลา เขาประหลาดใจเมื่อเห็นเครื่องหมายและอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้น

¹⁴บรรดาอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเล็มส่งเปโตรและยอห์นไปหาชาวสะมาเรียเมื่อรู้ว่าเขาได้รับพระวาจาของพระเจ้าแล้ว ¹⁵เมื่อเปโตรและยอห์นไปถึงก็อธิษฐานภาวนาเพื่อชาวสะมาเรียเหล่านั้น ให้ได้รับพระจิตเจ้า ¹⁶เพราะยังไม่มีผู้ใดได้รับพระจิตเจ้าเลย เขาเพียงแต่ได้รับศีลล้างบาปเดชะพระนามพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ¹⁷เปโตรและยอห์นจึงปกมือเหนือเขาทั้งหลาย และเขาเหล่านั้นก็ได้รับพระจิตเจ้า

¹⁸เมื่อซีโมนเห็นว่าอัครสาวกทั้งสองคนปกมือเหนือผู้ใด ผู้นั้นก็ได้รับพระจิตเจ้า เขาจึงนำเงินมาให้ ¹⁹กล่าวว่า “จงให้อำนาจนี้แก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะปกมือเหนือผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระจิตเจ้า” ²⁰แต่

เปโตรตอบว่า “ท่านและเงินของท่านจงพินาศ เพราะท่านคิดว่าท่านใช้เงินซื้อของประทานของพระเจ้าได้ ²¹ท่านไม่มีส่วนร่วมกับเราในเรื่องนี้เลย เพราะจิตใจของท่านไม่เชื่อตรงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ²²จงสำนึกผิดกลับใจจากความชั่วร้ายนี้และจงอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด บางทีพระองค์จะทรงอภัยเจตนาที่อยู่ในใจของท่าน ²³ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านจมอยู่ในความชั่วและถูกจองจำอยู่ในความอธรรม” ²⁴ซีโมนจึงตอบว่า “ท่านทั้งสองจงอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าเถิด สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นจะได้ไม่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า”

²⁵เมื่อเปโตรและยอห์นเป็นพยานยืนยันและประกาศพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว จึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม และระหว่างทางก็ประกาศข่าวดีตามหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายหมู่บ้าน

ฟิลิปสั่งบาปให้ชนที่ชาวเอธิโอเปีย

²⁶ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้น และเดินไปทางทิศใต้ตามทางที่ลงมาจาก

กจ 8:27

กรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองกาซา ทางนั้นเป็นทางเปลี่ยว”
²⁷ฟิลิปจึงลุกขึ้นออกเดินทาง ระหว่างทางเขาพบชาว
เอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที ข้าราชการของพระราชาินี
คานดาสีของชาวเอธิโอเปีย เป็นผู้ดูแลราชทรัพย์ทั้งหมด
ของพระนางและมานมัสการพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม
²⁸ขณะเดินทางกลับ เขานั่งในรถม้าและอ่านหนังสือของ
ประกาศกอิสยาห์ ²⁹พระจิตเจ้าตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงตาม
รถคันนั้นไปให้ทัน” ³⁰ฟิลิปวิ่งตามไป ได้ยินเขากำลังอ่าน
หนังสือของประกาศกอิสยาห์ จึงถามว่า “ท่านเข้าใจ
ข้อความที่กำลังอ่านหรือ” ³¹ขันทีตอบว่า “ข้าพเจ้าจะ
เข้าใจได้อย่างไร ถ้าไม่มีใครอธิบาย” แล้วเขาก็เชิญ
ฟิลิปขึ้นปอนั่งด้วย ³²ข้อความของพระคัมภีร์ที่เขากำลัง
อ่านอยู่นั้น มีดังนี้

“เขาถูกนำไปฆ่าเหมือนแกะตัวหนึ่ง
ลูกแกะไม่ออกเสียงเมื่ออยู่ต่อหน้า
คนตัดขนแกะนั้นใด
เขาก็ไม่อ้าปากฉันทัน

³³เมื่อเขาถูกเหยียดหยาม เขาไม่ได้รับความ
ยุติธรรมเลย

ใครจะเล่าเรื่องเชื้อสายของเขาได้
เพราะชีวิตของเขาถูกยกไปจากแผ่นดินนี้แล้ว”

³⁴ขันทีจึงถามฟิลิปว่า “โปรดบอกข้าพเจ้าเถิดว่า
ประกาศกกล่าวเช่นนี้หมายถึงใคร หมายถึงตนเองหรือ
หมายถึงผู้อื่น” ³⁵ฟิลิปจึงเริ่มประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซู
เจ้าให้เขาฟัง โดยอธิบายพระคัมภีร์เริ่มตั้งแต่ตอนนั้น

³⁶ขณะเดินทางอยู่นั้น ทั้งสองคนมาถึงแหล่งน้ำ
แห่งหนึ่ง ขันทีกล่าวว่า “ดูซิ ที่นี่มีน้ำ มีอะไรขัดขวางมิ
ให้ข้าพเจ้ารับศีลล้างบาป” ³⁸เขาสั่งให้หยุดรถ ทั้งฟิลิป
และขันทีลงไปในน้ำ ฟิลิปล้างบาปให้ขันที ³⁹เมื่อทั้งสอง
คนขึ้นจากน้ำแล้ว พระจิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำ
ฟิลิปไปที่อื่น ขันทีไม่เห็นฟิลิปอีก เดินทางต่อไปด้วยความ
ยินดี ⁴⁰ส่วนฟิลิปนั้นมีผู้พบที่เมืองอาโซทัส เขาเดินทาง
ผ่านเมืองต่างๆ ประกาศข่าวดีจนมาถึงเมืองซีซารียา

เขาโลกลับใจ

9 ¹ขณะนั้น เขาโลยังคงเคียดแค้นคุกคามจะฆ่าบรรดาศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเข้าไปพบมหาสมณะ ²ขอหนังสือมอบอำนาจไปยังศาลาธรรมต่างๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อจะได้จับกุมทุกคนที่พบไม่ว่าชายหรือหญิงที่ดำเนินชีวิตตามวิถีทางของพระคริสตเจ้า แล้วนำไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

³ขณะที่เขาเดินทางใกล้ถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นมีแสงสว่างจากท้องฟ้าล้อมรอบตัวเขาไว้ ⁴เขาล้มลงที่พื้นดินและได้ยินเสียงกล่าวว่า “เขาโล เขาโล ท่านเบียดเบียนเราทำไม” ⁵เขาโลจึงถามว่า “พระเจ้าข้า พระองค์คือใคร” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซู ซึ่งท่านกำลังเบียดเบียน” ⁶ท่านจงลุกขึ้น เข้าไปในเมืองแล้วจะมีคนบอกให้รู้อะไรที่ต้องทำอะไร” ⁷คนที่เดินทางพร้อมกับเขาโลยืนนิ่งพูดไม่ออก เขาได้ยินเสียงพูดแต่ไม่เห็นใครเลย ⁸เขาโลจึงลุกขึ้นจากพื้นดิน ลืมตา แต่ก็มองสิ่งใดไม่เห็น คนอื่นจึงจูงมือเขา พาเข้าไปในเมืองดามัสกัส ⁹เขาโลมองไม่เห็นสิ่งใดเลยเป็นเวลาสามวัน ไม่ได้กินและไม่ได้ดื่ม

¹⁰ที่เมืองตามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเขาในนิมิตว่า “อานาเนีย” อานาเนียทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” ¹¹องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นไป ที่ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง จงไปที่บ้านของยูดาส ทามหาขายคนหนึ่งชื่อเฮโลที่มาจากเมืองทาร์ซัส ขณะนี้ เฮโลกำลังอธิษฐานภาวนาอยู่ ¹²และเห็นชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียในนิมิต เข้ามาปกมือให้ เพื่อให้เขามองเห็นได้อีก”

¹³แต่อานาเนียทูลตอบว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินหลายคนพูดถึงชายผู้นี้ และได้ยินว่า ที่กรุงเยรูซาเล็มเขาได้ทำร้ายบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เพียงใด ¹⁴และที่นี่เขาได้รับอำนาจจากบรรดาหัวหน้าสมณะให้มาจับกุมทุกคนที่เรียกขานพระนามพระองค์” ¹⁵แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบอานาเนียว่า “จงไปเถิด เพราะชายผู้นี้เป็นเครื่องมือที่เราเลือกสรรไว้ เพื่อนำนามของเราไปประกาศแก่คนต่างศาสนา บรรดา กษัตริย์และลูกหลานของอิสราเอล ¹⁶เราจะแสดงให้เขา

กจ 9:17

รู้ว่า เขาจะต้องทนทุกข์ทรมานมากเท่าใดเพราะนามของเรา”¹⁷ อานาเนียจึงจากไป และเข้าไปในบ้าน ปกมือเหนือเขาโล กล่าวว่ “เขาโลน้องรัก พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงสำแดงพระองค์แก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะมองเห็นได้อีกและได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม”¹⁸ ทันใดนั้นมีสิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดตกจากนัยน์ตาของเขาโล เขามองเห็นได้อีก จึงลุกขึ้นรับศีลล้างบาป¹⁹ เมื่อกินอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น

เขาโลเทศน์สอนที่เมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับบรรดาศิษย์ที่เมืองดามัสกัสระยะหนึ่ง²⁰ เขาเทศน์สอนในศาลาธรรมทันที ประกาศว่า “พระเยซูเจ้าพระองค์นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”²¹ ทุกคนที่ได้ยินต่างประหลาดใจ พุดกันว่า “คนนี้มีไข้หรือที่ทำร้ายผู้เรียกขานพระนามนี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม เขามาที่นี่โดยมีจุดประสงค์ที่จะจับกุมคนเหล่านี้และนำไปมอบให้บรรดาหัวหน้าสมณะมีไข้หรือ”²² แต่เขาโลยังมั่นใจมากขึ้น ทำให้ชาวยิวที่อยู่ในเมืองดามัสกัสได้ตอบไม่ได้ เพราะเขาโลพิสูจน์ได้ว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระคริสตเจ้า

²³หลายวันต่อมา ชาวยิววางแผนจะฆ่าเขาโล ²⁴แต่เขาโลรู้แผนการนี้ ชาวยิวไปคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งวันทั้งคืนเพื่อจะฆ่าเขา ²⁵บรรดาศิษย์จึงนำเขาใส่ในเชิง แล้วหย่อนลงมาจากกำแพงในเวลากลางคืน

เขาโลไปกรุงเยรูซาเล็ม

²⁶เมื่อเขาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ก็พยายามเข้าร่วมกับบรรดาศิษย์ แต่ทุกคนกลัวเขา เพราะไม่เชื่อว่าเขาเป็นศิษย์ที่แท้จริง ²⁷บาร์นาบัสจึงพาเขาไปพบบรรดาอัครสาวก และเล่าให้ฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าระหว่างทาง พระองค์ได้ตรัสกับเขาและเขาได้เทศน์สอนอย่างกล้าหาญที่เมืองดามัสกัสเดชะพระนามพระเยซูเจ้า ²⁸นับตั้งแต่นั้น เขาโลจึงอยู่กับบรรดาศิษย์ไปมาในกรุงเยรูซาเล็มอย่างอิสระ เทศน์สอนอย่างกล้าหาญเดชะพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁹เขาพูดและโต้เถียงกับชาวยิวที่พูดภาษากรีก แต่คนเหล่านี้พยายามจะฆ่าเขา ³⁰บรรดาพี่น้องรู้เรื่องนี้ จึงพาเขาไปยังเมืองซีซารียาแล้วส่งเขาไปยังเมืองทาร์ซัส

³¹ขณะนั้น พระศาสนจักรมีสันติภาพทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย พระศาสนจักรเติบโตขึ้น มีความเคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับกำลังใจจากพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

เปโตรรักษาคนอัมพาต

³²เมื่อเปโตรเดินทางไปเยี่ยมผู้มีความเชื่อในที่ต่างๆ เขาไปเยี่ยมบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในเมืองลิดดาด้วย ³³ที่นั่นเขาพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส เป็นอัมพาตนอนอยู่บนแคร่มาแปดปีแล้ว ³⁴เปโตรจึงพูดกับเขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์เจ้าทรงรักษาท่านให้หาย จงลุกขึ้นและเก็บที่นอนเถิด” เขาก็ลุกขึ้นทันที ³⁵เมื่อเห็นดังนี้ ทุกคนที่อยู่ในเมืองลิดดาและในที่ราบซาโรนก็กลับใจมีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปโตรทำให้หญิงคนหนึ่งกลับคืนชีวิต

³⁶ในบรรดาศิษย์ที่เมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งชื่อทาปีธา แปลว่า “เนื้อทราย” ทำความดีและให้ทาน

เป็นอันมาก ³⁷ระหว่างนั้นนางป่วยและถึงแก่กรรม เขา
 ทำความสะอาดศพและตั้งศพไว้ในห้องชั้นบน ³⁸เมือง
 ลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา บรรดาศิษย์รู้ว่าเปโตรอยู่
 ที่เมืองลิดดา จึงส่งชายสองคนไปเชิญเขาว่า “โปรดรีบ
 มาหาเราเถิด”

³⁹เปโตรไปกับเขาทันที เมื่อไปถึง เขาก็พาเปโตร
 ขึ้นไปยังห้องชั้นบน บรรดาหญิงม่ายมาห้อมล้อม ทุก
 คนต่างร้องไห้และชี้ให้เปโตรดูเสื้อผ้าทั้งชั้นนอกชั้นในที่
 ทาปีธาตัดเย็บให้เมื่อนางยังมีชีวิต ⁴⁰เปโตรจึงสั่งให้ทุกคน
 ออกไปข้างนอก เขาคุกเข่าอธิษฐานภาวนาแล้วหันมาดู
 ศพ พูดย้ำว่า “ทาปีธาเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” นางก็ลืมตาขึ้นมองดู
 เปโตรและลุกขึ้นนั่ง ⁴¹เปโตรจึงยื่นมือพยุงให้นางยืน แล้ว
 เรียกบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์และบรรดาหญิงม่ายเข้ามา ชี้ให้
 เห็นว่านางยังมีชีวิต ⁴²เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วเมืองยัฟฟา
 หลายคนมีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

⁴³เปโตรยังพักอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนัง ที่เมือง
 ยัฟฟาต่อไปอีกหลายวัน

เปโตรไปพบนายร้อยชาวโรมัน

10 ¹ที่เมืองซีซารียา ชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นนายร้อยในกองทหารที่เรียกว่า “กองร้อยอิตาเลียน” ²เขาและทุกคนในครอบครัวเคารพรักและยำเกรง พระเจ้า เขาเคยให้ทานจำนวนมากแก่ประชาชนชาวยิว และอธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้าอยู่เสมอ

³วันหนึ่ง เวลาประมาณบ่ายสามโมง เขาเห็นใน นิมิตอย่างชัดเจน คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์ พระผู้เป็นเจ้าเข้ามาหา เรียกชื่อเขาว่า “โครเนลิอัส เอ๋ย” ⁴เขาจึงมองทูตสวรรค์ด้วยความกลัว ถามว่า “มี ธุระอะไร พระเจ้าข้า” ทูตสวรรค์ตอบว่า “คำอธิษฐาน ภาวนาและการทำทานของท่านเป็นเหมือนเครื่องบูชา ที่พอพระทัยเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว” ⁵บัดนี้ ท่าน จงส่งคนไปยังเมืองยัฟฟาแล้วเชิญซีโมนที่เรียกกันว่า เปโตร มาที่นี่ ⁶เปโตรกำลังพักอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนัง ซึ่งมีบ้านอยู่ริมทะเล” ⁷เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาจากไป แล้ว โครเนลิอัสเรียกผู้รับใช้มาสองคนและเรียกทหารคน หนึ่งที่เคารพรักพระเจ้าจากบรรดาผู้ที่เขาไว้วางใจได้ ⁸บอก ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นให้คนทั้งสามคนรู้และส่งไปยังเมืองยัฟฟา

⁹วันรุ่งขึ้น ขณะที่เขาทั้งสามคนกำลังเดินทางมาใกล้เมืองยัฟฟา เปโตรขึ้นไปบนดาดฟ้าของบ้านเพื่อจะอธิษฐานภาวนาเวลาเที่ยง ¹⁰เขารู้สึกหิว ขณะที่คนในบ้านกำลังเตรียมอาหาร เปโตรก็เข้าสู่ภวังค์ ¹¹และเห็นท้องฟ้าแหวกออก สิ่งหนึ่งคล้ายผ้าผืนใหญ่ถูกมัดไว้ทั้งสี่มุมกำลังถูกหย่อนลงมายังพื้นดิน ¹²ในนั้นมีสัตว์นานาชนิด ทั้งสัตว์สี่เท้า สัตว์เลื้อยคลาน และนก ¹³มีเสียงหนึ่งพูดกับเขาว่า “เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่าสัตว์เหล่านี้กินซิ” ¹⁴เปโตรตอบว่า “ทำไมได้ พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่เคยกินอะไรที่มีมลทินหรือไม่สะอาด” ¹⁵เสียงนั้นพูดกับเขาเป็นครั้งที่สองว่า “สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดแล้ว ท่านอย่าเรียกว่ามีมลทินเลย” ¹⁶เสียงจากท้องฟ้านี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกยกขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷ขณะที่เปโตรกำลังคิดสงสัยว่านิมิตที่เห็นหมายความว่าอย่างไร คนที่โครเนลิอัสส่งมาก็มาถึง เขาสืบถามหาบ้านของซีโมนและมาเย็นที่ประตู ¹⁸ร้องถามว่าซีโมนที่เรียกกันว่าเปโตรพักอยู่ที่นี่หรือไม่ ¹⁹เปโตรยังคงครุ่นคิดถึงนิมิตนั้น พระจิตเจ้าก็ตรัสกับ

กจ 10:20

เขาว่า “ดูซิ ชายสามคนมาหาท่าน”²⁰ จงลุกขึ้น ลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลเลย เพราะเราได้ส่งเขามา”²¹ เปโตรจึงลงไปพบชายเหล่านั้น กล่าวว่า “ข้าพเจ้านี้แหละเป็นคนที่ท่านกำลังตามหา ท่านมาที่นี่มีธุระอะไรหรือ”²² คนเหล่านั้นตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัสส่งพวกเรามาหาท่าน เขาเป็นผู้ชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า เป็นที่นับถือในหมู่ประชากรชาวเยรูซาเลม ทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แนะนำให้มาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะฟังถ้อยคำที่ท่านจะกล่าว”²³ เปโตรจึงเชิญชายทั้งสามคนให้เข้ามาพักค้างคืนที่บ้านนั้น

²⁴วันรุ่งขึ้น เปโตรออกเดินทางไปกับเขา พี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาก็ร่วมเดินทางด้วย วันต่อมาเขาไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสคอยอยู่แล้ว เขาเชิญญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทมาที่บ้านด้วย²⁵ เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน โครเนลิอัสออกมาต้อนรับ กราบเท้าของเปโตรด้วยความเคารพ²⁶ แต่เปโตรพยุงเขาให้ลุกขึ้น พูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนท่าน”²⁷ เปโตรสนทนากับโครเนลิอัสขณะที่เดินเข้าไปในบ้าน เขาพบ

ผู้คนมาชุมนุมกันจำนวนมาก ²⁸จึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า มีข้อห้ามมิให้ชาวยิวเข้าไปคบค้าสมาคมกับคนต่างชาติ แต่พระเจ้าได้ทรงแสดงให้ข้าพเจ้ารู้ว่า ข้าพเจ้าไม่ควรจะเรียกใครว่าเป็นผู้มีมลทินหรือไม่สะอาด ²⁹ดังนั้น เมื่อได้รับเชิญ ข้าพเจ้าจึงมาโดยไม่ลังเล ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งหลายว่า ท่านเชิญข้าพเจ้ามาทำไม” ³⁰โครเนลิอุสตอบว่า “สามวันก่อน ประมาณเวลานี้ ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานภาวนาเวลาบ่ายอยู่ในบ้าน ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าขาวสุกใสมายืนอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ³¹กล่าวว่า ‘โครเนลิอุสเอ๋ย พระเจ้าทรงสดับคำอธิษฐานภาวนาของท่านและทรงระลึกถึงการทำทานของท่าน ³²จึงส่งคนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนคนที่รู้จักกันในนามว่า เปโตร มาที่นี่ เขาพักอยู่ที่บ้านชายทะเลของซีโมนข้างฟอกหนัง’” ³³ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเชิญท่านทันที และท่านก็กรุณาอย่างมากที่มาบัดนี้เราทุกคนประชุมอยู่พร้อมกัน เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพื่อฟังคำทุกคำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาท่านให้พูดกับเรา”

เปโตรปราศรัยที่บ้านของโครเนลิอุส

³⁴เปโตรเริ่มพูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง ³⁵ทุกคนที่ยำเกรงพระองค์และปฏิบัติความชอบธรรม ไม่ว่าจะมีเชื้อชาติใด ย่อมเป็นที่พอพระทัยพระองค์

³⁶พระองค์ทรงมอบพระวาจาแก่ลูกหลานของชาวอิสราเอล โดยทรงประกาศข่าวดีแห่งสันติสุขเดชะพระเยซูคริสต์เจ้า พระเยซูเจ้าพระองค์นี้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน ³⁷ท่านทั้งหลายรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มต้นที่แคว้นกาลิลี หลังจากที่โยห์นได้เทศน์สอนและทำพิธีล้าง ³⁸พระเจ้าทรงเจิมพระเยซูเจ้าชาวนาซาเร็ธด้วยพระอานุภาพเดชะพระจิตเจ้า พระเยซูเจ้าเสด็จผ่านไปทีใด ทรงกระทำความดีและทรงรักษาทุกคนที่อยู่ใต้อำนาจของปีศาจ เพราะพระเจ้าสถิตกับพระองค์ ³⁹เราทั้งหลายเป็นพยานยืนยันถึงกิจการทั้งปวงที่พระองค์ทรงกระทำในเขตแดนของชาวยิวและที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาประหารชีวิตพระองค์โดยตรึงบนไม้กางเขน ⁴⁰แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้พระ

เยชูเจ้ากลับคืนพระชนมชีพในวันที่สาม และโปรดให้พระองค์แสดงพระองค์⁴¹มิใช่แก่ประชาชนทั้งปวง แต่ทรงแสดงพระองค์แก่บรรดาพยานที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ล่วงหน้าแล้ว คือเราทั้งหลายที่ได้กินและได้ดื่มร่วมกับพระองค์ หลังจากທີ່ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย⁴²พระเยชูเจ้าทรงบัญชาให้เราประกาศสอนประชาชน และเป็นพยานยืนยันว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งพระองค์ให้เป็นผู้พิพากษามนุษย์ทุกคน ทั้งผู้เป็นและผู้ตาย⁴³บรรดาประกาศกทั้งปวงเป็นพยานยืนยันถึงพระองค์ว่า ‘ทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะได้รับการอภัยบาปเดชะพระนามพระองค์’”

คนต่างศาสนากลุ่มแรกรับศีลล้างบาป

⁴⁴ขณะที่เปโตรกำลังพูด พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือทุกคนที่กำลังฟังพระวาจา⁴⁵ชาวยิวผู้มีความเชื่อที่มากับเปโตรประหลาดใจที่คนต่างศาสนาได้รับพระพรของพระจิตเจ้าด้วย⁴⁶เพราะชาวยิวเหล่านี้ได้ยินคนต่างศาสนาพูดภาษาที่ไม่มีใครเข้าใจ และสรรเสริญพระเจ้า

เปโตรพูดว่า ⁴⁷“ใครจะห้ามมิให้คนเหล่านี้รับศีลล้างบาปด้วยน้ำ ในเมื่อเขาได้รับพระจิตเจ้าเหมือนกับพวกเราแล้ว” ⁴⁸เปโตรจึงสั่งให้คนเหล่านั้นรับศีลล้างบาปเดชะพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า หลังจากนั้นเขาทั้งหลายขอให้เปโตรพักอยู่กับเขาสองสามวัน

เปโตรกลับมาที่กรุงเยรูซาเล็ม

11 ¹บรรดาอัครสาวกและพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียรู้ว่าคนต่างศาสนาได้ยอมรับพระวาจาของพระเจ้าด้วย ²เมื่อเปโตรขึ้นไปที่กรุงเยรูซาเล็ม บรรดาผู้มีความเชื่อที่เข้าสู่หน้ตตำหนิเขา ³ถามว่า “ทำไมท่านเข้าไปในบ้านของผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตและกินอาหารร่วมกับเขา” ⁴เปโตรจึงเริ่มเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟังตามลำดับว่า ⁵“วันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานภาวนาอยู่ที่เมืองยัฟฟา ข้าพเจ้าเข้าสู่ภวังค์และเห็นนิมิต สิ่งหนึ่งคล้ายผ้าผืนใหญ่ ถูกมัดไว้ทั้งสี่มุมกำลังถูกหย่อนลงจากท้องฟ้า มาที่ข้าพเจ้า ‘ข้าพเจ้าจงดูสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ ก็เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และ

นกในท้องฟ้า ⁷ข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวว่าแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่าสัตว์เหล่านี้กินซิ’ ⁸ข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ทำไม่ได้ พระเจ้าข้า เพราะสิ่งมีมลทินและไม่สะอาดไม่เคยเข้าปากข้าพเจ้าเลย’ ⁹เสียงจึงตอบจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดแล้ว ท่านอย่าเรียกว่ามีมลทินเลย’ ¹⁰เสียงจากท้องฟ้านี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วทุกสิ่งก็ถูกดิ่งขึ้นไปบนท้องฟ้า

¹¹ทันใดนั้น มีชายสามคนมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้านที่ข้าพเจ้าพัก เขาถูกส่งจากเมืองซีซารียามาพบข้าพเจ้า ¹²พระจิตเจ้าทรงบอกข้าพเจ้าให้ไปกับเขาโดยไม่ต้องลังเล พี่น้องหกคนเหล่านี้ไปพร้อมกับข้าพเจ้าด้วย เราเข้าไปในบ้านของโครเนลิอัส ¹³เขาเล่าให้เราฟังว่า เขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏมาในบ้านของเขาพูดว่า ‘จงส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปเชิญซีโมนที่รู้จักกันในนามว่าเปโตรมาที่นี่’ ¹⁴เขาจะกล่าวถ้อยคำที่จะนำความรอดพ้นมาให้ท่านและทุกคนในครอบครัว’

¹⁵ขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มพูด พระจิตเจ้าก็เสด็จลงมา

กจ 11:16

เหนือเขาเหล่านั้น เหมือนกับที่ได้เสด็จลงมาเหนือเราในตอนแรก ¹⁶ข้าพเจ้าจึงระลึกถึงพระวาจาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นทำพิธีล้างด้วยน้ำ แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับการล้างเดชพระจิตเจ้า’ ¹⁷ในเมื่อพระเจ้าประทานพระพรแก่เขาเช่นเดียวกับที่ประทานแก่เราผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครเล่าที่จะขัดขวางพระเจ้าได้”

¹⁸เมื่อได้ยินดังนี้ ทุกคนก็สงบลง สรรเสริญพระเจ้าว่า “ถ้าเป็นเช่นนี้ พระเจ้าก็ประทานให้คนต่างศาสนากลับใจมารับชีวิตด้วยเช่นเดียวกัน”

การก่อตั้งพระศาสนจักรที่เมืองอันติโอก

¹⁹การเบียดเบียนที่เกิดขึ้นสมัยสเทเฟน ทำให้บรรดาศิษย์กระจัดกระจายไปและมาถึงแคว้นฟินิเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันติโอก บรรดาศิษย์ประกาศพระวาจาแก่ชาวยิวเท่านั้น ²⁰ในบรรดาคนเหล่านี้ บางคนเป็นชาวไซปรัสและชาวไซริน เขาไปถึงเมืองอันติโอก เทศน์สอนชาวกรีกด้วย ประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซูขององค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของ²¹พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา คนจำนวนมากเชื่อและกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของ

²²บรรดาศิษย์ในพระศาสนจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม รู้ข่าวนี้ จึงส่งบาร์นาบัสไปยังเมืองอันติโอก ²³เมื่อบาร์นาบัสมาถึงและเห็นผลแห่งพระพรของพระเจ้า ก็มีความชื่นชม จึงเตือนทุกคนให้มีจิตใจซื่อสัตย์มั่นคงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ²⁴บาร์นาบัสเป็นคนดี เปี่ยมด้วยความเชื่อและพระจิตเจ้า จึงมีผู้คนจำนวนมากเข้ามาเป็นศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ

²⁵บาร์นาบัสเดินทางไปเมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล ²⁶เมื่อพบแล้ว ก็พาไปที่เมืองอันติโอก ทั้งสองคนอยู่ร่วมกันในพระศาสนจักรที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม สั่งสอนคนจำนวนมาก ที่เมืองอันติโอกนี้เองบรรดาศิษย์ได้รับชื่อว่า “คริสตชน” เป็นครั้งแรก

พระศาสนจักรที่เมืองอันติโอกส่งบาร์นาบัสและเซาโล เป็นผู้แทนไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

²⁷ระหว่างนั้น ประกาศกบางคนลงมาจากกรุง

กจ 11:28

เยรูซาเล็มไปยังเมืองอันทิโอก ²⁸คนหนึ่งในงานนี้ชื่อ
อากาบัสลูกซึนยีน พระจิตเจ้าทรงดลใจเขาให้ประกาศ
ว่า จะเกิดการกันดารอาหารอย่างมากทั่วโลก เหตุการณ์
นี้เกิดขึ้นในรัชสมัยของพระเจ้าจักรพรรดิคลาวดิอุส ²⁹ศิษย์
แต่ละคนจึงตัดสินใจจะส่งความช่วยเหลือให้บรรดา
พี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดียตามที่ตนจะช่วยได้ ³⁰เขาทำ
ดังกล่าวโดยฝากเงินช่วยเหลือให้บารนาบัสและเซาโล
นำไปให้บรรดาผู้อาวุโส

เปโตรถูกจองจำและได้รับการปลดปล่อย

12 ¹เวลานั้น กษัตริย์เฮโรดทรงเริ่มเบียดเบียน
สมาชิกบางคนของพระศาสนจักร ²พระองค์ทรงประหาร
ชีวิตยากอบพี่ชายของยอห์นโดยตัดศีรษะ ³เมื่อทรงเห็น
ว่าชาวยิวพอใจ จึงทรงจับกุมเปโตรด้วย ขณะนั้น อยู่
ในระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ⁴เมื่อทรงจับกุมเปโตร
แล้ว ก็ทรงจองจำเขาไว้ในคุก ให้ทหารสี่หมู่ หมู่ละสี่คน
ควบคุมไว้ ตั้งพระทัยว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกาแล้วจะทรง
นำไปพิจารณาคดีต่อหน้าประชาชน

⁵ขณะที่เปโตรถูกจองจำอยู่ในคุก พระศาสนจักร
อธิษฐานภาวนาต่อพระเจ้าเพื่อเขาตลอดเวลา

⁶คืนก่อนที่กษัตริย์เฮโรดจะทรงนำเปโตรไป
พิจารณาคดี เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน
มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และมีทหารยามเฝ้าหน้าประตูคุก
⁷ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เข้ามาใกล้ มีแสงสว่างจ้าในห้องขัง ทูตสวรรค์สะกิด
ข้างกายเปโตรปลุกให้ตื่นขึ้น แล้วสั่งว่า “เร็วเข้า ลุกขึ้น
เถอะ” โซ่ก็หลุดไปจากมือของเปโตร

⁸ทูตสวรรค์สั่งเปโตรว่า “จงคาดสะเอวและสวม
รองเท้า” เปโตรก็ทำตาม ทูตสวรรค์สั่งอีกว่า “จงสวม
เสื้อคลุม แล้วตามข้าพเจ้ามาเถิด” ⁹เปโตรจึงตามทูต
สวรรค์ออกไป ไม่รู้สึกตัวว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์กำลังทำให้
ตนนั้นเกิดขึ้นจริง คิดว่ากำลังเห็นนิมิต ¹⁰ทูตสวรรค์และ
เปโตรผ่านยามชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่สอง มาถึงประตูเหล็กที่
เป็นทางผ่านเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดได้เอง ทูต
สวรรค์และเปโตรจึงออกไปเดินตามถนนสายหนึ่ง แล้ว
ทูตสวรรค์ก็หายไปทันที

¹¹เปโตรรู้สึกตัว พูกว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์เฮโรดและจากความมุ่งร้ายทั้งหลายของประชาชนชาวยิว”

¹²เมื่อคิดเช่นนี้แล้ว เขาไปยังบ้านของมารีย์มารดาของยอห์น ที่รู้จักในนามว่ามาระโก ที่นั่นหลายคนมาชุมนุมอธิษฐานภาวนา ¹³เปโตรเคาะประตูเรียก หญิงรับใช้คนหนึ่งชื่อโรดาจึงไปที่ประตู เพื่อดูว่าใครมา ¹⁴เธอจำเสียงของเปโตรได้ มีความยินดีมากจนไม่ได้เปิดประตู แต่วิ่งเข้าบ้านบอกว่า “เปโตรกำลังยืนอยู่หน้าประตู”

¹⁵คนในบ้านพูดกับเธอว่า “เจ้าเป็นบ้าไปแล้ว” แต่เธอก็ยังคงยืนยันอย่างแข็งขันว่าเป็นเช่นนั้น คนในบ้านจึงพูดว่า “ต้องเป็นทูตสวรรค์ของเขาแน่ๆ”

¹⁶เปโตรยังคงเคาะประตูเรียกต่อไป เมื่อคนในบ้านเปิดประตูเห็นว่าเป็นเปโตร ก็ประหลาดใจ ¹⁷แต่เปโตรโบกมือให้ทุกคนเงียบ แล้วให้ฟังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเขาออกมาจากคุกอย่างไร แล้วเสริมว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบและบรรดาพี่น้องด้วย” หลังจากนั้น เปโตรก็ออกเดินทางไปที่อื่น

¹⁸ ครั้นรุ่งเช้า เกิดความวุ่นวายอย่างมากในหมู่ทหาร เขาถามกันว่า “เกิดอะไรขึ้นกับเปโตร” ¹⁹ กษัตริย์เฮโรดมีพระบัญชาให้ตามหาเปโตร แต่ไม่พบ จึงทรงสอบสวนทหารยามแล้วทรงสั่งให้ประหารชีวิต หลังจากนั้น พระองค์ทรงออกจากแคว้นยูเดียไปประทับที่เมืองซีซารียา

การสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์เฮโรด

²⁰ ครั้นนั้นกษัตริย์เฮโรดทรงเป็นออริอย่างรุนแรงกับชาวเมืองไทระและไซดอน ชาวเมืองทั้งสองตกลงกันมาขอเข้าเฝ้า และโน้มน้าวจิตใจของบัลลังก์สมุหราชองครักษ์ของกษัตริย์เฮโรดให้สนับสนุนตนในการทูลขอสันติภาพ เพราะต้องการเสบียงอาหารจากดินแดนของกษัตริย์เฮโรด

²¹ เมื่อถึงวันกำหนด กษัตริย์เฮโรดทรงฉลองพระองค์เต็มยศ ประทับอยู่บนบัลลังก์ ทรงปราศรัยแก่ชาวเมืองเหล่านั้น ²² ประชาชนตะโกนสรรเสริญว่า “นี่คือพระสุรเสียงของพระเจ้า มิใช่เสียงของมนุษย์” ²³ ทันใด

กจ 12:24

นั่น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทำให้กษัตริย์
เฮโรดล้มลง หนอนมากัดกินพระองค์จนสิ้นพระชนม์
เพราะพระองค์ไม่ได้เทิดพระเกียรติพระเจ้า

บาร์นาบัสและเฮโลกลับไปเมืองอันติโอก

²⁴พระวาจาของพระเจ้าแผ่ขยายมากขึ้น และผู้มีความเชื่อก็เพิ่มจำนวนขึ้นด้วย

²⁵บาร์นาบัสและเฮโลปฏิบัติภารกิจที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว จึงกลับมาที่เมืองอันติโอกโดยพายอห์นที่รู้จักในนามว่า มาระโก มาด้วย

III. การเดินทางของบาร์นาบัสและเปาโล เพื่อประกาศข่าวดี

การประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม

การส่งธรรมทูตออกไปประกาศข่าวดี

13 ¹ในพระศาสนจักรที่เมืองอันติโอก มีประกาศกและอาจารย์คือบาร์นาบัส ลิเมโอนที่เรียกกัน

ว่าคนดำ ลูสิอัสชาวไซรีน มานาเอนซึ่งได้รับการศึกษา
 อบรมมาด้วยกันกับกษัตริย์เฮโรดอันติปาสและเฮโล
²ขณะที่เขาร่วมพิธีนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและจำศีล
 อดอาหาร พระจิตเจ้าตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงแยก
 บารนาบัสและเฮโลไว้ปฏิบัติภารกิจที่เราเรียกเขาให้มา
 ปฏิบัติเถิด” ³เมื่อเขาจำศีลอดอาหารและอธิษฐานภาวนา
 แล้ว จึงปกมือเหนือบารนาบัสและเฮโล แล้วส่งเขาทั้ง
 สองคนออกไป

เอลิมัสผู้วิเศษ

⁴เมื่อบารนาบัสและเฮโลได้รับมอบภารกิจจาก
 พระจิตเจ้าแล้ว จึงเดินทางไปยังเมืองเซลุเกีย และจาก
 ที่นั่นก็แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส ⁵ครั้นถึงเมืองซาลามิส
 ทั้งสองคนประกาศพระวาจาของพระเจ้าในศาลาธรรม
 ของชาวยิว มียอห์นเป็นผู้ช่วย

⁶เขาทั้งสามคนเดินข้ามเกาะไปถึงเมืองปาโฟส
 พบผู้วิเศษชาวยิวคนหนึ่งชื่อบาร์เยซุ ซึ่งอ้างตนเป็น
 ประกาศก ⁷เป็นเพื่อนสนิทของเซอร์จีอัส เปาลัสผู้

กจ 13:8

ว่าราชการ ซึ่งเป็นคนเฉลียวฉลาดและส่งคนไปเชิญ
บาร์นาบัสกับเซาโลมาเพราะต้องการฟังพระวาจาของ
พระเจ้า⁸ แต่บาร์เยชูที่มีอีกชื่อหนึ่งว่า “เอลีมัส” หมายถึง
ถึง “ผู้วิเศษ” ได้แย้งบาร์นาบัสและเซาโล พยายามมิ
ให้ผู้ว่าราชการมีความเชื่อ⁹ เซาโลซึ่งเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า
เปาโลได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม จ้องหน้าเอลีมัส และ
พูดว่า¹⁰ “เจ้าลูกปีศาจ เจ้าเป็นศัตรูของความชอบธรรม
ทุกประการ เจ้ามีแต่เล่ห์กลและความหลอกลวงเต็มตัว
เมื่อไรเจ้าจะเลิกบิดเบือนวิถีทางที่ถูกต้องขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเล่า¹¹ บัดนี้ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ลงโทษเจ้าแล้ว เจ้าจะตาบอด มองไม่เห็นแสงอาทิตย์
ระยะหนึ่ง”

ทันใดนั้น ดวงตาของเอลีมัสก็มัวลงและมีดบอด
ไป เขาจึงคลำหาคนให้ช่วยจูงมือ¹² เมื่อผู้ว่าราชการเห็น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ก็ประหลาดใจในคำสั่งสอนของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าและมีความเชื่อ

เปาโลและบาร์นาบัสมาถึงเมืองอันติโอก ในแคว้นปิสิดีย

¹³เปาโลและเพื่อนร่วมทางแล่นเรือจากเมืองปาโฟสถึงเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ที่นี่ยอห์นแยกจากเขากลับไปกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ส่วนคนอื่นๆ เดินทางจากเมืองเปอร์กาต่อไปถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปิสิดีย ครั้นถึงวันสัปดาห์โตเขาเข้าไปนั่งในศาลาธรรม ¹⁵เมื่ออ่านธรรมบัญญัติและหนังสือประกาศกแล้ว บรรดาหัวหน้าศาลาธรรมก็ส่งคนไปเชิญเปาโลและบาร์นาบัส พูดว่า “พี่น้อง ถ้าท่านมีถ้อยคำเตือนใจประชาชน ก็จงพูดเถิด”

¹⁶เปาโลยืนขึ้น โบกมือให้คนทั้งหลายเงียบแล้ว พูดว่า

เปาโลเทศน์สอนชาวยิว

“ชาวอิสราเอล และท่านทั้งหลายผู้ยำเกรงพระเจ้า จงฟังข้าพเจ้าเถิด ¹⁷พระเจ้าของประชาชนอิสราเอลนี้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเรา และทรงยกย่องประชาชนขณะที่ยังอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ พระองค์ทรง

กจ 13:18

สำแดงพระอานุภาพยิ่งใหญ่ นำเขาออกจากแผ่นดินนั้น¹⁸ และเอาพระทัยใส่ดูแลเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี¹⁹ แล้วพระองค์ทรงทำลายชนชาติเจ็ดชาติในแผ่นดินคานาอันและประทานแผ่นดินนั้นให้เขาเป็นมรดก²⁰ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในระยะเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี

หลังจากนั้น พระเจ้าประทานผู้วินิจฉัยให้ปกครองเขา จนถึงประกาศกซามูเอล²¹ เมื่อประชาชนขอให้มีกษัตริย์ พระองค์ก็ประทานซาอูลบุตรของคีช จากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ปกครองอยู่เป็นเวลาสี่สิบปี²² เมื่อทรงปลดกษัตริย์ซาอูลจากตำแหน่งแล้วก็ทรงแต่งตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์ปกครองประชากรอิสราเอล ดังที่มีคำยืนยันในพระคัมภีร์ว่า ‘เราพบดาวิดบุตรของเจสซี เขาเป็นคนที่เราพอใจ เขาจะทำตามความประสงค์ของเราทุกประการ’²³ จากเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดนี้ พระเจ้าประทานพระเยซูเจ้าเป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นตามพระสัญญา²⁴ ยอห์นเตรียมรับเสด็จพระองค์ ประกาศพิธีล้างให้ประชาชนอิสราเอล

ทั้งปวงกลับใจ ²⁵ขณะที่ยอห์นกำลังทำภารกิจของตนให้สำเร็จไป เขากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามิได้เป็นอย่างที่ท่านทั้งหลายคิด แต่บัดนี้ มีผู้หนึ่งกำลังมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่สมควรแม้แต่จะแก้สายรัดรองเท้าของเขา’

²⁶พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นบุตรจากเชื้อสายของอับราฮัมและท่านที่เคารพยำเกรงพระเจ้า พระเจ้าทรงส่งข่าวเรื่องความรอดพ้นนี้แก่เรา ²⁷ชาวเยรูซาเล็มและบรรดาหัวหน้าไม่ยอมรับพระเยซูเจ้าจึงตัดสินลงโทษพระองค์ ทำให้ข้อความของบรรดาประกาศที่อ่านทุกวันสัปดาห์เป็นจริง ²⁸แม้ว่าเขาไม่พบเหตุผลที่จะประหารชีวิตพระองค์ได้ เขาก็ยังขอบีลาตให้ประหารชีวิตพระองค์ ²⁹เมื่อทำให้ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์เป็นจริงแล้ว เขาก็ปลดพระองค์ลงจากไม้กางเขน และนำไปวางไว้ในพระคูหา ³⁰แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย ³¹ตลอดเวลาหลายวัน พระองค์ทรงแสดงพระองค์แก่ผู้ที่เดินทางจากแคว้นกาลิลีมายังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ และบัดนี้เขาทั้งหลายเป็นพยานยืนยันถึงพระองค์ต่อหน้าประชาชน

กจ 13:32

³²เราขอประกาศข่าวดีให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า พระสัญญาที่ประทานแก่บรรดาบรรพบุรุษนั้น ³³พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นจริงสำหรับเราทั้งหลายผู้เป็นลูกหลาน โดยทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้ากลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย ดังที่มีเขียนไว้ในเพลงสดุดีบทที่สองว่า

‘ท่านเป็นบุตรของเรา
เราให้กำเนิดท่านในวันนี้’

³⁴การที่พระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย ไม่เนาเปื่อยอีกเลยนั้น พระองค์ตรัสไว้ดังนี้

‘เราจะให้ท่านรับพระพรศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นอน
ตามที่ได้สัญญาไว้กับกษัตริย์ดาวิด’

³⁵และยังตรัสไว้ที่อื่นอีกว่า
‘พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ผู้ศักดิ์สิทธิ์
ของพระองค์เนาเปื่อย’

³⁶เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าตลอดพระชนมชีพแล้วก็สิ้นพระชนม์ ถูกฝังไว้กับบรรดาบรรพบุรุษและเนาเปื่อย ³⁷แต่ผู้ที่พระเจ้าทรงบันดาลให้กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายนั้นไม่เนาเปื่อย ³⁸พี่น้องทั้งหลาย จงรู้เถิดว่า เดชะพระเยซูเจ้าพระองค์นี้ พระเจ้าทรงประกาศจะอภัยบาปให้ท่าน และความชอบธรรมทั้งหลายที่ท่านไม่ได้รับโดยปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสนั้น ³⁹ทุกคนที่มีความเชื่อจะได้รับเดชะพระเยซูเจ้า ⁴⁰จงระวัง อย่าให้คำพูดนี้ของบรรดาประกาศกเกิดขึ้นกับท่าน

⁴¹จงดูเถิด ท่านทั้งหลายที่ดูหมิ่นผู้อื่น
 จงประหลาดใจและไปให้พ้นเถิด
 เพราะว่า กิจการที่เรากำลังทำอยู่ในขณะที่ท่าน
 มีชีวิต
 เป็นกิจการที่ท่านจะไม่เชื่อเลย
 ถ้ามีใครเล่าให้ฟัง”

⁴²ขณะที่เปาโลและบาร์นาบัสออกจากศาลาธรรม
ประชาชนขอร้องขอให้มาพูดถึงเรื่องนี้อีกในวันสั-
บาโตต่อไป ⁴³เมื่อการประชุมเลิกแล้ว ชาวยิวและชาว
กรีกที่กลับมาเลื่อมใสศาสนายิว หลายคนเดินตาม
เปาโลและบาร์นาบัส ทั้งสองคนจึงสนทนากับเขาเหล่านั้น
ต่อไปและตักเตือนให้มั่นคงอยู่ในพระหรรษทาน
ของพระเจ้า

⁴⁴วันสับาโตต่อมา ชาวเมืองเกือบทั้งหมด
มาชุมนุมฟังพระวาจาของพระเจ้า ⁴⁵เมื่อชาวยิวเห็น
ประชาชนจำนวนมากเช่นนี้ ก็เกิดความอิจฉาอย่างมาก
จึงคัดค้านคำพูดของเปาโลและด่าว่าเขา

⁴⁶เปาโลและบาร์นาบัสตอบเขาอย่างกล้าหาญ
ว่า “จำเป็นที่เราจะต้องประกาศพระวาจาของพระเจ้า
ให้ท่านฟังก่อนผู้อื่น แต่เมื่อท่านปฏิเสธไม่ยอมรับและ
ไม่คิดว่าตนเหมาะสมจะรับชีวิตนิรันดร์ เราจึงหันไปหา
คนต่างศาสนา ⁴⁷เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ามีพระบัญชา
แก่เราดังนี้ว่า

‘เราแต่งตั้งท่านให้เป็นแสงสว่างส่องนานาชาติ
เพื่อท่านจะได้นำความรอดพ้น
ไปจนสุดปลายแผ่นดิน’

⁴⁸เมื่อคนต่างศาสนาได้ยินดังนี้ ก็มีความยินดีและ
สรรเสริญพระวาจาของพระเจ้า และทุกคนที่พระเจ้า
ทรงกำหนดไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ก็มีความเชื่อ

⁴⁹พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแผ่ไปทั่วแคว้น
นั้น ⁵⁰แต่ชาวยิวยุ้งบรรดาสตรีชั้นสูงที่เลื่อมใสใน
ศาสนายิวและบรรดาผู้นำของเมือง ให้เบียดเบียน
เปาโลและบาร์นาบัส และขับไล่ทั้งสองคนออกไปจาก
ดินแดนของตน ⁵¹เขาทั้งสองคนจึงสะบัดฝุ่นจากเท้า
เป็นเครื่องหมายตัดความสัมพันธ์ แล้วเดินทางต่อไปยัง
เมืองอีโคเนียม ⁵²บรรดาศิษย์ต่างมีความชื่นชมและได้รับ
พระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

เปาโลและบาร์นาบัสประกาศข่าวดี

14 ¹ที่เมืองอีโคเนียม เปาโลและบาร์นาบัสเข้าไป

กจ 14:2

ในศาลาธรรมของชาวยิวเช่นเดียวกับที่เมืองอื่น เขาพูด
ได้ดีจนชาวยิวและชาวกรีกจำนวนมากมีความเชื่อ ²แต่
ชาวยิวคนอื่นที่ไม่มีความเชื่อของคนต่างศาสนาให้มี
จิตใจเป็นอริต่อบรรดาพี่น้อง ³แม้กระนั้น เปาโลและ
บารนาบัสก็ยังคงอยู่ที่นั่นต่อไปอีกระยะหนึ่ง พูดอย่าง
กล้าหาญเดชะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงรับรอง
การประกาศข่าวดีเรื่องพระหรรษทานของพระองค์
โดยประทานเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ให้
เกิดขึ้นโดยการกระทำของเขาทั้งสองคน ⁴ชาวเมือง
นั้นจึงแบ่งเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นฝ่ายของชาวยิว
อีกกลุ่มหนึ่งเป็นฝ่ายของบรรดาอัครสาวก ⁵แต่เมื่อ
คนต่างศาสนาและชาวยิวร่วมกับบรรดาผู้ปกครอง
เมืองวางแผนจะทำร้ายและใช้ก้อนหินขว้างเปาโลและ
บารนาบัส ⁶ทั้งสองคนรู้เรื่อง จึงหลบหนีไปที่เมือง
ลิสตรา เมืองเดอร์บีและชนบทรอบๆ ในแคว้นลิกาโอ-
เนีย ⁷ทั้งสองคนประกาศข่าวดีที่นั่นด้วย

เปาโลและบาร์นาบัสรักษาคนง่อย

⁸ที่เมืองลิสตรา ชายคนหนึ่งยืนไม่ได้ เพราะเป็นง่อยมาแต่กำเนิด เขานั่งอยู่กับที่ไม่เคยเดินเลย ⁹เขากำลังฟังเปาโลพูด เปาโลจึงมองดูเขา เห็นว่าเขามีความเชื่อพอจะรับการรักษาให้หายจากโรคได้ ¹⁰จึงพูดเสียงดังว่า “จงลุกขึ้นยืนเถิด” ชายคนนั้นก็กระโดดขึ้นและเริ่มเดินไป

¹¹เมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ จึงร้องเป็นภาษาลิดคาโอเนียว่า “พระเจ้าทรงแปลงเป็นมนุษย์เสด็จลงมาหาเราแล้ว” ¹²เขาเรียกบาร์นาบัสว่า “พระซุส” และเรียกเปาโลว่า “พระเฮอรัมัส” เพราะเปาโลเป็นคนพูดเก่งกว่า ¹³สมณะจากพระวิหารของพระซุสที่อยู่ใกล้ประตูเมืองจูงวัวหลายตัวประดับพวงมาลัยมาที่ประตูเมือง และพร้อมใจกับประชาชนต้องการถวายบูชาแก่เปาโลและบาร์นาบัส

¹⁴เมื่ออัครสาวกบาร์นาบัสและเปาโลรู้เช่นนี้ ก็ฉีกเสื้อผ้าของตนวิ่งผลุนผลันเข้าไปกลางกลุ่มชนร้องว่า ¹⁵“เพื่อนเอ๋ย ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้ เราทั้งสองคนเป็น

กจ 14:16

มนุษย์ธรรมดาเหมือนท่านทั้งหลาย เรากำลังประกาศข่าวดีให้ท่านทั้งหลายละทิ้งสิ่งที่ไร้สาระเหล่านี้ หันมาหาพระเจ้าผู้ทรงชีวิต ผู้ทรงสร้างฟ้า สร้างแผ่นดิน สร้างทะเล และสร้างทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ¹⁶ในอดีต พระเจ้าทรงยอมให้นานาชาติดำเนินไปตามทางของตน ¹⁷พระองค์ทรงแสดงพระองค์ทรงกระทำดีอยู่เสมอ ประทานฝนจากฟ้าและประทานพืชผลตามฤดูกาลแก่ท่าน ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์และทรงบันดาลให้ใจของท่านเปี่ยมด้วยความยินดี” ¹⁸ทุกๆ ที่พูดเช่นนี้ บารนาบัสและเปาโลก็ห้ามประชาชนถวายเครื่องบูชาแก่ตนเกือบไม่ได้

ระยะสุดท้ายของการเดินทาง

¹⁹ชาวยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนิยามเกลี้ยกล่อมประชาชนให้เป็นฝ่ายของตนได้ เขาเหล่านั้นใช้ก้อนหินขว้างเปาโลแล้วลากออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่าเปาโลตายแล้ว ²⁰บรรดาศิษย์มาห้อมล้อมเขาเปาโลลุกขึ้น เข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นเปาโลก็ออกเดินทางกับบารนาบัสไปยังเมืองเดอรัม

²¹ทั้งสองคนประกาศข่าวดีที่เมืองนั้น ได้ศิษย์เป็นจำนวนมาก แล้วจึงกลับไปเมืองลิสตรา เมืองอโคเนียุม และเมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปัสเตีย ²²เขาทั้งสองคนให้กำลังใจบรรดาศิษย์ ตักเตือนให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อ พุดว่า “พวกเราจำเป็นต้องฟันฝ่าความทุกข์ยากเป็นอันมากจึงจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้าได้” ²³เปาโล และบาร์นาบัสแต่งตั้งผู้อาวุโสในกลุ่มคริสตชนแต่ละกลุ่ม เขาอธิษฐานภาวนาพร้อมกับจำศีลอดอาหาร แล้วฝากบรรดาผู้อาวุโสเหล่านี้ไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเขาทั้งหลายมีความเชื่อ ²⁴ทั้งสองคนเดินทางผ่านแคว้นปัสเตีย มาถึงแคว้นปัมฟีเลีย ²⁵ประกาศพระวาจาที่เมืองเปอร์กา แล้วจึงไปยังเมืองอัตตาลียา

²⁶จากนั้น เขาลงเรือกลับไปยังเมืองอันทิโอกแห่งซีเรีย ก่อนที่เขาทั้งสองคนจะออกเดินทางจากเมืองอันทิโอก บรรดาคริสตชนเคยฝากเขาไว้กับพระหรรษทานของพระเจ้าเพื่องานที่เขาเพิ่งทำสำเร็จ ²⁷เมื่อไปถึง เปาโลและบาร์นาบัสก็เรียกประชุมกลุ่มคริสตชนเล่าทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงกระทำโดยผ่านตนว่าพระเจ้า

กจ 14:28

ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้คนต่างศาสนา ²⁸เขาทั้งสองคนพักอยู่กับบรรดาศิษย์เป็นเวลานาน

ความขัดแย้งที่เมืองอันทิโอก

15 ¹คริสตชนชาวยิวบางคนลงมาจากแคว้นยูเดีย และสอนบรรดาพี่น้องว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมิได้เข้าสู่หน้ตามธรรมประเพณีของโมเสส ท่านจะรอดพ้นไม่ได้” ²เปาโลและบาร์นาบัสไม่เห็นด้วย จึงโต้แย้งกับเขาเหล่านั้นอย่างรุนแรง มีการตกลงกันให้เปาโลและบาร์นาบัสพร้อมกับพี่น้องบางคน ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อปรึกษาปัญหานี้กับบรรดาอัครสาวกและบรรดาผู้อาวุโส ³เมื่อพระศาสนจักรจัดให้เขาเหล่านั้นออกเดินทางไปแล้ว เขาเดินทางผ่านแคว้นฟีนิเซียและสะมาเรีย เล่าเรื่องการกลับใจของคนต่างศาสนา ทำให้พี่น้องทุกคนชื่นชมอย่างยิ่ง ⁴เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็มเขาได้รับการต้อนรับจากพระศาสนจักร บรรดาอัครสาวกและบรรดาผู้อาวุโส บาร์นาบัสและเปาโลเล่าเรื่องต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำโดยผ่านตน

ความขัดแย้งที่กรุงเยรูซาเล็ม

⁵ผู้มีความเชื่อบางคนที่เคยอยู่ในกลุ่มชาวฟาริสีลุกขึ้นกล่าวว่า “ต้องให้คนต่างศาสนาเข้าสู่หน้ตและปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส”

⁶บรรดาอัครสาวกและผู้อาวุโสจึงประชุมกันเพื่อพิจารณาปัญหานี้ ⁷หลังจากโต้เถียงกันมากแล้ว เปโตรลุกขึ้นกล่าวแก่ที่ประชุม

คำปราศรัยของเปโตร

เปโตรกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ท่านรู้แล้วว่า ตั้งแต่แรกเริ่ม พระเจ้าทรงเลือกสรรข้าพเจ้าในหมู่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้คนต่างศาสนาได้ฟังพระวาจาที่เป็นข่าวดีจากปากของข้าพเจ้าและมีความเชื่อ ⁸พระเจ้าผู้ทรงล่วงรู้จิตใจ ทรงเป็นพยานยืนยันแก่คนต่างศาสนาโดยประทานพระจิตเจ้าให้เขาเหมือนกับที่ประทานให้พวกเรา ⁹พระองค์มิได้ทรงลำเอียง แต่ทรงชำระจิตใจของเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อ ¹⁰บัดนี้ ทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า นำเอาที่ทั้งบรรพบุรุษของ

กจ 15:11

เราและพวกเราแบกไม้ไผ่มาวางบนคอกของบรรดาศิษย์ ¹¹เราเชื่อว่าเราได้รับความรอดพ้นอาศัยพระหรรษทานของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกับคนต่างศาสนาด้วย”

¹²ทุกคนในที่ประชุมนิ่งเงียบ ฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ที่พระเจ้าทรงกระทำในหมู่คนต่างศาสนาโดยผ่านตน

คำปราศรัยของยากอบ

¹³เมื่อทั้งสองคนเล่าจบแล้ว ยากอบจึงพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้าเถิด ¹⁴ซีโมนเล่าแล้วว่า ตั้งแต่แรกพระเจ้าทรงพระกรุณาเลือกสรรประชากรชาติหนึ่งจากนานาชาติให้เป็นประชากรของพระองค์ ¹⁵การกระทำเช่นนี้สอดคล้องกับถ้อยคำของบรรดาประกาศก ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

¹⁶“หลังจากนี้ เราจะกลับมา
และจะซ่อมแซมกระโถมที่พังลง

ของกษัตริย์ดาวิด
 จะซ่อมแซมสิ่งปรักหักพังของกระโจมนี้
 และจะตั้งใหม่ให้ตรง
¹⁷เพื่อให้มนุษย์อื่นๆ แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
 พร้อมกับนานาชาติที่เราเรียกว่า
 เป็นของเรา
 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเช่นนี้ และทรงกระทำสิ่ง
 เหล่านี้
¹⁸ซึ่งเป็นที่รู้จักกันตลอดมาแล้ว

¹⁹ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่ควรก่อความ
 มุ่งยากแก่คนต่างศาสนาที่กลับใจมาหาพระเจ้า ²⁰ควร
 เขียนจดหมายไปบอกเขาให้งดเว้นการกินเนื้อสัตว์ที่
 ถวายแก่รูปเคารพแล้ว ให้งดเว้นการแต่งงานที่ไม่ถูก
 ต้องตามกฎหมาย และงดเว้นการกินเลือดและเนื้อสัตว์ที่
 ถูกรัดคอให้ตาย ²¹กฎเหล่านี้ของโมเสสเป็นที่รู้จักกันทั่ว
 ทุกเมืองตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เพราะมีผู้ประกาศใน
 ศาลาธรรมทุกวันสัปดาห์โต”

จดหมายของบรรดาอัครสาวก

²²บรรดาอัครสาวกและผู้อาวุโสพร้อมกับคริสตชนทุกคนที่ชุมนุมกันตกลงใจเลือกสมาชิกบางคน เพื่อส่งไปยังเมืองอันติโอกพร้อมกับเปาโลและบาร์นาบัส คือ ยูดาส ที่เรียกกันว่า บาร์ซับบัสกับสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนเด่นในบรรดาพี่น้อง ²³ที่ประชุมเขียนจดหมายมอบให้คนเหล่านี้ถือไปใจความว่า

“จาก บรรดาอัครสาวก ผู้อาวุโส และบรรดาพี่น้อง

ถึง บรรดาพี่น้องซึ่งเคยเป็นคนต่างศาสนาอยู่ที่เมืองอันติโอก ในแคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชีย ขอให้ท่านมีความสุขเถิด

²⁴เนื่องจากเรารู้ว่า พวกเราบางคนกล่าวถ้อยคำที่ทำให้ท่านสับสนและวุ่นวายใจ โดยไม่ได้รับคำสั่งจากเราเลย ²⁵เราจึงตกลงกันเป็นเอกฉันท์เลือกบุรุษบางคนส่งมาพบท่านพร้อมกับบาร์นาบัสและเปาโลที่รักยิ่งของเรา ²⁶ผู้เสียสละชีวิตเพื่อพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของเรา ²⁷ ดังนั้น เราจึงส่งยูดาสและสิลาส
 มาเล่าเรื่องที่เขียนนี้ให้ท่านฟังโดยตรง ²⁸ พระจิตเจ้า
 และพวกเรாதกลงที่จะไม่บังคับให้ท่านแบกภาระอื่นอีก
 นอกจากสิ่งที่จำเป็นต่อไปนี้ ²⁹ คืองดเว้นการกินเนื้อสัตว์ที่
 ถวายแก่รูปเคารพแล้ว งดเว้นการกินเลือดและเนื้อสัตว์
 ที่ถูกรัดคอตาย และงดเว้นการแต่งงานที่ไม่ถูกต้องตาม
 กฎหมาย ถ้าท่านทั้งหลายงดเว้นการกระทำเหล่านี้ ก็จะเป็นการดี จงเจริญสุขเถิด”

ผู้แทนบรรดาอัครสาวกมาถึงเมืองอันติโอก

³⁰ เมื่อรำลាក់แล้ว คณะผู้แทนก็เดินทางมาถึงเมือง
 อันติโอก เขาเรียกบรรดาคริสตชนมาประชุมกันและ
 มอบจดหมายให้ ³¹ เมื่ออ่านจดหมายนั้นแล้ว ทุกคนต่าง
 ยินดีเพราะได้รับกำลังใจ ³² ยูดาสและสิลาสในฐานะประ
 กาศก ก็กล่าวให้กำลังใจเป็นเวลานาน ทำให้พี่น้อง เข้ม
 แข็งขึ้น ³³ เขาอยู่ที่นั่นอีกระยะหนึ่ง บรรดาพี่น้องก็รำลั
 ยูดาสและสิลาส อวยพรให้เดินทางโดยสวัสดิภาพกลับ
 ไปหาผู้ที่ส่งเขามา ³⁵ สวันเปาโลและบาร์นาบัสยังอยู่ที่

กจ 15:36

เมืองอันทิโอกับคนอื่นหลายคน สั่งสอนและประกาศ
พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

IV. การเดินทางของเปาโลเพื่อประกาศข่าวดี

**เปาโลแยกทางกับบาร์นาบัสและรับสิลาส
เป็นผู้ร่วมงาน**

³⁶ต่อมาไม่นาน เปาโลกล่าวแก่บาร์นาบัสว่า “เรา
กลับไปเยี่ยมพี่น้องในทุกเมืองที่เราเคยประกาศพระ
วาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้ากันเถิด และดูว่าเขาเหล่านั้น
เป็นอย่างไร” ³⁷บาร์นาบัสต้องการนำยอห์นที่รู้จักใน
นามว่ามาระโกไปด้วย ³⁸แต่เปาโลคิดว่าไม่สมควรที่จะ
ทำเช่นนั้น เพราะมาระโกเคยถอนตัวไปจากเขาทั้งสอง
คนที่แคว้นปัมฟีเลียและไม่ร่วมงานกับเขาต่อไป ³⁹เปาโล
และบาร์นาบัสขัดแย้งกันอย่างมากจนต้องแยกทางกัน
บาร์นาบัสพามาระโกไปด้วยและแล่นเรือไปยังเกาะ
ไซปรัส ⁴⁰ส่วนเปาโลเลือกสิลาสเป็นเพื่อนร่วมทาง
และออกเดินทางหลังจากที่บรรดาพี่น้องฝากเขาไว้

กับพระหรรษทานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ⁴¹เปาโลผ่าน
แคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย ทำให้กลุ่มคริสตชนต่างๆ
เข้มแข็งขึ้น

เหตุการณ์ในแคว้นลิกาโอเนีย เปาโลรับทิโมธี เป็นผู้ร่วมงาน

16 ¹เปาโลเดินทางมาถึงเมืองเดอร์บีและเมือง
ลิสตรา ที่เมืองนี้ศิษย์คนหนึ่งชื่อทิโมธี มารดาของเขา
เป็นคริสตชนชาวยิว แต่บิดาเป็นชาวกรีก ²เขาเป็นที่
นับถือของบรรดาพี่น้องคริสตชนที่เมืองลิสตราและ
เมืองอีโคเนียม ³เปาโลต้องการให้เขาร่วมเดินทางไปด้วย
จึงให้เขาเข้าสู่หน้ต เพื่อเอาใจบรรดาชาวยิวที่อยู่ในที่
ต่างๆ แลบนั่น เพราะทุกคนรู้ว่า บิดาของเขาเป็นชาว
กรีก ⁴เมื่อคณะของเปาโลผ่านไปตามเมืองต่างๆ ก็แจ้ง
ให้บรรดาคริสตชนรู้ข้อกำหนดที่บรรดาอัครสาวกและผู้
อาวุโสตกลงกันที่กรุงเยรูซาเล็ม เตือนเขาให้ปฏิบัติตาม
⁵บรรดากลุ่มคริสตชนจึงมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้นและมี
จำนวนคริสตชนเพิ่มขึ้นทุกวัน

เปาโลเดินทางข้ามเอเชียน้อย

⁶พระจิตเจ้าทรงห้ามคณะของเปาโลประกาศพระวาจาในแคว้นอาเซีย เขาจึงเดินทางผ่านแคว้นฟรีเจีย และแคว้นกาลาเทีย ⁷มาถึงแคว้นมิเซีย เขาพยายามเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระจิตของพระเยซูเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เข้าไป ⁸เขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซียไปถึงเมืองโตรอัส ⁹เวลากลางคืนเปาโลเห็นนิมิต ชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอยู่ อ้อนวอนเปาโลว่า “โปรดข้ามมาในแคว้นมาซิโดเนียและช่วยพวกเราด้วยเถิด” ¹⁰เมื่อเปาโลเห็นนิมิตนี้แล้ว พวกเขาก็หาโอกาสที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที เพราะเชื่อแน่ว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวดีแก่ชาวแคว้นนั้นด้วย

เปาโลมาถึงเมืองฟิลิปปี

¹¹พวกเราเล่นเรือออกจากเมืองโตรอัส มุ่งไปยังเกาะซาโมธรัส วันรุ่งขึ้นก็เดินทางต่อไปถึงเมืองเนอาปอริ ¹²จากเมืองนี้เราเดินทางไปถึงเมืองฟิลิปปี อาณานิคมของชาวโรมัน เป็นเมืองเอกของแคว้นมาซิโดเนีย เราพักอยู่ที่เมืองนี้หลายวัน

¹³วันสัปดาห์ใดวันหนึ่ง เราออกนอกประตูเมือง ไปยังริมลำธาร เพราะคิดว่าที่นั่นเป็นสถานที่สำหรับ อธิษฐานภาวนา เรานั่งพูดคุยกับบรรดาสตรีที่มา ชุมนุมกันอยู่ที่นี่ ¹⁴สตรีคนหนึ่งชื่อ ลิเดีย มาจากเมือง ทิอาทิรา เป็นคนขายผ้ากำมะหยี่สีม่วงแดง เป็นคน เลื่อมใสในพระเจ้าฟังเราอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าเปิดใจ นางให้ยอมรับถ้อยคำของเปาโล ¹⁵นางและทุกคนใน ครอบครัวรับศีลล้างบาป แล้วจึงเชิญเรา พูดว่า “ถ้า ท่านคิดว่าดีฉันเป็นผู้มีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้ว จงมาพักที่บ้านของดิฉันเถิด” นางเชิญชวนจนเรา ปฏิเสธไม่ได้

เปาโลและสิลาสถูกจองจำ

¹⁶วันหนึ่ง ขณะที่เรากำลังเดินไปยังสถานที่ อธิษฐานภาวนา ทาสหญิงคนหนึ่งมาพบเรา นางเป็นคน ทรง ทำนายอนาคตได้ ทำให้นายของนางมีรายได้มาก จากการทำนาย ¹⁷ทาสหญิงคนนี้ติดตามเปาโลและพวก เราพลางตะโกนว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

กจ 16:18

ผู้สูงสุด กำลังประกาศหนทางแห่งความรอดพ้นให้ท่านทั้งหลาย” ¹⁸นางทำเช่นนี้หลายวันจนเปาโลรำคาญ จึงหันมาสั่งจิตที่เข้าทรงนั้นว่า “เดชะพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าสั่งเจ้าให้ออกไปจากนาง” ทันใดนั้น จิตก็ออกไป

¹⁹เมื่อนายของทาสหญิงนั้นเห็นว่าหมดโอกาสที่จะมีรายได้แล้ว จึงจับกุมเปาโลและสิลาส นำตัวไปขึ้นศาลต่อหน้าผู้ปกครอง ²⁰เขานำเปาโลและสิลาสไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาพูดว่า “คนเหล่านี้ก่อความวุ่นวายในเมืองของเรา เขาเป็นชาวยิว ²¹เทศน์สอนชนบทรหมเนียมซึ่งเราชาวโรมันไม่รับและไม่ปฏิบัติตามเพราะผิดกฎหมาย”

²²ประชาชนกลุ่มรุมกันจะทำร้ายเปาโลและสิลาส บรรดาผู้พิพากษาจึงสั่งให้เปลื้องเสื้อผ้าและเชี่ยนเขาทั้งสองคน ²³เมื่อได้เชี่ยนหลายทีแล้ว ก็นำไปขังคุก สั่งให้ผู้คุมควบคุมไว้อย่างเข้มงวด ²⁴เมื่อได้รับคำสั่งเช่นนี้ ผู้คุมก็นำเปาโลและสิลาสไปขังไว้ในคุกชั้นในสุด และใส่โซ่ตรวนที่เท้าอย่างแน่นหนา

พระเจ้าทรงช่วยเปาโลและสิลาสให้เป็นอิสระ

²⁵เวลาประมาณเที่ยงคืน เปาโลและสิลาสกำลังอธิษฐานภาวนาและขับร้องสรรเสริญพระเจ้า นักโทษคนอื่นกำลังฟังอยู่ ²⁶ทันใดนั้น เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง จันทวนคุกสั่นสะเทือน ประตูคุกทุกบานเปิดออกทันที ไซตรวนของผู้ถูกจองจำทุกคนก็หลุด ²⁷ผู้คุมตื่นขึ้น เห็นว่าประตูคุกเปิด จึงชักดาบจะฆ่าตัวตาย เพราะคิดว่าบรรดาผู้ถูกจองจำหนีไปหมดแล้ว ²⁸แต่เปาโลร้องตะโกนว่า “อย่าทำร้ายตนเองเลย พวกเรายังอยู่ที่นี้กันทุกคน”

²⁹ผู้คุมสั่งให้จุดตะเกียง กระโดดเข้าไปในคุก ตัวสั่น กราบลงแทบเท้าของเปาโลและสิลาส ³⁰พาคนทั้งสองออกมาข้างนอกพูดว่า “ท่านขอรับ ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะรอดพ้น”

³¹เปาโลและสิลาสตอบว่า “จงเชื่อพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ท่านและครอบครัวจะได้รอดพ้น” ³²ทั้งสองคนประกาศพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ผู้คุมและทุกคนในครอบครัวฟัง ³³เวลาตีก็คืนนั้น ผู้คุมพาเขาทั้งสองคนแยกไปล้างแผล ทันทีหลังจากนั้น เขาได้รับศีล

กจ 16:34

ล้างบาปพร้อมกับทุกคนในครอบครัว ³⁴เขาเชิญทั้งสองคนขึ้นไปบนบ้าน จัดโต๊ะเลี้ยงอาหาร และมีความยินดีพร้อมกันทั้งครอบครัวที่ได้มีความเชื่อในพระเจ้า

³⁵วันรุ่งขึ้น บรรดาผู้พิพากษาส่งเจ้าหน้าที่ไปพบผู้คุม สั่งว่า “จงปล่อยคนเหล่านั้นให้เป็นอิสระ” ³⁶ผู้คุมจึงแจ้งข่าวนี้แก่เปาโลว่า “ผู้พิพากษาสั่งให้ปล่อยท่านทั้งสองคนเป็นอิสระแล้ว บัดนี้จงออกไปเป็นสุขเถิด”

³⁷เปาโลกล่าวแก่ผู้คุมและเจ้าหน้าที่ว่า “เขาสั่งให้เขียนเราทั้งสองคนต่อหน้าสาธารณชนโดยมิได้พิจารณาคดี แล้วยังจองจำเราในคุกอีกด้วย เราเป็นพลเมืองโรมัน บัดนี้เขาไล่เราออกไปอย่างเจี๊ยบๆ หรือ เราไม่ยอมหรือ เขาต้องมาด้วยตนเองเพื่อพาเราทั้งสองคนออกจากที่นี่” ³⁸เจ้าหน้าที่จึงรายงานเรื่องนี้แก่ผู้พิพากษา เมื่อได้ยินว่าเปาโลและสิลาสเป็นพลเมืองโรมัน ผู้พิพากษาก็ตกใจ ³⁹จึงมาขอโทษ แล้วพาทั้งสองคนออกจากคุก ขอร้องให้ออกไปจากเมือง ⁴⁰เปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้วก็เข้าไปที่บ้านของนางลิเดีย พบบรรดาพี่น้องคริสตชนให้กำลังใจพวกเขา แล้วจากไป

ความขัดแย้งกับชาวยิวที่เมืองเฮสโลนิกา

17 ¹เมื่อเปาโลและสิลาสเดินทางผ่านเมืองอัมฟีโปลิสและออปอลโลเนียแล้ว ก็มาถึงเมืองเฮสโลนิกา ที่เมืองนี้ชาวยิวมีศาลาธรรมของตน ²เปาโลเข้าไปในศาลาธรรมดังที่เคยปฏิบัติ อ้างพระคัมภีร์มาพูดโต้ตอบกับชาวยิวในวันสัปดาห์โตสามวัน ³เพื่ออธิบายและพิสูจน์ว่าพระคริสตเจ้าจำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานและกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย เปาโลพูดว่า “พระเยซูผู้ที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านนี้คือพระคริสตเจ้า” ⁴ชาวยิวบางคนเห็นพ้องด้วยและสมัครใจเข้าร่วมกลุ่มกับเปาโลและสิลาส ชาวกรีกจำนวนมากที่เลื่อมใสในศาสนา ยิว รวมทั้งสตรีชั้นสูงหลายคนก็เข้ามาร่วมกลุ่มกับเขาทั้งสองคนด้วย

⁵ชาวยิวอื่นๆ อิจนา จึงจ้างคนพาลจากลานสาธารณะจำนวนหนึ่ง ให้รวมกันก่อความวุ่นวายขึ้นในเมือง คนพวกนี้ไปที่บ้านของยาโสน ค้นหาเปาโลและสิลาสเพื่อจะนำไปขึ้นศาลประชาชน ⁶เมื่อไม่พบ เขาจึงนำตัวยาโสนและพี่น้องบางคนไปอยู่ต่อหน้าข้าราชการ

ตะโกนว่า “คนที่ก่อความวุ่นวายไปทั่วโลกมาอยู่ที่เมืองนี้แล้ว”⁷ ยาโฮสนรับคนพวกนี้ไว้ในบ้าน ทุกคนฝ่าฝืนกฎของพระจักรพรรดิ พูดว่า มีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งชื่อ ‘เยชู’⁸ การกล่าวหาเช่นนี้ทำให้ประชาชนและข้าราชการรู้สึกเดือดร้อน”⁹ แต่เมื่อได้รับเงินค่าประกันตัวจำนวนหนึ่งจากยาโฮสน และคนอื่นๆ แล้วก็ปล่อยคนเหล่านั้นไป

ความขัดแย้งอีกครั้งหนึ่งที่เมืองเบโรอา

¹⁰ คิโนัน บรรดาพี่น้องรีบส่งเปาโลและสิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อไปถึงที่นั่น เขาทั้งสองคนเข้าไปในศาลาธรรมของชาวยิว¹¹ ชาวยิวที่เมืองนี้มีจิตใจดีกว่าชาวยิวที่เมืองเธสะโลนิกา เขารับข่าวดีด้วยความกระตือรือร้นอย่างมาก ทุกวันเขาอ่านพระคัมภีร์เพื่อตรวจสอบดูว่าพระคัมภีร์กล่าวดังที่เปาโลสอนหรือไม่¹² ชาวยิวหลายคนมีความเชื่อ ชาวยิวทั้งสตรีฐานะดีและบุรุษจำนวนไม่น้อยก็มีความเชื่อเช่นเดียวกัน

¹³ เมื่อชาวยิวที่เมืองเธสะโลนิการู้ว่าเปาโลประกาศพระวาจาของพระเจ้าที่เมืองเบโรอา ก็ไปที่

นั้นเพื่อปลุกระดมและก่อกวนประชาชนด้วย ¹⁴บรรดาพี่น้องจึงส่งเปาโลไปยังชายทะเลทันที ส่วนสิลาสและทิโมธียังคงพักอยู่ที่เมืองเบโรอา ¹⁵เพื่อนร่วมทางพาเปาโลไปถึงกรุงเอเธนส์ แล้วเดินทางกลับพร้อมกับคำสั่งของเปาโลให้สิลาสและทิโมธีรีบเดินทางไปสมทบโดยเร็วที่สุด

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

¹⁶ขณะที่เปาโลกำลังรอสิลาสและทิโมธีอยู่ที่กรุงเอเธนส์ เขาไม่พอใจมากที่เห็นรูปเคารพเต็มเมือง ¹⁷ที่ศาลาธรรมเขาดกเถียงกับชาวยิวและชาวกรีกที่เลื่อมใสในศาสนาอื่น ๆ วันเขาไปที่ลานสาธารณะพูดคุยกับทุกคนที่พบ ¹⁸นักปรัชญาบางคนทั้งพวกเอเปอคูเรียนและพวกสโตอิกเริ่มถกเถียงกับเปาโล บางคนถามว่า “คนเพื่อเจ้าคนนี้ต้องการพูดเรื่องใด” บางคนให้ข้อสังเกตว่า “ดูเหมือนว่าเขากำลังพูดหวานล่อมให้คนเชื่อเรื่องพระของคนต่างชาติ” เขาพูดดังนี้เพราะเปาโลประกาศข่าวเรื่องพระเยซูเจ้าและการกลับคืนพระชนมชีพ ¹⁹ดังนั้น

เขาจึงนำตัวเปาโลไปยังที่ประชุมอภิรัฐสภา แล้วพูดว่า “จงอธิบายให้เรารู้เถิดว่า คำสอนใหม่ที่ท่านกำลังสอนนี้คืออะไร” ²⁰ท่านเล่าเรื่องแปลกๆ ให้เราฟัง เราอยากรู้ว่าเรื่องเหล่านี้หมายความว่าอะไร ²¹ชาวเอเธนส์ทุกคนและบรรดาคนต่างชาติที่อยู่ที่นี่ ไม่ทำอะไรนอกจากเล่าและฟังเรื่องใหม่ๆ เป็นการฆ่าเวลา

คำปราศรัยของเปาโลต่อหน้าอภิรัฐสภา

²²เปาโลยืนอยู่ตรงกลางที่ประชุมอภิรัฐสภา พูดว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าพบว่าท่านมีความเลื่อมใสในศาสนาต่างๆ มากจริงๆ ²³เมื่อข้าพเจ้าเดินชมเมืองสังเกตเห็นปูชนียวัตถุต่างๆ ของท่าน พบแท่นบูชาแท่นหนึ่งมีคำจารึกว่า “แต่พระเจ้าที่เราไม่รู้จัก” ข้าพเจ้ามาประกาศให้ท่านรู้จักพระเจ้าองค์นี้ที่ท่านเคารพทุกๆ ที่ท่านไม่รู้จัก

²⁴พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกและทรงสร้างทุกสิ่งที่อยู่ในโลก พระองค์ทรงเป็นเจ้านายของสวรรค์และแผ่นดิน พระองค์ไม่สถิตในวิหารที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ²⁵พระองค์ไม่ทรงต้องการการการปรนนิบัติจากมือ

มนุษย์ ประหนึ่งว่าทรงขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต ลมหายใจและทุกสิ่งให้แก่มนุษย์ทุกคน ²⁶พระองค์ทรงทำให้มนุษย์ทุกชาติสืบเชื้อสายมาจากมนุษย์คนเดียว และทรงทำให้เขาทั้งหลายอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน โดยทรงกำหนดช่วงเวลาและขอบเขตให้เขาอยู่ ²⁷พระเจ้าทรงกระทำดังนี้เพื่อให้มนุษย์แสวงหาพระเจ้า เขาพบพระองค์ได้ แม้จะต้องค้นหา เพราะพระองค์ทรงอยู่ไม่ห่างจากเราแต่ละคน ²⁸เรามีชีวิต เคลื่อนไหว และมีความเป็นอยู่ในพระองค์ ดังที่กวีบางคนของท่านกล่าวไว้ว่า

“พวกเราเป็นบุตรของพระองค์”

²⁹เราเป็นบุตรของพระเจ้า เราจึงไม่ควรคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนรูปทองคำ เงินหรือหิน ซึ่งแกะสลักอย่างมีศิลปะตามจินตนาการของมนุษย์ ³⁰บัดนี้พระเจ้าทรงมองข้ามเวลาในอดีตเมื่อมนุษย์ยังไม่มีความรู้ พระองค์ทรงบัญชาให้มนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งกลับ

กจ 17:31

ใจ ³¹ เพราะพระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้เมื่อจะทรงพิพากษาโลกด้วยความยุติธรรม โดยผ่านมนุษย์ผู้หนึ่งที่พระองค์ทรงแต่งตั้งและทรงรับรองต่อมนุษย์ทุกคนโดยทรงทำให้ผู้นี้กลับคืนชีวิตจากบรรดาผู้ตาย”

³² เมื่อเขาเหล่านั้นฟังคำพูดเรื่องการกลับคืนชีวิตของบรรดาผู้ตาย บางคนหัวเราะเยาะ บางคนพูดว่า “รอไว้ฟังเรื่องนี้จากท่านในคราวหน้าก็แล้วกัน” ³³ เปาโลจึงออกไปจากที่ประชุมสภา ³⁴ แม้กระนั้น บางคนก็ยังติดตามเปาโลและมีความเชื่อ คือ ดีโอนิซีส สมาชิกอภิรัฐสภา และสตรีคนหนึ่งชื่อดามาริส รวมทั้งคนอื่นอีกจำนวนหนึ่งด้วย

การก่อตั้งพระศาสนจักรที่เมืองโครินธ์

18 ¹ หลังจากนั้น เปาโลออกจากกรุงเอเธนส์ไปเมืองโครินธ์ ² เขาพบชาวยิวคนหนึ่ง ชื่ออาควิล่า ชาวแคว้นปอนทัส เพิ่งมาจากอิตาลีพร้อมกับภรรยาชื่อปริสซิลลา เพราะพระจักรพรรดิคลาวดิอัสทรงออกพระราชกฤษฎีกาให้ชาวยิวทุกคนออกจากกรุงโรม เปาโลไป

พบเขาทั้งสองคน ³พักอยู่และทำงานร่วมกัน เพราะมีอาชีพเดียวกันคือเป็นช่างทำกระโຈມ ⁴ทุกวันสับบาโต เปาโลตกเถียงในศาลาธรรม พยายามชักชวนชาวยิวและชาวกรีกให้มีความเชื่อ

⁵เมื่อสิลาสและทิโมธีกลับมาจากแคว้นมาซิโดเนีย แล้ว เปาโลอุทิศตนเต็มที่ในการประกาศพระวาจาเป็นพยานยืนยันแก่ชาวยิวว่า พระเยซูเป็นพระคริสตเจ้า ⁶แต่เมื่อชาวยิวเหล่านั้นต่อต้านและพุดดูหมิ่นพระเจ้า เปาโลก็สะบัดฝุ่นจากเสื้อผ้าเป็นการตอบโต้ พุดกับเขาว่า “ถ้าท่านไม่รอดพ้น ก็เป็นเรื่องของท่าน ข้าพเจ้าไม่รับผิดชอบแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างศาสนา”

⁷เปาโลออกจากศาลาธรรมไปยังบ้านของทิธีอัสยุสตัส ผู้เลื่อมใสในพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับศาลาธรรม ⁸คริสตัสหัวหน้าศาลาธรรมและทุกคนในครอบครัวมีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชาวโครินธ์หลายคนที่ยังเปาโล ก็มีความเชื่อและรับศีลล้างบาปด้วย

⁹คืนหนึ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เปาโลในนิมิตว่า “อย่ากลัว จงพุดต่อไป อย่าเจ็บเลย ¹⁰เพราะเรา

กจ 18:11

อยู่กับท่าน ไม่มีใครกล้าทำร้ายท่าน เพราะหลายคนในเมืองนี้เป็นประชากรของเราแล้ว” ¹¹เปาโลพักอยู่ที่นั่น และสั่งสอนพระวาจาของพระเจ้าแก่ชาวเมืองนั้นเป็นเวลาหนึ่งปีหกเดือน

เปาโลถูกนำขึ้นศาล

¹²ขณะที่กัลลิโอเป็นผู้ว่าราชการแคว้นอาคาญา ชาวยิวช่วยกันจู่โจมจับเปาโลและนำเขาไปขึ้นศาล ¹³กล่าวฟ้องว่า “ชายผู้นี้ชักชวนประชาชนให้มั่วสุม พระเจ้าอย่างผิดกฎหมาย”

¹⁴เปาโลกำลังจะกล่าวตอบ กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ชาวยิวเอ๋ย ถ้าเป็นเรื่องอาชญากรรมหรือการฉ้อฉลเลวร้าย ข้าพเจ้ายินดีจะรับฟังคำร้องของท่านอย่างแน่นอน ¹⁵แต่ถ้าเป็นเพียงปัญหาเรื่องคำสอน เรื่องถ้อยคำ เรื่องชื่อ และเรื่องธรรมเนียมปฏิบัติของท่าน ท่านจงไปจัดการกันเองเถิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นผู้พิพากษาตัดสินในเรื่องเช่นนี้” ¹⁶กัลลิโอจึงสั่งชาวยิวเหล่านั้นให้ออกไปจากศาล ¹⁷ทุกคนจับใส่สธเนสหัวหน้าศาลาธรรม และโบยตีต่อหน้าศาล แต่กัลลิโอมิได้สนใจเลย

เปาโลกลับมาที่เมืองอันทิโอกและออกเดินทาง ครั้งที่สามเพื่อประกาศข่าวดี

¹⁸เปาโลพักอยู่ในเมืองโครินธ์อีกหลายวัน กล่าวลาบรรดาพี่น้อง แล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย พร้อมกับ ปริสซิลลาและอาควิลา ก่อนออกเรือที่เมืองเคนเคเรีย เปาโลโกนศีรษะ เพราะได้บ่นขอไว้ ¹⁹ทั้งสามคนมาถึง เมืองเอเฟซัส เปาโลแยกจากปริสซิลลาและอาควิลาที่นั่น แล้วเข้าไปในศาลาธรรม ถกเถียงกับชาวยิว ²⁰ชาวยิวเหล่านี้ขอให้เปาโลพักอยู่กับเขานานกว่านั้น แต่เปาโลปฏิเสธ ²¹ขณะที่อำลากันนั้น เปาโลพูดว่า “ข้าพเจ้า จะกลับมาพบท่านอีกถ้าพระเจ้าทรงพระประสงค์ แล้ว จึงแล่นเรือออกไปจากเมืองเอเฟซัส ²²เมื่อมาถึงเมือง ซีซารียา เปาโลขึ้นไปคำนับทักทายกลุ่มคริสตชน แล้ว เดินทางต่อไปยังเมืองอันทิโอก

²³หลังจากอยู่ในเมืองอันทิโอกระยะหนึ่ง เปาโล ออกจากที่นั่น เดินทางไปทั่วแคว้นกาลาเทียและฟรีเจีย เพื่อทำให้บรรดาศิษย์มีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น

อปอลโล

²⁴ในช่วงเวลานั้น ชาวยิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล ชาวเมืองอเล็กซานเดรีย มาที่เมืองเอเฟซัส เขารอบรู้พระคัมภีร์ มีวาทศิลป์ ²⁵ได้รับการสั่งสอนเรื่องวิถีทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า มีจิตใจกระตือรือร้นมากในการพูดและการสอนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าอย่างถูกต้อง แต่รู้จักเพียงพิธีล้างของยอห์นเท่านั้น ²⁶เขาเริ่มเทศน์สอนอย่างกล้าหาญในศาลาธรรม ปรีสซิลลาและอาควิลาได้ฟังจึงเชิญเขาไปที่บ้านและอธิบายให้เขาเข้าใจวิถีทางของพระเจ้าอย่างละเอียดชัดเจนยิ่งขึ้น

²⁷อปอลโลต้องการไปยังแคว้นอาคาญา บรรดาพี่น้องก็ให้กำลังใจและเขียนจดหมายถึงบรรดาศิษย์ที่นั่นให้ต้อนรับเขา เมื่อไปถึง อปอลโลให้ความช่วยเหลืออย่างมากแก่ผู้ที่พระเจ้าทรงบันดาลให้มีความเชื่อ ²⁸เขาตอบโต้อย่างแข็งขันกับชาวยิวต่อหน้าคนทั้งหลาย โดยอ้างข้อความจากพระคัมภีร์พิสูจน์ว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระคริสตเจ้า

บรรดาศิษย์ของยอห์นที่เมืองเอเฟซัส

19 ¹ขณะที่อปอลโลยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลเดินทางผ่านที่ราบสูงมาถึงเมืองเอเฟซัส พบศิษย์บางคน ²จึงถามว่า “เมื่อท่านทั้งหลายมีความเชื่อนั้น ท่านได้รับพระจิตเจ้าหรือไม่”

เขาตอบว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำไปว่ามีพระจิตเจ้า”

³เปาโลจึงถามว่า “แล้วท่านได้รับพิธีล้างแบบใด”

เขาตอบว่า “พิธีล้างของยอห์น”

⁴เปาโลจึงกล่าวว่า “ยอห์นทำพิธีล้างแสดงการกลับใจ โดยบอกประชาชนให้เชื่อผู้ที่เสด็จมาภายหลังคือพระเยซูเจ้า” ⁵เมื่อเขาเหล่านั้นได้ฟังดังนี้ก็ได้รับศีลล้างบาปเดชะพระนามพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁶เปาโลปกมือเหนือเขา พระจิตเจ้าก็เสด็จลงมาประทับอยู่ด้วย เขาจึงพูดภาษาที่ไม่มีใครเข้าใจและกล่าวคำทำนาย ⁷คนกลุ่มนี้มีประมาณสิบสองคน

การก่อตั้งพระศาสนจักรที่เมืองเอเฟซัส

⁸เปาโลเข้าไปในศาลาธรรมและเทศน์สอนอย่างกล้าหาญตลอดเวลาสามเดือน ใช้เหตุผลหวานล่อมผู้ฟังให้เชื่อเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า ⁹แต่บางคนกลับต้อรั้น ไม่ยอมเชื่อและยังกล่าวร้ายต่อคำสอนนี้ต่อหน้าที่ประชุม เปาโลจึงแยกไปจากพวกเขา นำบรรดาศิษย์ไปด้วย เขายังถกเถียงกันต่อไปทุกวันในห้องประชุมของชายคนหนึ่งชื่อไทรนันัส ¹⁰เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้เป็นเวลาสองปี จนกระทั่งทุกคนที่อยู่ในแคว้นอาเซียทั้งชาวยิวและชาวกรีกต่างก็ได้ฟังพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ชาวยิวผู้ขับไล่ปีศาจ

¹¹พระเจ้าทรงกระทำอัศจรรย์พิเศษอาศัยมือของเปาโล ¹²จนกระทั่งคนจำนวนมากนำผ้าเช็ดหน้าและผ้ากันเปื้อนที่ได้สัมผัสเปาโลมาวางบนร่างผู้ป่วย เขาก็หายจากโรคภัยและแม้แต่ปีศาจร้ายก็หนีไปด้วย

¹³ชาวยิวบางคนผู้มีอาชีพเดินทางขับไล่ปีศาจ

พยายามเรียกขานพระนามพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือผู้ที่ถูกปีศาจร้ายสิงอยู่ สั่งว่า “เดชะพระนามพระเยซูเจ้าที่เปาโลเทศน์สอน ข้าพเจ้าสั่งเจ้าให้ออกไป”¹⁴ บุตรชายเจ็ดคนของหัวหน้าสมณะชาวยิวคนหนึ่งชื่อเสวา กำลังทำเช่นนี้¹⁵ แต่ปีศาจร้ายตอบเขาว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระเยซูเจ้าและรู้ว่าเปาโลคือใคร แต่ท่านทั้งหลายเป็นใครกัน”¹⁶ ชายที่มีปีศาจร้ายสิงอยู่ก็กระโดดเข้าใส่เขาเหล่านั้น จับตัวไว้และทำร้ายอย่างสาหัส เขาจึงต้องหนีออกจากบ้านอย่างเปลือยเปล่าและบาดเจ็บ

¹⁷ เมื่อชาวยิวและชาวกรีกทุกคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสรู้เรื่องนี้ ต่างก็เกิดความหวาดกลัว พระนามพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงได้รับการเทิดพระเกียรติยิ่งขึ้น¹⁸ ผู้มีความเชื่อหลายคนมาสารภาพอย่างเปิดเผยถึงการกระทำชั่วร้ายที่ตนเคยทำ¹⁹ หลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถานำหนังสือของตนมากองไว้แล้วเผาต่อหน้าทุกคนคำนวณกันว่าราคาของหนังสือเหล่านั้นสูงถึงห้าหมื่นเหรียญ²⁰ ดังนั้น พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ขยายอย่างกว้างขวางและทรงอำนาจมากยิ่งขึ้น

V. การเดินทางครั้งสุดท้ายของเปาโล เพื่อประกาศข่าวดี เปาโลถูกจับกุมและถูกจองจำ

แผนการของเปาโล

²¹หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ เปาโลตัดสินใจไปกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา เขาพูดว่า “หลังจากไปกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ข้าพเจ้าต้องไปที่กรุงโรมด้วย” ²²เขาจึงส่งผู้ช่วยสองคนคือทิโมธีและเอร์สตัล ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตนเองยังคงพักอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

ช่างเงินที่เมืองเอเฟซัสก่อการจลาจล

²³เวลานั้น เกิดการจลาจลอย่างรุนแรงเพราะคำสอนใหม่ ²⁴ช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นผู้จัดการงานที่ทำรายได้ดีให้แก่บรรดาช่าง โดยสร้างรูปจำลองพระวิหารของเทพีอาร์เทมิส ²⁵เขาเรียกประชุมบรรดาช่าง รวมทั้งผู้มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกัน พูดว่า “เพื่อนร่วมอาชีพ

ทั้งหลาย ท่านรู้แล้วว่า ความสะดวกสบายในความเป็นอยู่ของเราขึ้นอยู่กับอาซีฟนี่ ²⁶ท่านเห็นและได้ยินแล้วว่า เปาโลผู้นี้ชักชวนประชาชนจำนวนมากให้หลงผิดเปลี่ยนศาสนา ไม่เพียงที่เมืองเอเฟซัสเท่านั้น แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชียด้วย โดยสอนว่า รูปที่มีมนุษย์สร้างนั้นย่อมไม่ใช่พระเจ้า ²⁷อาซีฟช่างเงินของเรา กำลังอยู่ในอันตราย จะเสื่อมความนิยม ยิ่งกว่านั้นพระวิหารของเทพีอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่จะต้องหมดความสำคัญ และเทพีซึ่งทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพกราบไหว้นั้นจะสูญเสียความยิ่งใหญ่ไปด้วย”

²⁸เมื่อผู้ฟังได้ยินดังนี้ รู้สึกโกรธแค้นอย่างมาก เริ่มร้องตะโกนว่า “เทพีอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสทรงยิ่งใหญ่” ²⁹ความวุ่นวายขยายไปทั่วเมือง ประชาชนวิ่งกรูกันไปที่โรงละคร ลากตัวกายอัสและอาริสตาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลไปด้วย ³⁰เปาโลต้องการแสดงตนต่อหน้าประชาชน แต่บรรดาศิษย์ไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น ³¹ข้าราชการชั้นสูงบางคนของแคว้นเอเชียที่เป็นเพื่อนกับเปาโล ก็ส่งคนมาขอร้องไม่ให้เขาไปที่โรงละครนั้น

³²ที่โรงละคร ผู้มาชุมนุมกันวุ่นวายมาก ต่างคนต่างตะโกน ประชาชนส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าเขามาประชุมกันเรื่องอะไร ³³ชาวยิวพลักชายชื่ออเล็กซานเดอร์ไปข้างหน้า ประชาชนบางคนจึงบอกให้เขาพูด อเล็กซานเดอร์โบกมือให้ทุกคนเงียบ ต้องการให้เหตุผลแก่ประชาชน ³⁴แต่เมื่อประชาชนรู้ว่าอเล็กซานเดอร์เป็นชาวยิว จึงร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวตลอดเวลาประมาณสองชั่วโมงว่า “เทพีอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสทรงยิ่งใหญ่”

³⁵รองผู้ว่าราชการการเมืองทำให้ประชาชนเงียบลง พูดว่า “ชาวเอเฟซัสทั้งหลาย ใครๆ ก็รู้ว่าเมืองเอเฟซัสมีหน้าที่ดูแลรักษาทั้งพระวิหารของเทพีอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และรูปของเทพีซึ่งเป็นรูปที่ตกจากสวรรค์ ³⁶เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ไม่อาจปฏิเสธได้ ท่านจึงควรสงบสติอารมณ์ไม่ทำสิ่งใดอย่างวู่วาม ³⁷ท่านนำคนเหล่านี้มาที่นี่ ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ล่วงเกินพระวิหารหรือพูดดูหมิ่นเทพีของเรา ³⁸ดังนั้น ถ้าเดเมตรีอัสและบรรดาช่างร่วมอาชีพของเขาเป็นความกับผู้ใด ศาลก็เปิด ผู้พิพากษาก็มี ให้เขาไปยื่นฟ้องกันเองเถิด ³⁹ถ้ามีปัญหาคือท่านต้องการ

พิจารณา จงแก้ปัญหานั้นในที่ประชุมตามที่กฎหมายกำหนด ⁴⁰โดยแท้จริงแล้ว พวกเรากำลังอยู่ในอันตรายจะถูกกล่าวหาว่าก่อการจลาจล เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ เรายกเหตุผลใดมาอธิบายไม่ได้ว่าทำไมเราจึงมาชุมนุมกันที่นี่” ⁴¹เมื่อพูดดังนี้แล้ว รองผู้ว่าราชการเมืองก็สั่งให้เลิกการชุมนุม

เปาโลออกจากเมืองเอเฟซัส

20 ¹เมื่อการจลาจลสงบ เปาโลเรียกประชุมบรรดาศิษย์ ให้กำลังใจพวกเขา กล่าวอำลาและออกเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ²ระหว่างทางที่ผ่านไป เปาโลพูดให้กำลังใจแก่คริสตชนหลายครั้ง ในที่สุดก็มาถึงประเทศกรีซ ³พักอยู่ที่นี้สามเดือน ขณะที่จะออกเรือไปยังแคว้นซีเรีย เขาตัดสินใจเดินทางกลับผ่านแคว้นมาซิโดเนีย เพราะชาวยิววางแผนปองร้ายเขา ⁴เปาโลมีเพื่อนร่วมทางคือโสปาแตร์บุตรชายของปรัสชาวเบโรอา อาริสทาร์คัสและเซกุนดุสชาวเธสะโลนิกา กายอัสชาวเดอ์บีและทิโมธี รวมทั้งชาวแคว้นอาเซีย

สองคนคือทิดิกส์และโตรฟิมัส ⁵คนเหล่านี้เดินทางล่อง
หน้าไปรอเราที่เมืองโตรอัส ⁶ส่วนเราแล่นเรือออกจาก
เมืองฟิลิปปีหลังเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ห้าววันต่อมา เรา
ก็มาพบกับเขาที่เมืองโตรอัส และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลปลุกให้คนตายกลับคืนชีวิตที่เมืองโตรอัส

⁷คำวันเสาร์ เรามาชุมนุมกันเพื่อทำพิธีบิขนมปัง
เปาโลพูดคุยกับบรรดาศิษย์อย่างยืดยาวจนถึงเที่ยงคืน
เพราะจะต้องจากไปในวันรุ่งขึ้น ⁸มีตะเกียงหลายดวงใน
ห้องชั้นบนที่ชุมนุมกัน ⁹ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่ออุทิกส์นั่งอยู่ที่
ขอบหน้าต่าง กำลังง่วงนอนมาก ขณะที่เปาโลพูดต่อไป
เรื่อยๆ เขาก็หลับและพลัดตกจากชั้นที่สามถึงพื้น มีผู้อุ้ม
เขาขึ้นมาพบว่าเขาตายแล้ว ¹⁰เปาโลจึงลงมาข้างล่างก้ม
ลงกอดร่างของเขาไว้ พูดว่า “อย่ารันทดไปเลย เขายัง
มีชีวิตอยู่” ¹¹แล้วเปาโลก็ขึ้นไปชั้นบนอีกครั้งหนึ่ง ทำพิธี
บิขนมปังและกินอาหาร พูดคุยต่อไปอีกนานจนถึงรุ่งเช้า
แล้วจากไป ¹²บรรดาศิษย์พาชายหนุ่มผู้นั้นที่ยังมีชีวิตอยู่
กลับไปบ้าน และรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาก

เปาโลเดินทางจากเมืองไทรอัลถึงเมืองมิเลทัส

¹³เราลงเรือล่วงหน้าและแล่นเรือไปยังเมืองฮัสโซส ที่นั่นเราต้องรับเปาโลลงเรือด้วย เขาสั่งไว้เช่นนี้ เพราะต้องการเดินทางทางบก ¹⁴เมื่อเปาโลพบเราที่เมืองฮัสโซส เราก็รับเขาลงเรือและมาถึงเมืองมิทิลินี ¹⁵วันรุ่งขึ้นเราออกจากที่นั่นมาอยู่หน้าเกาะคีโอส วันต่อมาเราแล่นเรือเลียบฝั่งเกาะซามอส และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส ¹⁶เปาโลตัดสินใจไม่แวะที่เมืองเอเฟซัส เพื่อจะไม่อยู่ในแคว้นอาเซียนานเกินไป เพราะต้องการรีบไปให้ถึงกรุงเยรูซาเล็มก่อนวันเพนเทกอสเต ถ้าเป็นไปได้

เปาโลอำลาบรรดาผู้อาวุโสแห่งเมืองเอเฟซัส

¹⁷เปาโลส่งคนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส เพื่อเชิญบรรดาผู้อาวุโสของพระศาสนจักรมาพบ ¹⁸เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึง เปาโลพูดว่า “ท่านทั้งหลายรู้ว่า ตลอดเวลาตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นอาเซีย ข้าพเจ้าปฏิบัติตนต่อท่านอย่างไร ¹⁹ข้าพเจ้ารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมตนอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าต้อง

กจ 20:20

ร่ำให้เป็นทุกข์และเสี่ยงชีวิตจากการที่ชาวยิววางแผน
ปองร้ายข้าพเจ้า²⁰ ท่านทั้งหลายรู้ว่าข้าพเจ้าไม่เคยละเลย
สิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อท่าน ไม่เคยหยุดเทศน์ และ
ยังสอนท่านในที่สาธารณะและตามบ้าน²¹ ข้าพเจ้าเชิญ
ชวนทั้งชาวยิวและชาวกรีกอย่างแข็งขันให้กลับใจมา
หาพระเจ้าและให้มีความเชื่อในพระเยซูของค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา

²²บัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะไปกรุงเยรูซาเล็มตามพระ
บัญชาของพระจิตเจ้า ไม่รู้ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า
²³ข้าพเจ้ารู้เพียงว่าพระจิตเจ้าทรงเตือนข้าพเจ้าในทุกๆ
เมืองว่า ไซ่ตรวนและความยากลำบากกำลังรอข้าพเจ้า
อยู่²⁴ แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าสำหรับ
ข้าพเจ้าเท่ากับการที่ข้าพเจ้าได้วิ่งถึงปลายทาง และทำให้
ภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้า
สำเร็จไป คือการเป็นพยานประกาศข่าวดีแห่งพระหรรษ
ทานของพระเจ้า

²⁵ข้าพเจ้าผ่านมาประกาศพระอาณาจักรแก่ท่าน
ทั้งหลาย บัดนี้ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านทุกคนจะไม่เห็นหน้า

ข้าพเจ้าอีก ²⁶ดังนั้น วันนี้ข้าพเจ้าขอประกาศยืนยันแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านผู้ใดไม่รอดพ้น ข้าพเจ้าก็ไม่รับผิดชอบ ²⁷เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ละเลยที่จะประกาศพระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าแก่ท่าน ²⁸ท่านทั้งหลายจงดูแลตนเองและฝูงแกะที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้ดูแล เพื่อเลี้ยงดูพระศาสนจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระบุตร ²⁹ข้าพเจ้ารู้ว่าเมื่อข้าพเจ้าจากไปแล้ว สุนัขป่าดุร้ายจะเข้ามาในกลุ่มของท่านและจะทำร้ายฝูงแกะ ³⁰แม้ในกลุ่มของท่านก็จะมีบางคนลุกขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริงเพื่อโน้มน้าวบรรดาศิษย์ให้ติดตามตน ³¹ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังไว้เถิด จงระลึกว่าข้าพเจ้าไม่เคยหยุดเตือนท่านแต่ละคนด้วยน้ำตานองหน้าทั้งกลางวันกลางคืนตลอดเวลาสามปี

³²บัดนี้ ข้าพเจ้าฝากท่านทั้งหลายไว้กับพระเจ้า และกับพระวาจาแห่งพระหรรษทานของพระองค์ พระวาจานี้สร้างพระศาสนจักรและประทานมรดกให้ท่านรับร่วมกับบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้ ³³ข้าพเจ้าไม่เคย

อยากได้เงินทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด ³⁴ท่านก็รู้แล้วว่า ข้าพเจ้าทำงานด้วยมือทั้งสองนี้เพื่อสนองความต้องการของข้าพเจ้าและของผู้ที่อยู่ด้วย ³⁵ข้าพเจ้าแสดงให้เห็นเสมอมาว่า เราต้องทำงานเช่นนี้เพื่อช่วยเหลือผู้อ่อนแอโดยระลึกถึงพระวาจาของพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “การให้ย่อมเป็นสุขมากกว่าการรับ”

³⁶เมื่อกล่าวดังนี้แล้ว เปาโลคุกเข่าลงพร้อมกับทุกคนและอธิษฐานภาวนา ³⁷ต่างร้องให้พุ่มพ่ายเข้าสวมกอดและจูบลาเปาโล ³⁸ทุกคนรู้สึกโศกเศร้า เพราะเปาโลพูดว่า เขาเหล่านั้นจะไม่ได้เห็นหน้าของเปาโลอีก แล้วทุกคนก็ไปส่งเปาโลถึงเรือ

เปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

21 ¹เมื่อถึงเวลาจะจากกัน เราก็ออกเรือแล่นตรงไปยังเกาะไซส วันรุ่งขึ้นก็ไปถึงเกาะโรดส์ แล้วไปถึงเมืองปาทารา ²เราพบเรือลำหนึ่งกำลังข้ามไปยังแคว้นฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นออกทะเล ³เราเห็นเกาะไซปรัส แต่ก็แล่นเรือผ่านไปทางทิศใต้ของเกาะตรงไปยังแคว้น

ซีเรีย มาถึงเมืองไทระเพราะเรือต้องขนถ่ายสินค้าที่
 นั้น ⁴เราไปเยี่ยมบรรดาศิษย์ พักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ด
 วัน พระจิตเจ้าทรงดลใจเขาเหล่านั้นให้บอกเปาโลมิให้
 ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵เมื่อครบเจ็ดวัน เราก็ก่ออกเดิน
 ทางต่อไป บรรดาศิษย์ทุกคนพร้อมด้วยภรรยาและบุตร
 ไปส่งเราถึงนอกเมือง เราคุกเข่าอธิษฐานภาวนาร่วมกัน
 ที่ชายหาด ⁶และอำลากัน เราลงเรือ และเขาเหล่านั้นก็
 กลับไปบ้านของตน

⁷จากเมืองไทระเราไปถึงเมืองทอลเลเมอซิส การเดิน
 ทางทางเรือของเราจึงสิ้นสุด เราพักท่ายบรรดาพี่น้อง
 และพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน ⁸วันรุ่งขึ้นเราออกเดินทางไป
 ถึงเมืองซีซารียา เข้าไปในบ้านของฟิลิปผู้ประกาศข่าวดี
 ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่คนทั้งเจ็ดและพักอยู่กับเขา ⁹เขา
 มีบุตรหญิงสี่คน ทั้งสี่คนนี้ยังไม่แต่งงานและมีพระพร
 การทำนาย

¹⁰เราพักอยู่ที่นั่นหลายวัน ระหว่างนั้นประกาศก
 คนหนึ่งชื่ออากาบัสลงมาจากแคว้นยูเดีย ¹¹เขามาพบ
 เรา ใช้ที่คาดเอวของเปาโลมัดมือและเท้าของตนพูด

กจ 21:12

ว่า “พระจิตเจ้าตรัสว่า ‘ชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะมัดเจ้าของที่คาดเอวนี้ลงอย่างนี้ และจะมอบเขาในมือของคนต่างศาสนา’”

¹²เมื่อได้ฟังเช่นนี้ เราและประชาชนที่นั่นอ่อนวอนเปาโลมิให้เดินทางขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³แต่เปาโลตอบว่า “ทำไมท่านจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเสียใจและผิดหวังมาก ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่พร้อมที่จะถูกจองจำเท่านั้น แต่ยังพร้อมที่จะตายในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพระนามพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกด้วย” ¹⁴เมื่อเปาโลไม่ยอมเปลี่ยนใจ เราก็กเลิกรบเร้า พูดว่า “ขอให้เป็นไปได้ตามพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

เปาโลเดินทางถึงกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁵หลังจากนั้นไม่กี่วัน เราก็ตริยัมตัวและขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁶ศิษย์บางคนจากเมืองซีซารียาร่วมเดินทางไปกับเรา และพาเราไปพักที่บ้านของชาวเกาะไซปรัสคนหนึ่งซึ่งเป็นศิษย์รุ่นแรกๆ ชื่อมนาสัน

¹⁷เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม บรรดาพี่น้อง

ต้อนรับเราด้วยความยินดี¹⁸ วันรุ่งขึ้น เปาโลและเราไปพบยากอบ บรรดาผู้อาวุโสทุกคนอยู่ที่นั่นด้วย¹⁹ เปาโลทักทายเขาเหล่านั้นและเล่าทุกสิ่งอย่างละเอียดที่พระเจ้าทรงกระทำกับคนต่างศาสนาโดยงานศาสนบริการของตน

²⁰ทุกคนได้ฟังก็ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แล้วพูดกับเปาโลว่า “น้องเอ๋ย ท่านเห็นแล้วว่า ชาวยิวนับพันนับหมื่นคนมีความเชื่อและปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัด”²¹ เขาได้ยินคนกล่าวว่า ท่านสอนชาวยิวที่อาศัยอยู่ในหมู่คนต่างศาสนาให้ละทิ้งธรรมบัญญัติของโมเสส โดยสอนว่าไม่ต้องให้ลูกเข้าสู่หนัตและไม่ต้องปฏิบัติตามธรรมประเพณี²² เราควรจะทำอย่างไรดี ชาวยิวจะต้องรู้แน่ที่ท่านมาที่นี่แล้ว²³ ดังนั้น จงทำตามที่เราบอกเถิด ที่นี่เรามีชายสี่คนที่จะต้องแก้บน²⁴ จงพาคนเหล่านี้ไปร่วมพิธีชำระตนพร้อมกัน จงออกค่าใช้จ่ายต่างๆ ให้เขาเพื่อทำพิธีโกนผม แล้วทุกคนจะรู้ว่าข่าวลือที่เขาได้ยินเกี่ยวกับท่านนั้นไม่เป็นความจริง แต่ท่านยังดำเนินชีวิตปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ²⁵ ส่วนคนต่างศาสนา

กจ 21:26

ที่มีความเชื่อ เราได้ส่งจดหมายแจ้งคำตัดสินของเราให้เขาเห็นว่า เขาต้องงดเว้นการกินเนื้อสัตว์ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว ต้องงดเว้นการกินเลือด งดเว้นการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ และงดเว้นการแต่งงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย”

²⁶วันรุ่งขึ้น เปาโลพาชายเหล่านั้นไปทำพิธีชำระตนพร้อมกัน แล้วเข้าไปในพระวิหารเพื่อแจ้งว่าวันชำระตนจะครบกำหนดเมื่อใด เพราะในวันนั้นแต่ละคนจะต้องถวายเครื่องบูชา

เปาโลถูกจับกุม

²⁷เมื่อใกล้ครบเจ็ดวัน ชาวยิวบางคนจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลในพระวิหาร จึงยุยงประชาชนและจับกุมเปาโล ²⁸ตะโกนว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลายจงมาช่วยกัน ชายผู้นี้คือผู้เทศน์สอนทุกคนในทุกสถานที่ ต่อต้านประชากรอิสราเอล ต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติและต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วย เขายังนำชาวกรีกบางคนเข้าไปในบริเวณพระวิหารและทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นมลทิน”

²⁹เขาเหล่านั้นกล่าวเช่นนี้ เพราะเคยเห็นโตรฟีมัสชาวเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง จึงคิดว่าเปาโลนำโตรฟีมัสเข้าไปในบริเวณพระวิหารด้วย

³⁰เกิดความวุ่นวายขึ้นทั่วเมือง ประชาชนวิ่งมาจากทุกแห่ง จับกุมและลากเปาโลออกจากบริเวณพระวิหาร แล้วปิดประตูทันที ³¹ขณะที่ประชาชนกำลังพยายามจะฆ่าเปาโล มีคนไปส่งข่าวแก่ผู้บัญชาการกองพันของทัพโรมันว่า ทัวทั้งกรุงเยรูซาเล็มกำลังวุ่นวาย ³²เขาจึงนำทหารกลุ่มหนึ่งพร้อมกับนายร้อยวิ่งไปยังบรรดาผู้ก่อการจลาจลทันที เมื่อคนเหล่านั้นเห็นผู้บัญชาการกองพันและบรรดาทหาร ก็หยุดทุบตีเปาโล

³³ผู้บัญชาการกองพันเข้ามาจับกุมเปาโล สั่งให้ล่ามด้วยโซ่สองเส้น แล้วถามประชาชนว่าเปาโลเป็นใคร และทำอะไร ³⁴แต่ประชาชนต่างตะโกนตอบคนละอย่าง ผู้บัญชาการกองพันไม่อาจรู้ความจริงอะไรได้เพราะความวุ่นวาย จึงสั่งให้นำเปาโลไปยังค่ายทหาร ³⁵เมื่อเปาโลมาถึงชั้นบันไดของค่าย ประชาชนเบียดเสียดและผลักดันกันเข้ามาอย่างรุนแรงจนบรรดาทหารต้องแบก

กจ 21:36

เปาโลขึ้นไป ³⁶ประชาชนจำนวนมากติดตามไปพลางร้องตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

³⁷ขณะที่บรรดาทหารกำลังนำตัวเปาโลเข้าไปในค่าย เปาโลพูดกับผู้บัญชาการกองพันว่า “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ไหม”

ผู้บัญชาการกองพันถามว่า “ท่านพูดภาษากรีกหรือ ³⁸ท่านไม่ใช่ชาวอียิปต์ที่เมื่อไม่นานมานี้ก่อการกบฏและนำโจรสลัดพันคนออกไปในถิ่นทุรกันดารหรือ”

³⁹เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัส ซึ่งเป็นเมืองสำคัญในแคว้นซีลีเซีย โปรดอนูญาตให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนเถิด”

⁴⁰เมื่อได้รับอนุญาตจากผู้บัญชาการกองพันแล้ว เปาโลยืนที่ชั้นบันไดและโบกมือให้ประชาชนสงบลง ประชาชนก็เงียบ เปาโลจึงพูดกับเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

เปาโลปราศรัยกับชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 ¹“พ่อและพี่น้องทั้งหลาย จงฟังคำแก้ข้อกล่าวหาของข้าพเจ้าเถิด”

²เมื่อประชาชนได้ยินเปาโลพูดกับเขาเป็นภาษาฮีบรู ก็ยิ่งเจียบลงอีก

เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า ³“ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวเกิดที่เมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย แต่เติบโตในเมืองนี้ กามาลิเอลเป็นอาจารย์สอนข้าพเจ้าให้ปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของบรรพบุรุษอย่างเคร่งครัด ข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าด้วยความกระตือรือร้นอยู่เสมอเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลายปฏิบัติอยู่ในวันนี้ ⁴ผู้ที่ดำเนินตามวิถีทางนี้ เคยถูกข้าพเจ้าเบียดเบียนถึงตาย ข้าพเจ้าจับกุมทั้งชายและหญิงจองจำไว้ในคุก ⁵ดังที่มหาสมณะและสภาผู้อาวุโสทุกคนเป็นพยานยืนยันได้ เพราะเขามอบจดหมายให้ข้าพเจ้านำไปให้แก่บรรดาพี่น้องชาวยิวที่เมืองดามัสกัส ข้าพเจ้าจึงออกเดินทางเพื่อไปจับกุมบรรดาคริสตชนซึ่งอยู่ที่นั่น นำกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อลงโทษ

⁶เวลาประมาณเที่ยงวัน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นมีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าล้อมรอบตัวข้าพเจ้าไว้ ⁷ข้าพเจ้าล้มลงที่พื้น

ดินและได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล เฮาโล เจ้า เบียดเบียนเราทำไม’

⁸ข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘พระเจ้าข้า พระองค์คือใคร’

พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยชูชานาซาเรธ ซึ่งเจ้ากำลังเบียดเบียนอยู่’ คนที่อยู่กับข้าพเจ้า เห็นแสงสว่าง แต่ไม่ได้ยินเสียงคนที่พูดกับข้าพเจ้า

¹⁰แล้วข้าพเจ้าถามอีกว่า ‘พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร’

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น เข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เจ้าทำ’ ¹¹แสงนั้นสว่างจ้าจนข้าพเจ้ามองไม่เห็นสิ่งใด ผู้ร่วมเดินทางกับข้าพเจ้าจึงจูงมือข้าพเจ้า เข้าไปในเมืองดามัสกัส

¹²ชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นผู้ย่ำเกรงพระเจ้า และปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ เป็นที่เคารพนับถือของชาวยิวทุกคนซึ่งอยู่ที่นั่น ¹³เขามาพบข้าพเจ้า ยืนใกล้ๆ พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล น้องเอ๋ย จงกลับมองเห็นเถิด’ และในเวลานั้นเองข้าพเจ้าก็มองเห็นเขา

¹⁴อานาเนียบอกข้าพเจ้าว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทรงเลือกสรรท่านให้รู้พระประสงค์ของพระองค์ ให้เห็นพระคริสตเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและไถ่บาปพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์’ ¹⁵เพราะท่านจะเป็นพยานของพระองค์ยืนยันสิ่งที่ท่านได้เห็นและไถ่บาปแก่มนุษยทุกคน ¹⁶บัดนี้ท่านรออะไรอยู่อีก จงลุกขึ้นรับศีลล้างบาปและเรียกขานพระนามพระองค์ชำระล้างบาปของท่านเถิด’

¹⁷ข้าพเจ้ากลับไปกรุงเยรูซาเล็ม ขณะที่กำลังอธิษฐานภาวนาอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าเข้าสู่กุฎี ¹⁸และเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เร็วเข้า จงรีบออกจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะชาวเมืองจะไม่ยอมรับคำพยานของท่านถึงเรา’

¹⁹ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเหล่านี้รู้ว่าข้าพเจ้าเคยไปตามศาลาธรรมต่างๆ เพื่อจับกุมผู้ที่มีความเชื่อในพระองค์เข้าคุกและโบยตี’ ²⁰เมื่อสเทเฟนพยานของพระองค์หลังโลहित ข้าพเจ้าก็อยู่ที่นั่นด้วย เห็นชอบกับผู้ที่ฆ่าเขาและเผ่าเสื้อคลุมของคนเหล่านั้น’

²¹องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงไปเถิด เราจะส่งเจ้าออกไปยังชนต่างศาสนาที่อยู่ห่างไกล”

เปาโลยืนยันว่ามีสัญชาติโรมัน

²²ประชาชนฟังเปาโลพูดถึงตรงนี้ ก็เริ่มตะโกนว่า “จงกำจัดผู้นี้ให้สิ้นไปจากแผ่นดิน เขาไม่สมควรมีชีวิต”

²³ประชาชนร้องตะโกน โยนเสื้อคลุมของตน และ กอบฝุ่นขว้างขึ้นไปในอากาศ ²⁴ผู้บัญชาการกองพันสั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร โขยตีเพื่อสอบสวนให้รู้สาเหตุว่า ทำไมประชาชนจึงร้องตะโกนเช่นนั้น ²⁵เมื่อพวกเขาหมดเปาโลพร้อมที่จะโขยตี เปาโลถามนายร้อยที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “กฎหมายอนุญาตให้ท่านโขยตีผู้มีสัญชาติโรมันก่อนพิจารณาคดีหรือ”

²⁶เมื่อได้ยินเช่นนี้ นายร้อยไปพบผู้บัญชาการกองพันและรายงานว่ “ท่านรู้หรือไม่ว่า ท่านกำลังทำอะไร ชายคนนี้มีสัญชาติโรมัน”

²⁷ผู้บัญชาการกองพันจึงมาพบและถามเปาโลว่า “ท่านมีสัญชาติโรมันหรือ”

เปาโลตอบว่า “ใช่”

²⁸ผู้บัญชาการกองพันจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าต้องจ่ายเงินก้อนใหญ่เพื่อซื้อสัญญาติโรมัน”

เปาโลตอบว่า “แต่ข้าพเจ้ามีสัญญาติโรมันโดยกำเนิด”

²⁹ผู้ที่กำลังจะโบยตีสอบสวนเปาโลต่างถอยออกไปทันที ผู้บัญชาการกองพันตกใจเมื่อรู้ว่า ผู้ที่เขาสั่งให้จองจำนั้นมีสัญญาติโรมัน

เปาโลต่อหน้าสภาชั้นเฮเดริน

³⁰ผู้บัญชาการกองพันต้องการรู้ให้แน่ชัดว่าเหตุใดชาวยิวจึงกล่าวหาเปาโล วันรุ่งขึ้นเขาจึงสั่งให้แก้ไขที่ล่ามเปาโล เรียกบรรดาหัวหน้าสมณะและสมาชิกสภาชั้นเฮเดรินทุกคนมาประชุม แล้วนำเปาโลไปยืนต่อหน้าเขา

23 ¹เปาโลเพ่งมองสภาชั้นเฮเดรินพละางพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประพฤติตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วยมโนธรรมที่บริสุทธิ์มาจนถึงวันนี้” ²มหาสมณะอานาเนียสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้เปาโลให้ตบปากเขา

³เปาโลจึงพูดกับมหาสมณะว่า “พระเจ้าจะตบปากท่าน ผู้เป็นเสมือนกำแพงทาสีขาว ท่านกำลังนั่งพิพากษา ข้าพเจ้าตามธรรมบัญญัติ แต่ท่านละเมิดธรรมบัญญัติ เสียเองโดยสั่งให้ตบปากข้าพเจ้า”

⁴คนที่ยืนอยู่ใกล้เปาโลก็พูดว่า “ท่านกล้าสบประมาทมหาสมณะของพระเจ้าหรือ”

⁵เปาโลตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเขาเป็นมหาสมณะ ข้าพเจ้ารู้ข้อความที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ‘ท่านต้องไม่กล่าวร้ายต่อหัวหน้าประชากรของท่าน’”

⁶เปาโลรู้ว่า สมาชิกส่วนหนึ่งของที่ประชุมเป็นชาวสะดูสีและอีกส่วนหนึ่งเป็นชาวฟาริสี จึงตะโกนขึ้นในสภาว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นชาวฟาริสี เป็นบุตรของชาวฟาริสี ข้าพเจ้าถูกสอบสวนก็เพราะเรื่องความหวังในการกลับคืนชีพของบรรดาผู้ตาย” ⁷เมื่อเปาโลกล่าวเช่นนั้น ก็เกิดการถกเถียงกันระหว่างชาวฟาริสีกับชาวสะดูสี ที่ประชุมจึงแตกแยก ⁸เพราะชาวสะดูสียืนยันว่าไม่มีการกลับคืนชีพและไม่มีทั้งทูตสวรรค์และจิต แต่ชาวฟาริสีเชื่อว่า

⁹เกิดความโกลาหลอย่างรุนแรงในที่ประชุม
 ธรรมาจารย์บางคนที่เป็นชาวฟาริสีลุกขึ้นโต้แย้งว่า “เรา
 ไม่พบว่าชายผู้นี้มีความผิดอันใด เป็นไปได้มิใช่หรือที่จิต
 หรือทูตสวรรค์ได้พูดกับเขา” ¹⁰ความขัดแย้งรุนแรงมาก
 ขึ้น ผู้บัญชาการกองพันกลัวเปาโลจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ จึง
 สั่งทหารให้ลงไปนำเปาโลออกจากที่ประชุมเข้าไปใน
 ค่ายทหาร

¹¹คืนต่อมา องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาทรงยืนใกล้
 เปาโล ตรัสว่า “ทำใจดีๆ ไว้ เจ้าได้เป็นพยานยืนยันถึงเรา
 ที่กรุงเยรูซาเล็มอย่างไร เจ้าจะต้องเป็นพยานที่กรุงโรม
 อย่างนั้นด้วย”

ชาวยิวคบคิดกันจะฆ่าเปาโล

¹²เช้าวันรุ่งขึ้น ชาวยิวบางคนประชุมคบคิดกันและ
 สาบานว่าจะไม่กินไม่ดื่มจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล ¹³ผู้ที่มา
 ประชุมคบคิดกันมีมากกว่าสี่สิบคน ¹⁴เขาไปพบบรรดา
 หัวหน้าสมณะและผู้อาวุโสพูดว่า “พวกเราสาบานอย่าง
 เคร่งครัดว่าจะไม่กินอะไร จนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล” ¹⁵บัดนี้

กจ 23:16

ท่านทั้งหลายและสภาชั้นเฮตริน จงไปพบผู้บัญชาการ กองพันขอให้ให้นำเปาโลมาที่นี่ โดยอ้างว่าต้องการ สอบสวนคดีของเขาให้ละเอียดยิ่งขึ้น ส่วนเรานั้นเตรียม พร้อมจะฆ่าเขาก่อนที่เขาจะมาถึง”

¹⁶แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลรู้แผนร้ายนี้ จึง ไปที่ค่ายทหารและเข้าไปบอกให้เปาโลรู้

¹⁷เปาโลเรียกนายร้อยคนหนึ่งมาพบ พูดว่า “จง นำชายหนุ่มคนนี้ไปพบผู้บัญชาการกองพัน เพราะเขามี เรื่องจะบอก” ¹⁸นายร้อยจึงนำชายหนุ่มไปพบผู้บัญชาการ กองพัน พูดว่า “นักโทษเปาโลเรียกข้าพเจ้าไปพบและขอ ให้พาหนุ่มคนนี้มาพบท่าน เพราะเขามีเรื่องจะบอกท่าน”

¹⁹ผู้บัญชาการกองพันจึงมือชายหนุ่มแยกออกไป แล้วถามว่า “ท่านมีเรื่องใดจะบอกข้าพเจ้า”

²⁰เขาตอบว่า “ชาวยิวคบคิดกันขอร้องให้ท่านนำ เปาโลลงไปที่ต่อหน้าสภาชั้นเฮตรินในวันพรุ่งนี้ โดยอ้างว่า ต้องการสอบสวนคดีของเขาอย่างละเอียดยิ่งขึ้น” ²¹ท่าน อย่าไว้ใจคนเหล่านั้นเพราะเขามีมากกว่าสี่สิบคน กำลัง ชุ่มคอยปองร้ายเปาโลอยู่ และสาบานอย่างเคร่งครัด

ว่าจะไม่กินไม่ดื่มจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล บัดนี้เขาพร้อม
อยู่แล้ว กำลังคอยความเห็นชอบของท่าน

²²ผู้บัญชาการกองพันส่งชายหนุ่มกลับไป สั่งว่า
“อย่าบอกใครเลยว่าท่านรายงานเรื่องนี้แก่ฉัน”

เปาโลถูกย้ายไปจองจำที่เมืองซีซารียา

²³ผู้บัญชาการกองพันเรียกนายร้อยสองคนมาสั่ง
ว่า “จงเตรียมทหารราบสองร้อยคน ทหารม้าเจ็ดสิบคน
และทหารหอกสองร้อยคนให้พร้อมไว้ตั้งแต่สามทุ่มเพื่อ
เดินทางไปยังเมืองซีซารียา ²⁴จงเตรียมม้าให้เปาโลด้วย
เพื่อนำเขาไปพบผู้ว่าราชการการเฟลิกซ์อย่างปลอดภัย”

²⁵ผู้บัญชาการกองพันเขียนจดหมายฉบับหนึ่งมี
ใจความว่า

²⁶จาก “คลาวดิอุส ลีเซียส

ถึง ท่านผู้ว่าราชการการเฟลิกซ์ ที่เคารพอย่างสูง ขอ
ให้ท่านมีความสุขเถิด

²⁷ชาวยิวจับกุมชายผู้นี้ และเกือบจะฆ่าเขาอยู่แล้ว

เมื่อข้าพเจ้าพร้อมกับกองทหารเข้าไปขัดขวางและช่วย
เขาให้ปลอดภัย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าเขามีสัญชาติโรมัน²⁸
ข้าพเจ้าต้องการรู้สาเหตุที่ชาวยิวกล่าวหาเขา จึงนำ
เขาไปยังสภาชั้นเฮตริน²⁹ และพบว่า เขาถูกกล่าวหา
เรื่องธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว แต่ไม่มีข้อกล่าวหาใดที่
เขาสมควรจะรับโทษถึงตายหรือถูกจองจำ³⁰ เมื่อข้าพเจ้า
รู้ว่าชาวยิวคบคิดกันปองร้ายชายผู้นี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขา
มาพบท่านทันที และแจ้งให้บรรดาผู้กล่าวหา มาฟ้องร้อง
เขาต่อท่านด้วย”

³¹บรรดาทหารปฏิบัติตามคำสั่ง รับตัวเปาโลและ
นำไปถึงเมืองอันทิปาตริสในเวลากลางคืน ³²วันรุ่งขึ้น
บรรดาทหารม้าเดินทางต่อไปพร้อมกับเปาโล ส่วนทหาร
คนอื่นกลับไปยังค่าย ³³เมื่อทหารม้ามาถึงเมืองซีซารียา
จึงมอบจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการและส่งตัวเปาโลให้
ด้วย ³⁴ผู้ว่าราชการอ่านจดหมายและถามเปาโลว่า มา
จากแคว้นใด เมื่อรู้ว่าเขามาจากแคว้นซีลีเซีย ³⁵จึงกล่าว
ว่า “ข้าพเจ้าจะพิจารณาคดีของท่านเมื่อผู้กล่าวหาท่าน
มาที่นี่” แล้วสั่งให้จองจำเปาโลไว้ในวังของกษัตริย์เฮโรด

การพิจารณาคดีของเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการฟेलิกซ์

24 ¹หลังจากนั้นห้าวัน มหาสมณะอานาเนียลงไปยังเมืองซีซารียาพร้อมกับผู้อาวุโสบางคนและทนายความซีอเทอร์ทูลลัส คนเหล่านี้ตั้งข้อกล่าวหาเปาโลต่อผู้ว่าราชการ ²เมื่อเปาโลถูกเรียกตัวเข้ามาเทอร์ทูลลัสเริ่มพูดกล่าวหาว่า “ข้าแต่ท่านฟेलิกซ์ผู้สูงศักดิ์ ท่านทำให้เราทั้งหลายได้รับสันติภาพเป็นเวลานานชนชาตินี้ได้รับการพัฒนาอย่างมากด้วยสายตาอันยาวไกลของท่าน ³เราได้รับความดีเหล่านี้ด้วยความขอบคุณอย่างลึกซึ้งทุกเวลาและทุกสถานที่ ⁴แต่เพื่อมิให้เป็นการรบกวนท่านมากเกินไป ข้าพเจ้าขอร้องท่านขอได้โปรดฟังข้อกล่าวหาสั้นๆ ของเรา

⁵พวกเราพบชายผู้นี้เป็นคนอันตรายซึ่งก่อการจลาจลในกลุ่มชาวยิวทั่วโลก เขาเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของลัทธินาซารีน ⁶พยายามทำให้พระวิหารเป็นมลทิน แต่เราจับกุมเขา ⁸ถ้าท่านสอบสวนเขาด้วยตนเอง ท่านก็จะรู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องที่เรากำลังกล่าวหาเขาอยู่”

⁹บรรดาชาวยิวต่างสนับสนุน กล่าวว่ข้อกล่าวหาเหล่านั้นเป็นความจริง

เปาโลแก้ข้อกล่าวหา

¹⁰ผู้ว่าราชการการพัยหน้าให้เปาโลพูด เปาโลจึงพูดว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาคัดสินคดีให้ชนชาตินี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงยินดีที่จะแก้ข้อกล่าวหา ¹¹ท่านรู้ความจริงอย่างชัดเจนว่า ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเจ้าได้เพียงสิบสองวันเท่านั้น ¹²ชาวยิวมิได้พบข้าพเจ้าโต้เถียงกับผู้ใดในพระวิหาร หรือยุยงประชาชนให้ก่อความวุ่นวายทั้งในศาลาธรรมและในเมือง ¹³จนบัดนี้เขาก็ยังพิสูจน์ข้อกล่าวหาข้าพเจ้าไม่ได้ ¹⁴แต่ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่า ข้าพเจ้านมัสการรับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษ ตามวิถีทางซึ่งพวกเขาเรียกว่าลัทธิมิจนาทิส ข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่งตรงกับธรรมบัญญัติและทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือของบรรดาประกาศก ¹⁵ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าเหมือนกับที่คนเหล่านี้มีความหวัง คือหวังว่ามนุษย์ทุกคนทั้งผู้ชอบธรรมและคนอธรรมจะกลับคืนชีพ ¹⁶ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพยายามอยู่เสมอที่จะรักษามโนธรรมของข้าพเจ้าให้บริสุทธิ์ไม่มีที่ติเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์

¹⁷หลังจากที่ข้าพเจ้าจากกรุงเยรูซาเล็มไปหลายปี ข้าพเจ้ากลับมาเพื่อนำเงินบริจาคมามอบให้เพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้า และเพื่อถวายเครื่องบูชา ¹⁸เมื่อชาวยิวพบข้าพเจ้าทำพิธีชำระตนและถวายเครื่องบูชาในพระวิหารนั้น ไม่มีกลุ่มคนจำนวนมากและไม่มีการจลาจลใดๆ ¹⁹คนที่พบข้าพเจ้าคือชาวยิวบางคนจากแคว้นเอเชียที่ควรจะอยู่ต่อหน้าท่านที่นี่และกล่าวหาข้าพเจ้าถ้าเขามีมูลคดีจะฟ้องข้าพเจ้า ²⁰หรือมิฉะนั้นก็ให้คนที่อยู่ที่นี้บอกว่าเขาพบความผิดอะไรเมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภาชั้นเฮตริน ²¹สิ่งเดียวที่เขายืนยันได้คือข้าพเจ้าได้ยืนขึ้นในสภาตะโกนว่า ‘วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาคดีต่อหน้าท่านเพราะข้าพเจ้ามีความเชื่อในการกลับคืนชีพของบรรดาผู้ตาย’”

เปาโลถูกจองจำที่เมืองซีซารียา

²²เฟลิกซ์ซึ่งรู้ดีเรื่องวิถีทางของคริสตชน จึงเลื่อนการพิจารณาคดีไว้ก่อน พูดว่า “เมื่อลีซีอัสผู้บัญชาการกองพันมาถึง ข้าพเจ้าจะพิจารณาคดีของท่าน” ²³แล้ว

กจ 24:24

จึงส่งนายร้อยให้คุมเปาโลไว้ แต่ให้มีอิสรภาพบ้าง โดยอนุญาตให้เพื่อนๆ เข้าไปดูแลรับใช้เปาโล

²⁴สองสามวันต่อมา เฟลิกซ์มาพร้อมกับดรูซิลลา ภรรยาซึ่งเป็นชาวยิว สั่งให้คนไปเรียกเปาโลมาพบ และ ฟังเปาโลพูดถึงเรื่องความเชื่อในพระคริสต์เยซู ²⁵แต่เมื่อ เปาโลเริ่มพูดถึงความยุติธรรม การบังคับตนเอง และการพิพากษาที่จะมาถึง เฟลิกซ์ก็เกิดความกลัว จึงพูดว่า “พอแล้ว สำหรับวันนี้ ออกไปได้ เมื่อข้าพเจ้ามีเวลา จะ เรียกท่านมาพบอีก” ²⁶ในเวลาเดียวกัน เฟลิกซ์หวังว่าเขา จะได้รับเงินจากเปาโล เพราะเหตุนี้เขาจึงส่งคนไปเรียก เปาโลมาพบเพื่อพูดคุยกันบ่อยๆ

²⁷สองปีผ่านไป ปอร์ซีอัสเฟสต์มารับตำแหน่งต่อ จากเฟลิกซ์ แต่เฟลิกซ์ต้องการเอาใจชาวยิว จึงปล่อยให้ เปาโลถูกจองจำต่อไป

เปาโลอุทธรณ์ต่อพระจักรพรรดิ

25 ¹เมื่อเฟสต์มารับตำแหน่งผู้ว่าราชการได้ สามวัน เขาออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

²บรรดาหัวหน้าสมณะและหัวหน้าชาวยิวมาพบเขาเพื่อ
กล่าวโทษเปาโล ³พราะขอความกรุณาจากเขาให้ย้าย
เปาโลไปที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกนี้กำลังชุมนุมเตรียมจะฆ่า
เปาโลระหว่างทาง ⁴เฟสตุสตอบว่า “เปาโลถูกจองจำอยู่
ที่เมืองซีซารียา และข้าพเจ้ากำลังจะไปที่นั่นในเร็วๆ นี้
⁵ท่านผู้ใดมีอำนาจจะไปกับข้าพเจ้าและถ้าเปาโลมีความ
ผิด ก็จงฟ้องกล่าวโทษเขาเถิด”

⁶เฟสตุสพักอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มอีกประมาณแปด
หรือสิบวัน ก็กลับไปยังเมืองซีซารียา วันรุ่งขึ้นเขาขึ้น
นั่งบัลลังก์และสั่งให้นำตัวเปาโลเข้ามา ⁷เมื่อเปาโลมา
ถึง ชาวยิวที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มก็มารุมล้อมเขา
กล่าวหาเขาในคดีอุกฉกรรจ์หลายข้อ แต่พิสูจน์ข้อกล่าว
หาไม่ได้

⁸เปาโลกล่าวแก่ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดทั้ง
ต่อธรรมบัญญัติของชาวยิว ทั้งต่อพระวิหารและต่อ
พระจักรพรรดิ

⁹แต่เฟสตุสต้องการจะเอาใจชาวยิว จึงถาม
เปาโลว่า “ท่านอยากขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มและให้ข้าพเจ้า
พิจารณาคดีของท่านที่นั่นไหม”

¹⁰เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลของพระจักรพรรดิ และต้องถูกพิจารณาคดีที่นี่ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อชาวยิว ดังที่ท่านเองก็รู้อยู่แก่ใจ ¹¹ถ้าข้าพเจ้ามีความผิดหรือทำการใดที่สมควรจะต้องตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตาย แต่ถ้าคำกล่าวหาของพวกนี้ไม่เป็นความจริง ก็ไม่มีผู้ใดมีสิทธิจะมอบข้าพเจ้าให้เขา ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ต่อพระจักรพรรดิ”

¹²เฟสตัสจึงเรียกประชุมคณะที่ปรึกษาและตัดสินว่า “ท่านอุทธรณ์ต่อพระจักรพรรดิ ท่านก็จะได้ไปพบพระจักรพรรดิ”

เปาโลถูกนำตัวมาเฝ้ากษัตริย์อากริปา

¹³สองสามวันต่อมา กษัตริย์อากริปาและพระนางเบอรรินิสเสด็จมาถึงเมืองซีซารียา เพื่อเยี่ยมเยียนแสดงความยินดีต่อเฟสตัส ¹⁴ทั้งสองพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสตัสทูลกษัตริย์เรื่องคดีของเปาโลว่า “เฟลิกส์ทั้งชายคนหนึ่งให้ถูกจองจำไว้ที่นี่ ¹⁵เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม บรรดาหัวหน้า

มหาสมณะและผู้อาวุโสของชาวยิวได้ฟ้องกล่าวโทษเขา และขอให้ลงโทษด้วย

¹⁶ข้าพเจ้าตอบว่า “ธรรมเนียมของชาวโรมันจะไม่ตัดสินลงโทษผู้ใดก่อนที่จะมีโอกาสเผชิญหน้ากับผู้กล่าวหาและแก้ข้อกล่าวหานั้น” ¹⁷บรรดาผู้กล่าวหา มาพบข้าพเจ้าที่นี่ ข้าพเจ้าไม่รีรอ วันรุ่งขึ้นก็นั่งบัลลังก์สั่งให้นำชายคนนั้นเข้ามา ¹⁸บรรดาผู้กล่าวหา มารุมล้อมเขา แต่ไม่ได้ตั้งข้อกล่าวหาเรื่องความผิดดังที่ข้าพเจ้าคาดไว้ ¹⁹เขาเพียงแต่ถกเถียงปัญหาเรื่องศาสนาของเขาและเรื่องชายคนหนึ่งชื่อเยชูที่ตายไปแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่ ²⁰ข้าพเจ้าลังเลใจที่จะตัดสินเรื่องทำนองนี้ จึงถามว่า เขาอยากไปกรุงเยรูซาเล็มและรับการพิจารณาคดีที่นั่นไหม ²¹แต่เปาโลอุทธรณ์ขอสงวนคดีไว้ให้พระจักรพรรดิเป็นผู้ตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้จองจำเขาไว้จนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปเฝ้าพระจักรพรรดิได้

²²กษัตริย์อากริปปาตรัสกับเฟสตุสว่า “ข้าพเจ้าก็อยากฟังชายคนนี้ด้วย”

เฟสตุสตอบว่า “พຽ່ງนี้ พระองค์จะได้ทรงฟังเขา”

²³วันรุ่งขึ้น กษัตริย์อากริปาและพระนางเบอร์-
นิสเสด็จเข้ามาในห้องพิจารณาคดีอย่างสง่าพร้อมกับ
บรรดาผู้บัญชาการกองพันและคนสำคัญของเมือง
เฟสตัส สั่งให้นำเปาโลเข้ามา ²⁴แล้วพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์
อากริปาและทุกท่านซึ่งอยู่กับเราที่นี่ ท่านทั้งหลาย
เห็นชายคนนี้ไหม เขาเป็นเหตุให้ชาวยิวทั้งหมดทั้งที่
กรุงเยรูซาเล็มและที่นี่มาพบข้าพเจ้า ร้องตะโกนว่าเขา
ต้องไม่มีชีวิตอยู่อีกต่อไป ²⁵แต่ข้าพเจ้าไม่พบว่าเขาได้
ทำอะไรที่สมควรต้องตาย บัดนี้เขาได้อุทธรณ์ต่อพระ
จักรพรรดิ ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจจะส่งเขาไป ²⁶ข้าพเจ้า
ไม่มีเรื่องใดโดยเฉพาะเกี่ยวกับเขาที่จะเขียนไปทูลพระ
จักรพรรดิ ข้าพเจ้าจึงนำเขามาต่อหน้าท่านทั้งหลาย โดย
เฉพาะอย่างยิ่งเฉพาะพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์
อากริปา เพื่อจะได้มีข้อมูลบางประการที่จะเขียนได้
บ้างจากการสอบสวนนี้ ²⁷เพราะข้าพเจ้าคิดว่า การส่ง
นักโทษไปรับการพิจารณาคดีโดยไม่ชี้แจงข้อกล่าวหา
เป็นเรื่องไร้สาระ

เปาโลปราศรัยต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา

26 ¹กษัตริย์อากริปปาตรัสกับเปาโลว่า “ท่านได้รับอนุญาตให้พูดแก้ข้อกล่าวหา”

²เปาโลจึงโบกมือให้ทุกคนเงียบและเริ่มพูดแก้ข้อกล่าวหาว่า “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพเจ้าคิดว่า บัดนี้ข้าพเจ้าโชคดียิ่งนักเพราะพระพักตร์ เพื่อแก้ข้อกล่าวหาทุกข้อที่ชาวยิวฟ้องกล่าวโทษข้าพเจ้า ³โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าพระองค์ทรงรู้จักขนบธรรมเนียมและข้อโต้แย้งต่างๆ ของชาวยิว ดังนั้น ขอท่านโปรดอดทนฟังข้าพเจ้าด้วย

⁴ชาวยิวทุกคนรู้วิถีทางดำเนินชีวิตของข้าพเจ้า ตั้งแต่วัยเด็กข้าพเจ้ามีชีวิตร่วมอยู่กับเพื่อนร่วมชาติที่กรุงเยรูซาเล็ม ⁵เขารู้จักข้าพเจ้ามานานแล้ว และถ้าเขาต้องการเป็นพยานให้ข้าพเจ้า เขาก็เป็นพยานยืนยันได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวฟาริสีซึ่งดำเนินชีวิตในกลุ่มที่ปฏิบัติตามหลักศาสนาอย่างเคร่งครัดที่สุด ‘บัดนี้ ข้าพเจ้าต้องถูกพิพากษาเพราะความหวังในพระสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่บรรพบุรุษของเรา ⁷พวกเราชาวยิวทั้งสิบ

สองตระกูลรับใช้พระเจ้าตลอดมาทั้งกลางวันและกลางคืน ก็เพราะหวังว่าพระสัญญา^๙นี้จะความจริง ข้าแต่พระราชา ขาวยิวกล่าวหาข้าพเจ้าเพราะความหวัง^๙นี้เอง^๘ทำไมท่านทั้งหลายจึงคิดว่าพระเจ้าทรงทำให้บรรดาผู้ตายกลับคืนชีพไม่ได้

^๙ข้าพเจ้าเคยคิดว่า ข้าพเจ้าต้องทำทุกอย่างเพื่อขัดขวางนามของเยซูชวนาซาเรธ ¹⁰ข้าพเจ้าทำเช่นนี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าได้รับมอบอำนาจจากบรรดาหัวหน้าสมณะให้จับกุมคริสตชนหลายคนจองจำไว้ในคุกเมื่อเขาถูกพิพากษาประหารชีวิต ข้าพเจ้าก็ลงคะแนนให้ประหารชีวิตเขาด้วย ¹¹ข้าพเจ้าเข้าไปในศาลาธรรมต่างๆ หลายครั้ง ทรมานเขา บังคับเขาให้ปฏิเสธพระเยซูเจ้า ข้าพเจ้าโกรธแค้นบรรดาคริสตชนมาก จึงเบียดเบียนเขาในเมืองต่างๆ นอกแผ่นดินอีกด้วย

¹²วันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รับมอบอำนาจและภารกิจจากบรรดาหัวหน้าสมณะ จึงเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนี้ ¹³ข้าแต่พระราชา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทาง เวลาประมาณเที่ยงวัน ข้าพเจ้า

เห็นแสงสว่างจากท้องฟ้า สว่างจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์
ส่องแสงรอบตัวข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมทาง ¹⁴เราทุกคน
ล้มลงที่พื้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เฮา
โล เฮาโล เจ้าเบียดเบียนเราทำไม เจ้าจะต้องเจ็บตัว
เหมือนวัวถีบปฏัก’

¹⁵ข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า พระองค์คือ
ใคร’

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เราคือเยชู ที่เจ้ากำลัง
เบียดเบียน ¹⁶บัดนี้ จงลุกขึ้นยืนเถิด เราแสดงตนแก่เจ้า
เพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้ของเรา เจ้าจงเป็นพยาน
ยืนยันสิ่งที่เจ้าเห็นและสิ่งที่เราจะเปิดเผยอีก ¹⁷เราจะ
ช่วยให้เจ้าปลอดภัยจากเพื่อนร่วมชาติของเจ้าและจาก
คนต่างศาสนาที่เราจะส่งเจ้าไปพบ ¹⁸เจ้าจะเปิดตาของ
เขา จะทำให้เขาผ่านพ้นความมืดมาสู่ความสว่าง และ
ผ่านพ้นอำนาจของซาตานมาสู่พระเจ้า เพื่อจะได้รับ
การอภัยบาป และรับมรดกร่วมกับบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้ง
หลาย เพราะมีความเชื่อในเรา’

¹⁹ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ด้วยเหตุดังกล่าว

ข้าพเจ้าจึงไม่ต่อต้านภาพนิมิตจากสวรรค์²⁰ ข้าพเจ้าเทศน์สอนชาวเมืองตามัสกัสก่อน แล้วต่อมาจึงเทศน์สอนชาวกรุงเยรูซาเล็มและผู้คนในแคว้นยูเดียทั้งหมด รวมทั้งคนต่างศาสนาให้กลับใจและหันมาสู่พระเจ้า ปฏิบัติกิจการที่แสดงการกลับใจอย่างแท้จริง²¹ เพราะเหตุนี้ชาวยิวจึงจับกุมข้าพเจ้าในพระวิหาร และพยายามฆ่าข้าพเจ้า²² แต่พระเจ้าทรงช่วยเหลือข้าพเจ้าจนถึงวันนี้ ข้าพเจ้าเป็นพยานเสมอมาทั้งต่อหน้าผู้น้อยและผู้ใหญ่ ข้าพเจ้ายืนยันแต่เพียงสิ่งที่บรรดาประกาศกและโมเสสกล่าวไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้น²³ คือพระคริสต์เจ้าจะต้องรับทรมาน และจะทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตายเป็นพระองค์แรก จะทรงประกาศแสงสว่างแก่ประชากรอิสราเอลและแก่บรรดาคนต่างศาสนา”

ปฏิกิริยาของผู้ฟัง

²⁴ขณะที่เปาโลกำลังพูดเช่นนี้เพื่อแก้ข้อกล่าวหาเฟสตุสตะโกนเสียงดังว่า “เปาโล ท่านเป็นบ้าแล้วหรือ การเรียนมากทำให้ท่านเป็นบ้า”

²⁵เปาโลตอบว่า “ท่านเฟสตัสที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นบ้า ข้าพเจ้ากำลังพูดความจริง สมเหตุสมผล ²⁶กษัตริย์อากริปาทรงทราบเรื่องเหล่านี้ดี ข้าพเจ้าทูลพระองค์ได้อย่างตรงไปตรงมา เพราะข้าพเจ้าคิดว่า เหตุการณ์ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้มีได้เกิดขึ้นในที่ลับตา จึงเป็นที่ทราบดีแก่พระองค์ ²⁷ข้าแต่กษัตริย์อากริปา พระองค์ทรงเชื่อบรรดาประกาศกมิใช่หรือ ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงเชื่อ”

²⁸กษัตริย์อากริปาจึงทรงตอบเปาโลว่า “อีกนิดเดียว ท่านก็ชักชวนเราให้เป็นคริสตชนได้แล้ว”

²⁹เปาโลตอบว่า “อีกนิดเดียวหรือไม่นิดเดียว ข้าพเจ้าไม่รู้ แต่ข้าพเจ้าก็อธิษฐานต่อพระเจ้าให้พระองค์และทุกคนที่กำลังฟังข้าพเจ้าในวันนี้กลับเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็น แต่อย่าถูกพันธนาการเช่นนี้”

³⁰กษัตริย์อากริปาทรงลุกขึ้นพร้อมกับผู้ว่าราชการ พระนางเบอร์นิสและทุกคนที่ประชุมอยู่ที่นั่น ³¹ขณะที่ทุกคนกำลังออกจากห้อง ต่างก็พูดกันว่า “ชายผู้นี้ไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรจะถูกประหารชีวิตหรือถูกจองจำ”

³²กษัตริย์อากริปปาตรัสกับเฟสตุสว่า “ถ้าชายผู้นี้ไม่ได้อุทธรณ์ต่อพระจักรพรรดิ เขาน่าจะถูกปล่อยไปก่อนหน้านี้แล้ว”

เปาโลออกเดินทางไปกรุงโรม

27 ¹เมื่อผู้ว่าราชการการตัดสินใจให้เราลงเรือไปยังอิตาลีแล้ว เขาก็มอบตัวเปาโลและนักโทษอื่นๆ บางคนให้นายร้อยผู้หนึ่งชื่อยูเลียสซึ่งสังกัดในกองทัพบกของพระจักรพรรดิ ²เราลงเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอัครามิททิอุมและกำลังจะออกทะเลมุ่งไปยังท่าเรือต่างๆ ของแคว้นเอเชีย อาร์ิสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียจากเมืองเธสะโลนิกาอยู่กับเราด้วย

³วันรุ่งขึ้น เรามาถึงเมืองไซดอน ยูเลียสแสดงน้ำใจดีต่อเปาโล อนุญาตให้ไปพบเพื่อนๆ เพื่อรับความช่วยเหลือ ⁴จากที่นั่นเราเล่นเรือออกทะเลอีก และเพราะกระแสนลมต้าน จึงต้องเล่นไปทางด้านหลังของเกาะไซปรัส ⁵เมื่อเล่นข้ามทะเลเปิดจากฝั่งของแคว้นซีลีเชียและบัมฟีเลีย เราก็มาถึงเมืองมีราในแคว้น

ลีเซีย “ที่นั่น นายร้อยพบเรือลำหนึ่งจากเมืองอเล็กซาน-
เดรียกำลังมุ่งหน้าไปอิตาลี จึงให้เราลงเรือลำนั้น ⁷เรา
เล่นเรือไปซำๆ เป็นเวลาหลายวันและมาถึงเกาะคินีดัส
ด้วยความยากลำบาก กระแสลมทำให้เราเดินทางตาม
ทิศทางไม่ได้ เราจึงเล่นไปทางด้านใต้ของเกาะคริต
ผ่านแหลมสัลโมเน ⁸เราเล่นเลียบฝั่งด้วยความยาก
ลำบากและมาถึงสถานที่หนึ่งซึ่งเรียกว่า “ท่างาม” ใกล้
กับเมืองลาเซีย

เรืออัปปาง

⁹เราเสียเวลาหลายวัน การเล่นเรือก็เป็นอันตราย
เทศกาลจำศีลก่อนฤดูหนาวผ่านไปแล้ว เปาโลเตือนทุก
คนว่า ¹⁰“ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเล่นเรือต่อ
ไปเป็นการเสี่ยงอันตรายอย่างมาก นอกจากจะทำให้
สินค้าและเรือเสียหายแล้ว ยังจะเป็นอันตรายแก่ชีวิต
ของเราด้วย” ¹¹แต่นายร้อยเชื่อฟังกับตันและเจ้าของ
เรือมากกว่าจะฟังคำเตือนของเปาโล ¹²เพราะทำเรือที่นั่น
ไม่เหมาะสำหรับการพักในฤดูหนาว ผู้โดยสารส่วนใหญ่

จึงตัดสินใจให้แล่นเรือต่อไป หวังว่าจะถึงเมืองฟินีช ทำเรือของเกาะคริตซึ่งเปิดทั้งทางตะวันตกเฉียงใต้และ ตะวันตกเฉียงเหนือ เพื่อพักในฤดูหนาวที่นั่น

¹³เมื่อลมพัดมาอ่อนๆ จากทิศใต้ ทุกคนก็คิดว่า จะเป็นตามที่คาดหวังไว้ จึงถอนสมอแล้วแล่นเลียบฝั่ง เกาะคริตให้ชิดที่สุด ¹⁴ต่อมาไม่นานนัก ลมพายุใหญ่ชื่อว่า “ลมตะวันออกเฉียงเหนือ” พัดข้ามเกาะลงมา ¹⁵เรือถูกลมพายุพัดกระหน่ำ แล่นต้านลมพายุไม่ไหว เราจึงต้อง ปล่องเรือไปตามกระแสลม ¹⁶ขณะที่เราผ่านทางด้านใต้ เกาะเล็กๆ ที่ชื่อว่าคาวดา เราเกือบรักษาเรือชูชีพไว้ไม่ได้ ¹⁷ลูกเรือดึงเรือชูชีพขึ้นมา แล้วจึงเอาเชือกมัดรอบเรือใหญ่ให้แน่น หย่อนทุ่นลง ปล่องให้เรือลอยไปตามลม เพราะกลัวว่าเรือจะไปเกยตื้นที่สันทรายของอ่าวซีร์ตีส ในแคว้นลิเบีย ¹⁸พายุยังคงพัดกระหน่ำเราอย่างรุนแรง วันรุ่งขึ้นลูกเรือเริ่มทิ้งสินค้าลงทะเล ¹⁹ในวันที่สาม เขาโยนเครื่องใช้ประจำเรือทิ้งด้วยมือของตน ²⁰เราไม่เห็นดวงอาทิตย์และดวงดาวเป็นเวลาหลายวัน พายุยังคงพัดจัด เราจึงเลิกคาดหวังว่าจะรอดชีวิต

²¹ทุกคนในเรือไม่ได้กินอาหารเป็นเวลานาน เปาโล ยืนขึ้นในหมู่เขาพูดว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านควรฟังข้าพเจ้า และไม่แล่นเรือออกจากเกาะคริต จะได้พ้นทั้งอันตราย และความเสียหายเช่นนี้” ²²บัดนี้ ข้าพเจ้าเตือนท่านให้ทำใจ ดีๆ ไว้ เพราะจะไม่มีใครสักคนเสียชีวิต มีแต่เรือเท่านั้นที่จะอับปาง ²³คืนที่ผ่านมา ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ซึ่งเป็นเจ้านายที่ข้าพเจ้ารับใช้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ²⁴กล่าวว่า ‘เปาโล อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องไปปรากฏตัวเฉพาะ พระพักตร์พระจักรพรรดิ และพระเจ้าทรงพระกรุณาไว้ชีวิตทุกคนที่ร่วมเดินทางมากับท่าน’ ²⁵ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีๆ ไว้เถิด ข้าพเจ้ามีความเชื่อในพระเจ้าว่า เหตุการณ์จะเป็นไปตามที่ทรงบอกข้าพเจ้าไว้ ²⁶เราจะต้องยกยด้นที่เกาะใดเกาะหนึ่ง”

²⁷คืนที่สิบสี่ เรายังคงถูกพายุพัดไปมาอยู่ในทะเล เมดิเตอร์เรเนียน ประมาณเที่ยงคืน บรรดาทะเลสาบรู้สึก ว่าเรือเข้าใกล้ฝั่งแล้ว ²⁸เขาจึงทิ้งสายดิ่งวัดความลึก และพบว่าน้ำลึกประมาณยี่สิบวา เมื่อแล่นเรือต่อไปอีก เล็กน้อย เขาทิ้งสายดิ่งและพบว่าน้ำลึกสิบห้าวา ²⁹เขา

กจ 27:30

กล่าวว่าเรือจะชนหินโสโครก จึงทิ้งสมอสี่ตัวจากท้ายเรือ และอธิษฐานภาวนาให้ถึงรุ่งเช้าโดยเร็ว ³⁰พวกกะลาสีพยายามหนีจากเรือจึงปล่อยเรือชูชีพลงทะเลโดยอ้างว่าจะไปทิ้งสมอจากหัวเรือ ³¹เปาโลจึงบอกนายร้อยและบรรดาทหารว่า “ถ้ากะลาสีเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ ท่านทั้งหลายจะไม่รอดชีวิต” ³²บรรดาทหารจึงตัดเชือกที่ยึดเรือชูชีพไว้ ปล่อยลงทะเลไป

³³ขณะที่รอเวลาเช้า เปาโลเตือนทุกคนให้กินอาหาร พูดว่า “เป็นเวลาสิบสี่วันมาแล้วที่ท่านรอคอยให้พายุสงบโดยไม่ได้กินอะไรเลย ³⁴ข้าพเจ้าจึงเตือนท่านให้กินอาหาร เพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต จะไม่มีผมแม้เพียงเส้นเดียวจากศีรษะของท่านคนใดสูญหายไป” ³⁵พูดดังนี้แล้ว เปาโลหยิบขนมปังขึ้น กล่าวขอบคุณพระเจ้า ต่อหน้าทุกคนแล้วก็บิและเริ่มกิน ³⁶ทุกคนมีกำลังใจขึ้น และกินด้วย ³⁷เราทั้งหมดบนเรือมีจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ³⁸เมื่อทุกคนกินอาหารจนอิ่มแล้ว ก็ทิ้งข้าวสาสาลงทะเลเพื่อให้เรือเบาขึ้น

³⁹เมื่อสว่างแล้ว พวกกะลาสีไม่รู้จักแผ่นดินตรง

หน้า แต่เห็นอ่าวมีหาดทรายและตั้งใจจะนำเรือเข้าไปเกย
หาดนั้นให้ได้ ⁴⁰จึงตัดสายสมอทิ้งทะเล ในเวลาเดียวกัน
ก็แก้เชือกยึดหางเสือแล้วกางใบเรือด้านหน้า ลมพัดเรือ
เข้าไปยังหาดทราย ⁴¹แต่เรือชนสันทรายและเกยตื้น หัว
เรือติดแน่นเคลื่อนที่ไม่ได้ ส่วนท้ายเรือถูกคลื่นซัดอย่าง
รุนแรงจนแตก

⁴²บรรดาทหารคิดจะฆ่านักโทษเพื่อมิให้ใครว่ายน้ำ
หนีไปได้ ⁴³แต่นายร้อยต้องการจะช่วยชีวิตของเปาโล จึง
ห้ามทหารไม่ให้ทำอย่างที่คิด และสั่งให้คนที่ว่ายน้ำเป็น
กระโดดลงจากเรือก่อน แล้วว่ายน้ำไปขึ้นฝั่ง ⁴⁴ส่วนคน
ที่เหลือให้ตามไปโดยเกาะแผ่นกระดานหรือชิ้นส่วนของ
เรือ โดยวิธีนี้ทุกคนก็ขึ้นฝั่งได้อย่างปลอดภัย

เปาโลที่เกาะมอลต้า

28 ¹เมื่อพ้นอันตรายแล้ว เราจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อ
มอลต้า ²ชาวเกาะแสดงน้ำใจต่อเราเป็นพิเศษ ฝนตกลง
มาอย่างกะทันหัน อากาศหนาว เขาจึงก่อไฟขึ้นให้เราทุก
คนไปรวมกันอยู่รอบกองไฟ ³เปาโลเก็บกิ่งไม้มากองหนึ่ง

และกำลังใส่ในไฟ ภูพิชตัวหนึ่งหนีความร้อนออกมากัดติดมือเปาโล ⁴เมื่อชาวเกาะเห็นภูกัดติดห้อยที่มือเปาโล เช่นนั้น ก็พูดกันว่า “ชายคนนี้เป็นชาติกรแน่ๆ เพราะแม้ว่าเขาจะรอดพ้นจากทะเล แต่ความยุติธรรมของพระเจ้าไม่ยอมให้มีชีวิตต่อไป” ⁵เปาโลสลัดงูลงไปในกองไฟและไม่ได้รับบาดเจ็บแต่ประการใด ⁶ชาวเกาะคอยดูว่าเปาโลจะบวมหรือล้มลงตายทันที แต่หลังจากคอยดูเป็นเวลานาน ไม่เห็นสิ่งใดผิดปกติเกิดขึ้นกับเปาโลจึงเปลี่ยนใจพูดกันว่า เปาโลเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง

ในบริเวณใกล้ๆ กับสถานที่นั้น มีที่ดินแปลงหนึ่งของปูปลีสหัวหน้าชาวเกาะ เขาต้อนรับเรา ให้ไปพักที่บ้านด้วยอัธยาศัยเป็นเวลาสามวัน ⁷ขณะนั้นบิดาของเขานอนป่วยอยู่ เป็นไข้และท้องร่วง เปาโลไปเยี่ยมเขาหลังจากอธิษฐานภาวนา ก็ปกมือเหนือเขาและรักษาให้หาย ⁸หลังจากเหตุการณ์นี้ ชาวเกาะคนอื่นๆ ที่เจ็บป่วยต่างมาหาเปาโลและรับการรักษา ¹⁰คนเหล่านั้นให้เกียรติเราอย่างมาก เมื่อเราแล่นเรือออกทะเล เขาก็นำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาให้

การเดินทางจากเกาะมอลต้าถึงกรุงโรม

¹¹สามเดือนต่อมา เราโดยสารเรือลำหนึ่งซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียมาจอดพักในฤดูหนาวที่เกาะหัวเรือเป็นรูปเทพเจ้าคัสเตอร์และโพลักซ์ ¹²เรามาถึงเมืองซีราคิวส์และพักอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³จากนั้นเราแล่นเรือเลียบฝั่งมาถึงเมืองเรย์อุม วันรุ่งขึ้นลมใต้พัดมา เราจึงมาถึงเมืองบูเตโอลีภายในสองวัน ¹⁴ที่นั่นเราพบพี่น้องบางคนซึ่งเชิญเราให้ไปพักอยู่กับเขาหนึ่งสัปดาห์ แล้วเราจึงออกเดินทางไปกรุงโรม ¹⁵บรรดาพี่น้องที่กรุงโรมรู้ว่าเรากำลังเดินทางไป จึงมาพบเราที่เมืองฟอร์ุมอัปปีและหมู่บ้านสามโรงแรม เมื่อเปาโลเห็นเขาก็ขอบคุณพระเจ้าและมีความปลื้มใจดีขึ้น ¹⁶เรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่ตามลำพังโดยมีทหารคนหนึ่งเป็นผู้ควบคุม

เปาโลที่กรุงโรม

¹⁷สามวันต่อมา เปาโลเรียกบรรดาผู้นำชาวยิวมาพบที่บ้าน เมื่อคนเหล่านี้มาชุมนุมกัน เปาโลพูดกับ

กจ 28:18

เขาว่า “พี่น้องทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไร
ผิดต่อประชากรหรือขัดกับธรรมประเพณีของบรรดา
บรรพบุรุษ แต่ชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็มก็ยังจับกุมข้าพเจ้า
และมอบตัวให้ชาวโรมัน¹⁸ ชาวโรมันไต่สวนและต้องการ
จะปล่อยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดที่สมควร
ต้องตาย¹⁹ แต่เมื่อชาวยิวกัดค้ำน ข้าพเจ้าจำเป็นต้อง
ยื่นอุทธรณ์ต่อพระจักรพรรดิ ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาที่จะ
กล่าวหาเพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้าเลย²⁰ เพราะเหตุนี้
ข้าพเจ้าจึงขอพบเพื่อพูดคุยกับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าถูก
พันธนาการเช่นนี้ ก็เพราะความหวังของชาวอิสราเอล
นั่นเอง”

²¹บรรดาผู้นำชาวยิวตอบว่า “เราไม่ได้รับจดหมาย
ใดๆ เกี่ยวกับท่านจากแคว้นยูเดีย และไม่มีพี่น้องคนใดซึ่ง
มาจากที่นั่นรายงานหรือกล่าวร้ายท่าน²² เราจึงต้องการ
ไต่สวนจากท่านว่าท่านคิดอย่างไร เพราะเรารู้ว่า มีคนต่อ
ต้านลัทธิของท่านนี้อยู่ทั่วไปทุกแห่ง”

เปาโลยืนยันความบริสุทธิ์

²³ชาวยิวจำนวนมากมาพบเปาโลที่บ้านในวันที่กำหนดไว้ ตั้งแต่เช้าจนค่ำเปาโลอธิบายและประกาศเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าแก่เขา พยายามทำให้เขามีความเชื่อในพระเยซูเจ้า โดยอ้างธรรมบัญญัติของโมเสสและหนังสือของบรรดาประกาศก ²⁴บางคนยอมเชื่อถ้อยคำของเปาโล บางคนไม่ยอมเชื่อ ²⁵เขามีความเห็นไม่ตรงกัน และขณะที่กำลังจากไป เปาโลพูดแต่เพียงว่า “พระจิตเจ้าตรัสไว้แก่บรรพบุรุษของท่านอย่างเหมาะสมโดยทางประกาศกอิสยาห์ว่า

²⁶“จงไปหาประชากรนี้และพูดว่า

ท่านจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ

ท่านจะมองแล้วมองอีก แต่จะไม่เห็น

²⁷เพราะใจของประชากรนี้ตื้อตัน

หูของเขาได้ยินยาก

และตาของเขาไม่ยอมเปิด

เพื่อตาจะไม่ต้องเห็น

กจ 28:28

และหูกจะไม่ต้องไต่ยีน
ใจจะไม่ต้องเข้าใจและจะไม่กลับใจ
และเราจะไม่รักษาเขา”

²⁸ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงส่ง
ความรอดพ้นนี้ให้คนต่างศาสนา และเขาจะรับฟัง”

บทส่งท้าย

³⁰เปาโลพักอยู่ในบ้านเช่าเป็นเวลาสองปีเต็ม และ
ต้อนรับทุกคนที่มาเยี่ยม ³¹ประกาศพระอาณาจักรของ
พระเจ้าและสอนความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญโดยไม่มีอุปสรรคใดๆ

“เมื่อวันเพนเตกอสเตมาถึง บรรดาศิษย์ทุกคน
มาชุมนุมในสถานที่เดียวกัน
ทันใดนั้นมีเสียงจากฟ้า เหมือนเสียงลมพัดแรงกล้า
ทุกคนที่อยู่ในบ้านได้ยิน เขาเห็นเปลวไฟลักษณะเหมือนลิ้น
แยกไปลอยอยู่เหนือศีรษะของเขาแต่ละคน
ทุกคนได้รับพระจิตเจ้าเต็มเปี่ยม”

(กจ. 2:1-4)

Second Missionary Journey (A.D. 49-52)

Third Missionary Journey (A.D. 53-57)